

Antalffy
Tibor

Született nők

Antalffy Tibor

Született nők

Tartalomjegyzék

1. A bevehetetlen Ilona
2. Bevezető
3. Különös válás
4. Isten útjai kifürkészhetetlenek
5. A grófkisasszony
6. Patyomkin páncélos
7. A pöcegödör
8. Csak tíz nap a világ
9. Ádám
10. A nő nem felejt
11. Idegosztály
12. Ady nyomában
13. Nem várt találkozó
14. Litánia
15. A termékenység csúcsa
16. A mindennapi betevő feleség
17. Hadd lássa a fél hajó
18. A tiszta ingek halmaza
19. Miss Foo
20. A kíváncsi hungaromániás
21. Guy
22. Az át nem vállalt házimunka
23. Az elfektető
24. Koitusz interruptusz
25. Éva bosszúja
26. Vörös és fekete
27. Az a bizonyos pillanat
28. Gondolatolvasás magas fokon
29. Csöpi
30. Zsák a foltját
31. Rögtön jövök
32. Ha írsz válaszolok
33. A tehetség ára
34. A pinákat ugye az orra húzzák?
35. Én megfizetem, te megfizeted
36. A pásztorórák alkalmi költsége
37. Házastársi funkció
38. Ki hogy kapja be a horgot
39. Az enyhén elmebeteg nő
40. Diákszerelem
41. Diplomamunka
42. Pesszarium
43. English lesson
44. Egyszer hopp, máskor kopp
45. Csak a férjemmel nem
46. Ritka járat

47. Az én házam az én váram
48. Szerelmi háromszög
49. Csonka család
50. Zsáner
51. Anya csak egy van
52. Közös szerzemény
53. Nyelvében él a nemzet
54. A tisztaság bajnoka
55. Sakk, matt
56. Késő bánat
57. Szűz a lelke mindennek
58. Egy üveg kölni
59. A titkárnők gyöngye
60. A fürdőszoba
61. Paradicsomos káposzta
62. A körütekintés csimborasszója
63. Kétféle mérce
64. E-mail szerelem
65. Hűvös megtűrés
66. Utószó

1. A bevehetetlen Ilona

Az osztályukon dolgozó Csikós Ilona egy különleges jelenség volt. Először is fiatal volt és csinos, bár életkorát nem lehetett kapásból megállapítani, mert művészlélek lévén, nemigen adott a külsőségekre. Nem szépítem, slamos volt a javából. Másodszor pedig, mert szemmel láthatóan se férje, se élettársa, se senkije nem volt, öccsével és édesanyjával élt együtt egy tipikus bohémtanyán. Mielőtt tovább mennénk ezt a „bohémtanya” kifejezést meg kell magyarázni. Szóval egy olyan lakásnak álcázott hely, ahol hol van étel, hol nincs, különböző furcsa tárgyak (művészeti relikviák) hevernek szanaszét, mindig többen vannak jelen, mint ahányan ott alszanak, nem feltétlenül ismer mindenki mindenkit, soha senkinek nincs pénze, a családtagok egymás ruháit hordják, és még sorolhatnám. Ilyen állapotok láttán az ember azt hihetné, hogy az odalátogatónak nem feltétlenül kell kitörni a nyakát egy kis kefézésért. Hát ez az, Lovas Ilonát a munkahelyi kollegák közül mindenki meg akarta kefélni.

Nem tudom, kell-e magyarázni, ez a megkefézés fiatalok esetében úgy szokott kezdődni, hogy elmennek egy diszkóba vagy egy moziba; ha pedig a férfi kicsit idősebb, akkor közös vacsorát csapnak egy csendes vagy divatos helyen, a nő ízlésnek, a férfi anyagi helyzetének megfelelően. Aztán mozi illetve vacsora után vagy történik valami, vagy nem, mindenesetre döntenek a folytatás mellett vagy ellen.

Csikós Ilonát is próbálták hívni ide vagy oda, és sohase hiába. Ilona szívesen ment evezni, kirándulni, moziba, színházba vagy éppen vacsorázni, hívhatta fű vagy fa, a válasz minden esetben „igen” volt. Egy idő után nem volt férfi messze a környéken, beleértve az alattunk és a felettünk lévő emeleteket is, aki Csikós Ilonát ne hívta volna meg valamire.

Ami viszont az összes próbálkozásnál egyöntetű volt, hogy egy-két alkalom után a sokat ígérő lehetőség semmivé foszlott. Egy idő után, a férfiak körében természetesen híre ment, hogy Ilonát nem lehet lefektetni. Lefektetni? Röhögni kell, még megcsókolni se hagyta magát. Felmerült a lesbikusság gyanúja is, de ennek nem volt semmi kézzelfogható jele, másfelől pedig az ízig-vérig lesbikus nő ki nem állhatja a férfiakat, amit Csikós Ilonáról még ellenségei se állítottak.

A jelenség különösen azért volt meglepő, mert Ilona elsődleges tevékenysége a textilfestés volt, a munkahelyére csak úgy bejárt és főleg retusált, vagyis tényleg művészlélek volt, akiről nem az a hír járja, hogy spártai életmóddal sanyargatják magukat. Aztán azt se kell elfelejteni, hogy a titokban nős férfiak, vagy akik azt állítják, hogy válófélben vannak, a bevett szokás szerint minden egyes nap ráérnek, csak szombat és vasárnap nem. A hét végét ugyanis nem létező feleségeikkel töltik. Ilona esetében egy ilyen titkos férj nem jöhetett számításba, mert Ilona a hét bármely napján ugyanúgy „elcsábítható” volt, mint szombaton vagy vasárnap. Arról nem is beszélve, hogy a helyszíni szemlék alkalmából a bohémtanyán férjhez kicsit is hasonlító lényt fellelni nem lehetett.

Közben teltek a hónapok, és hősnőnket egyre kevesebben egyre ritkábban hívták el bárhová. Egy idő után nem foglalkoztunk a témával, elvégre a nem megfejtethő rejtvényeket az ember rendszerint az újságköteg

alá rejti addig a napig, míg az egészet el nem viszi valamelyik gyerek az iskolai papírgyűjtés alkalmából.

Hanem egy szép napon futótűzként terjedt el a híre, hogy Csikós Ilona egy Röptei nevű, és természetesen nő, viszont függetlenített¹ KISZ titkár titkos arája. A találgatás pedig hétköznapi délelőtti zajlanak, természetesen munkaidőben a KISZ titkár irodájában. Ez mindent megmagyarázott volna, amennyiben lett volna rá akár egy egészen picike kis bizonyíték is, de én rosszindulatú munkatársnőként pletykáit nem tartottam perdöntőnek, akik különben kitalálták, hogy Csikós Ilona szerelmes, kvázi ezért nem kefélt senki mással. A terjedő rémhír szerint Röptei megígérte, hogy válni fog, ezért volt Ilona részéről a türelem és a titkolódzás kikezdehetetlen. Ilona tehát máris feleségnek érezhette magát, és mint ilyen, teljes joggal tartotta szem előtt a mőzesi fízparancsolatot: „Felebarátod házastársát ne kívánd!”

Sajnos én ennyivel nem értem be. Túl sok munkahelyi susmust hallottam már ahhoz, hogy pusztán feltételezéseknek és női okfejtéseknek hitet adjak. Na, ekkor az egyik közvetlen kolleganőm felfedte a teljes igazságot. Ezek szerint két nappal korábban Csikós Ilonát a KISZ titkár telefonon magához hívatta.

- Na jó, – vettem közbe – ez lenne a bizonyíték?
- Na várj csak! – így a kollegina – Ilonán egy oldalcipzáras, szűk szoknya volt, amit könnyen le lehet vetni, csak le kell húzni a cipzárt.
- Ez óriási! – vélekedtem. – Ezek szerint, ha egy szoknya gyorsan lehúzható, akkor azt munkaidőben le is húzzák.
- Te ezt nem érted! – türelmetlenkedett a kollegina. – Amikor Ilona visszajött, fel volt dobódva.
- Ezek szerint, ha most én kimegyek a retyóra, és feldobódva jövök vissza, akkor szarás helyett dugtam?
- Nem hagyod, hogy végigmondjam, ezen kívül elég közönséges vagy! – méltatlankodott a kolleganő. – Nem csak fel volt dobódva, de amikor kiment, a cipzár a szoknya jobb oldalán volt, amikor visszajött, akkor pedig a bal oldalán. Ez pedig csak úgy történhetett, hogy Ilona a szoknyáját a KISZ titkárnál levetette.
- Te jó isten! – kiáltottam fel – akkor ez tényleg mindent megmagyaráz.
- Úgy bizony, ez az oka annak, hogy a szoknyáját soha, senki más kedvéért nem vetette le.

¹ A függetlenített KISZ vagy párttitkár azt jelentette, hogy titkári teendőin túl a termeléssel kapcsolatos egyéb tevékenységet nem kellett folytatnia a fizetéséért.

2. Bevezető

Most vettem észre, hogy nem írtam bevezetőt. Micsoda hanyagság! Firkálok itt össze-vissza, miközben az olvasónak fogalma sincs, mi az indítékom. Szóval tizenöt éves kamasz voltam, amikor Rákosi bevezette a koedukációt, ami napjainkban olyan természetes, mint a kék ég. Mi azonban előtte hasonló lányokat csak a templomban láttunk vasárnap reggel, és akkor is legfeljebb 20 méter távolságból, térdelve, összekulcsolt kézzel. Szeptembertől pedig ott ült mellettem a padban egy ilyen távolról bámult csoda, a fél éve kinőtt blúzárt pattanásig feszítő mellekkel. Én meg épp akkoriban fedeztem fel, hogy az egyik testrészem napjában háromszor-négyszer minden különösebb ok nélkül eredeti méretének ötszörösére duzzad, okkal pedig tízszeresére.

Gyorsan kiderült, hogy az említett biológiai elrendezést a lányok is észrevették, és huncut módon ki is használták. Puder Mari, szalmaszőke osztálytársnőm a melegekre való tekintettel egy szál japánujjú blúzban hajlongott jobbra-balra, hogy minél többen, minél hosszabb ideig bámulhassuk nem oly nagyon rég kifejlődött, formás melleit. Köröskényi Erika azt se bánta, ha anyányi kebleit néha-néha meg is fogtuk, sőt, láthatóan élvezte, hogy odavagyunk az élményért.

Aztán teltek a hetek, és tapasztalataink a másik nemet illetően egyre csak szélesedtek. A fiúk közül volt, akinek ment a matek, volt, akinek nem, de a lányok kivétel nélkül mind segg hülyék voltak hozzá. Ezzel szemben orszból fújták a ragozásokat, pedig nem is magolták őket. Mi izzadva rohangáltunk tornaóra alatt, míg a lányok közül 4-5 mindig az osztályban maradt, mert néhány napra fel voltak mentve a torna alól. Az órák közti szünetben mi a folyosón ugráltunk, és válogatás nélkül lökdöstük fel egymást. Eközben a lányok a kihajtott ablakokat tükröknek használva, hajtincseiket igazgatták, mert az orosz tanár alig múlt 30 éves, és ráadásul agglegény volt.

Szóval a napnál is világosabb volt, hogy férfi és nő minden, csak nem egyforma. Ugyanakkor a megosztott világ mindkét felén pont az ellenkezőjét hirdették. Nálunk traktorokba ültették a lányokat, illetve felkergették őket a 8 méteres villanyoszlopok tetejére egy kis szerelés végett. Nyugaton elindult a feminista mozgalom, aminek célkitűzéseinél természetellenesebbet nem talált ki a világ. Az emberiség gőzerővel ment neki a család szétdúlásának, ami nagyvonalakban sikerült is, nyakunkba zúdítva ezer és egy problémát.

Mindezek ellenére a lányokkal hamar összeszoktunk, akik egész nap azokról a 4-5 évvel idősebb fiúkról meséltek egymásnak, akikkel éppen „jártak”. Minket ilyen kegyben, természetesen, eszük ágában se volt részesíteni. Persze ez a helyzet 3-4 év múlva gyökeresen megváltozott, amikor is megtapasztaltuk, hogy a női „közelség” messze nem fenéig tejfel, sőt, egyenesen kibírhatatlan lenne, ha a természet nem gondoskodna vérünk tesztoszteron szintjének viszonylag magasan tartásáról. Így aztán hamarosan kiderült, mennyire igaz, hogy „ha a fasz feláll, az ész megáll”.

Egyenlőség ide, egyenlőség oda, a magam részéről serdülőkorom kedvencével, Karinthy Frigyessel értettem egyet: „Férfi és nő. Hogyan érthetik meg egymást? Hisz mind a kettő mást akar – a férfi nőt, a nő férfit.” Az idézet nyilvánvaló alapját az emberi faj hímnemének és nőstényének a fentiekben

vázolt alapvető különbsége adja. Mert különbség bizony van, „Long live the difference” (Éljen a különbség!)

De egyelőre maradjunk a humorista génusz megállapításánál. Ugyanis jól hangzik, de nem igaz. A nőnek nem a férfi kell, hanem az, amit nyújtani tud. A férfinak nem a nő kell, hanem az, amire használhatja. Ez utóbbival kapcsolatban a feministák egyetlen alkalmat se szalajtanak el, hogy rá ne mutassanak, szex-objektumként mennyire kihasználjuk őket. Szívük joga, de ajánlanak-e ésszerű megoldást? Aligha. Azzal, hogy „minden nő egy bűdös kurva” vagy „a férfiak mocskos disznók” semmire se megyünk.

Persze, az a férfi, aki éjt nappallá téve összehoz egy lakást, majd neje kirakja belőle, és még a gyerekét se nagyon láthatja, a fenti megállapítással nagyon is egyetért, csakúgy, mint az a nő, akit 45 évesen három gyerekkel elhagynak egy 25 éves pipiért. Na jó, de a 25 éves pipi is egy nő. Szóval hol van az igazság?

Szélmalomharc ez a javából, elsősorban azért, mert százmilliók válnak boldogtalanná, aminek egyetlen oka van: mindkét nem ösztönösen cselekszik, és ezek a cselekedetek nem egyszer keresztezik egymást, és máris megérkeztünk egy konfliktushoz. Ha tehát harmonikusan szeretnénk élni, akkor meg kell ismerni egymást, de legalább is a férfiaknak a nőket és persze a nőknek is önmagukat.

Hát igen a férfiaknak meg kell ismerni a nőket, ezeket a csodálatos teremtetéseket, akiknek ezer és egy arcuk van. Néhány tucat történet közreadásával, kötetemben ehhez próbálok adni segítséget.

* * *

Ki kell ténnem arra, hogy a történetek felsorolásában felsejlik valami kronológia. Ez viszont nem jelenti azt, hogy az első történetből az utolsóig valamennyi szigorú időrendi sorrendben helyezkedik el.

Végül pedig szokás a könyvek elején közölni az olvasókkal, hogy a könyvben szereplő személyek és események a fantázia szülöttei és, ha véletlenül valakire, valamire hasonlítanak, akkor az mindössze a véletlen játéka.

Én nemcsak nem élek ezzel a fegyverrel, ellenkezőleg, egyenesen átesek a ló másik oldalára és kijelentem, az olvasható történetek kivétel nélkül mind szinte szóról-szóra megtörténtek, a szereplők létező (vagy már elhunyt) személyek és álnév használatára még csak nem is gondoltam. Ugyanis nekem az a véleményem, hogy mindenki vállalja azt, amit tett. Olyat pedig ne tegyen, amit később nem mer vállalni.

3. Különös válás

Idősebb korában apám gyakran emlegette, hogy – Amikor az anyáddal összeálltunk, nem volt csak két pusztánk, – itt egy kis hatásszünetet tartott, majd folytatta – az ő pusztá segge és az én pusztá seggem. – Azt nem tette hozzá – és a végtelen boldogságunk. – Mert boldogok voltak a szegénységben. Házasságon kívüli születésemkor az apámnak mindössze 2 pengő csörgött a zsebében, az anyámnak még annyi se. Apám azon töprengett, hogy a két pengőt mire költse, taxira vagy vegyen rajta egy plédet, és abba burkolva gyalog vigyen minket haza a februári hidegben. Aztán a pléd mellett döntött, amivel később évekig takaróztam.

Az emberek általában boldognak születnek, szegényen, vagy gazdagon (bár az előző gyakoribb). A boldogtalanság általában akkor jön, amikor eltűnik a gazdagság, vagy ha megszűnik a szegénység. Apámék esetében ez utóbbi következett be, a velejáró összes bajjal együtt.

Így esett, hogy mire nyolcéves lettem, anyámat már csak két dolog érdekelte igazán: a lóverseny és a férfiak. Ha a lóversenyen nyert, akkor hazafelé jövet bement a velünk egy háztömbben lévő Hauer cukrászdába, ahonnan nekem és húgomnak hozott egy nagy rakás krémest, az anyai felügyelet hiányának kárpótlásául. Ha veszített, akkor iparkodott megvigasztalni magát, és ennél a pontnál jöttek be a férfiak.

Anyám ellentmondásokban gazdag lelkületére mi sem volt jobban jellemző, mint a férfigyűlölő Bozzay Margit könyveinek falása mellett a férfinép feltűnő kedvelése. Igaz, barátnők társaságában közösen szidták a férfiakat, akik nélkül különben sehogy sem tudtak megenni.

Persze apám is megérte a pénzét, aki rendre a Hauernál találkozott nőismerőseivel, amire a krémeseket hazacipelgető anyám valahogy rájött, és a női szolidaritásra hivatkozva az egyik pincérnőnek megadta a telefonszámunkat azzal, hogy hívja őt fel, amikor apám legközelebb beül.

A hívásra nem kellett túl sokat várni, aminek hatására anyám íziben aktivizálta magát, lekapta az előszobafogason lógó esernyőt és megindult a Hauer felé, belépett a cukrászdába, körülnézett, majd felemelt esernyővel a kezében odarohant az egyik asztalhoz és az ernyőt szétverte az ott ülő nő fején. Közben természetesen mindenki kiabált. Apám azt, hogy – Bözsikém, ne csinálj botrányt. Anyám azt, hogy – Te büdös kurva, kétgyerekes családapa kell neked? A letámadott nő azt, hogy – Tibor azt hazudta, nőtlen. A fizetőpincér azt, hogy – kérem, tessenek ezt abbahagyni.

Természetesen nem ez volt az első és nem is az utolsó affér házasságuk alatt. Apám egy kicsit sérelmezte, hogy nem ő a húgom apja, amit anyám szemenszedett hazugságnak nyilvánított. Ennek némileg ellentmondott a feltételezett apa gyakori látogatása azon az alapon, hogy anyám földije és gyerekkori pajtása.

Szóval ment a méta, amiből mi, gyerekek nem sokat láttunk és hallottunk, de anyám kék foltjai és apám összekarmolt arca az avatottak számára élénken árulkodtak. Az pedig számukra is egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy ez sokáig így nem mehet tovább.

Elsőnek anyám lépett, ugyanis diplomáciai kapcsolatot vett fel a múltkoriban félholtra vert Katóka nevű hölgygel, aki nem szűnt meg létezni,

csak nem volt olyan hülye, hogy beüljön a Hauerhoz. A megbeszélés közösen elfogadott határozattal ért véget, aminek kivitelezése érdekében Katóka egyik este megjelent nálunk, és anyámmal együtt bement apám szobájába. A mondókát kánonban adták elő, ami így szólt: Válassz, vagy ő, vagy én! Apám az egyik nőre nézett, majd a másikra és, „Ti hülyék vagytok!” felkiáltással becsapta maga mögött az ajtót, és ezzel maradt minden a régiben, de csak egy darabig.

Mivel mind a kettőnek volt mit a másik szemére vetni, hamarosan felmerült a válás gondolata. A gondolatot, némi egyeztetés után, tett követte. Az egyeztetés szerint én apámmal, a húgom anyámmal maradt volna. Apám szerzett egy másik lakást, amit mi szándékoztunk birtokba venni. Az anyagiak nem jelentettek akadály. Apám az anyám nevére vett egy házat Kiskunfélegyházán, életre szóló nőtartást, valamint 10.000 pengő készpénz egyszeri kártalanítást vállalt, csak azt nem nevezték meg, hogy mi lenne a kár, ami talanításra kerül. Az már csak hab volt a tortán, hogy a teljes ügyvédi és bírósági költséget is apám állta, hiszen anyám „háztartásbeli” volt, magyarul jövedelem nélküli állástalan.

A megfelelő előkészületek után a Markó utcában meg volt tartva a tárgyalás, ahol apám átadta a 10.000 Pengőről szóló csekket, a bíróság pedig kimondta a válást a fent vázolt feltételek mellett. A peres felek ott a helyszínen mindjárt le is mondtak fellebbezési jogukról, és ezzel vége.

A lépcsőn lefelé jövet hárman, vagyis apám, anyám és dr. Zarubai, a jóbarát ügyvéd kedélyesen elbeszélgettek, majd kimentek a kapun a Markó utcára. Ekkor anyám megszólalt: – Idehallgass, Tibor – és ezzel retiküléből elővette a 10.000 pengős csekket, miszlikre tépte, majd betömte apám szivarzsebébe, és folytatta – úgy döntöttem, hogy én tovább nevelem gyermekeinket. Ezt követve megcsókolták egymást, egyik jobbra, másik balra ment, majd este otthon találkoztak.

Anyámat nem egészen két év múlva megölte egy szovjet akna. Csak 30 évvel később tudtam meg, ahogy születésemkor, úgy halála pillanatában sem volt apám törvényes felesége.

4. Isten útja kifürkészhetetlen

Tíz éves koromban Péter testvér lett az osztályfőnököm, aki különben fizika- és matematikatanár volt. Péter testvér alig volt valamivel magasabb, mint mi, vagyis kicsi volt és aszott, többnyire a reverenda tartotta össze, aminek tetejéből kinyúlt feltűnően csúnya feje. Az aprónak nevezhető arc alatt egy hatalmas, csontos ádámcsutka éktelenkedett, ami külön életet élt. Keskeny arcát egy feketekeretes szemüveg tette még elfogadhatatlanabbá, amiből a vastag lencse miatt aprócska szemek kandikáltak ki. Minden valószínűség szerint a tanári diploma megszerzése után az első tükörbenezés adhatta neki az ötletet, hogy elmenjen szerzetesnek.

Különben, mint tanár jól végezte dolgát és diákjai között nem volt kevésbé népszerű, mint amit bármely matektanár kívánhat magának. Sőt, ha így utólag belegondolok, főleg fizikaoktatás terén mindent megtett, hogy megszerettesse magát velünk. Nyilván arra volt szocializálva, hogy extrém csúnyaságát, ahol lehet, valamivel kompenzálja. Esténként vallásos áhítatra tanítgatott minket, gyakori mondása volt „Isten útja kifürkészhetetlen”.

Életkorát nem tudtam volna megbecsülni, a csúnyaság kortalan. Lehetett harmincéves, vagy akár ötven, csak az isten a megmondhatója, akihez sűrűn és sokat fohászkodott, mert ez hozzátartozott a szerzetesi élethez. Minket másfél évig tanított, de akkor hirtelen megszálltak minket a németek, az osztály szétszéledt, és jött az országon is átvonuló háború a velejáró összes mellékkörülménnyel. A régi osztály soha többé nem jött már össze, de azért két évig még valahogy együtt maradtunk. Viszont semmi se volt már a régi kivéve Péter testvért, aki rendületlenül maradt olyan töpörödött és ronda, amilyennek megszületett.

Mi, diákok kiröppentünk az iskolából, még éppen idejében, mert jött a Fordulatéve és Rákosi minimumra csökkentette a felekezeti befolyást, rossz néven vette a vallásgyakorlást, a katolikus rendeket pedig egyszerűen feloszlatta. Magyarul sok ezer különböző életkorú szerzetes és apáca került szó szerint az utcára, mert a rendházakat is államosították, és eredeti rendeltetésüktől teljesen eltérő célra fogták be őket. Ez természetesen történelem, de történetünkhöz szorosan hozzátartozik.

A „kivetköztetett” szerzetesek és apácák néma tüntetésük jeleként a betiltott reverendák viselése helyett egyszerű szürke ruhákat hordtak, a számukra kijelölt helyeken dolgoztak, de szabadidejükben összejártak, ha másért nem, hogy tartsák egymásban a lelket. Az állapotukat egészen biztos ideiglenesnek tekintették és várták sorsuk visszajára fordulását.

Közben szép lassan teltek az évek. Talán húszéves lehettem, amikor Péter testvérral összefutottam a körúton, jobban mondva elmentünk egymás mellett. Péter testvér pont olyan ronda volt, mint valaha, egy centit se nőtt, azonban aszott testét reverenda helyett most már egyszerű szabású öltöny tartotta össze. Így, öltönyben még nevetségesebbnek látszott, mint az egybeszabott reverendában, de a feje egy cseppet sem változott, mert még a feketekeretes szemüveg is a helyén volt. Elképzelhető, hogy megszólítottam volna, de karonfogva mellette lépdelt egy fejjel magasabb, csodálatosan szép, sőt merészszerű ruhájában kifejezetten gyönyörű, manökenyszerű fiatal nő.

Egy másodperc alatt átfutott az agyamon, „dicsértessék Péter testvér, tetszik rám emlékezni? Én voltam a legjobb matekos”, de ez egyfelől groteszk lett volna, másfelől elképesztően tapintatlan, elvégre a vele lépkedő hölgyről semmit se tudtam. Ezért aztán csendben tovább mentem, de az esemény enyhén felkavart. Hazaérve a telefonkönyvből kikerestem Renkei (Reifeld) Péter volt osztálytársam számát, aki arról volt híres, hogy mindenkiről mindent tudott. Petinek elmondtam az esetet, aki hatalmas röhögéssel válaszolt, majd beavatott a részletekbe.

Ezek szerint Rákosi nem elégedett meg a szerzetesek és apácák szétkergetésével, de mint nemkívánatos elemeket nyilvántartotta őket, mert félt az összeesküvéstől. Elsősorban azt kifogásolta, hogy nagyobb csoportokban összejárnak, és nyilvánvalóan nem akarnak beilleszkedni a civil életbe. Ezért aztán ezekre a szerencsétlen emberekre hatalmas nyomás nehezedett, amit saját önös érdekükből kifolyólag szerettek volna elkerülni. Aztán valakinek remek ötlete támadt: házasodjanak össze! Természetesen névházasságra gondoltak, mi másra? Minden szerzetes elvesz feleségül egy apácát, ami dupla haszonnal jár. Egyfelől két fizetésből könnyebb lesz magukat fenntartani, másfelől bizonyítani tudják, hogy beilleszkedtek.

Az ötletet tett követte. Készült két abc-be szedett névsor, egy a szerzetesekről, egy pedig az apácákról, és ennek alapján az azonos sorszámúak annak rendje és módja szerint összeházasodtak, természetesen polgári úton. Péter testvér volt a tizenhetedik a szerzetesek névsorában, míg az apácák névsorában a fiatal Erzsébet nővér, aki szerelmi bánatában ment el apácának 16 éves korában.

Ettől kezdve semmi sem változott, továbbra is kitartóan várták a rendszer megroppanását és az eredeti szerzetesi élet folytatását, csak most már párosával, (volt) püspökük áldásával.

A meglepő történet hallatán az első kérdésem az volt, te, Peti, szerinted ezek dugnak? Fogalmam sincs – válaszolta Peti – de ha én lennék Péter testvér, én éjjel-nappal dugnám azt a nőt.

Megint évek teltek el, legalább húsz, amikor a borosjenői távolsági busz megállójánál a buszra várva arra lettem figyelmes, hogy egy csodálatosan szép fiatal lány nézi az oszlopra helyezett menetrendet. Anyám, de gyönyörű vagy! Aztán a lány láthatóan megtalálta, amit keresett, megfordult és határozott léptekkel elhaladt mellettem, én meg persze utána fordultam. A menyei csoda odament egy ácsorgó házaspárhoz, és jól hallhatóan ezt mondta: apu, neked volt igazad, negyedkor nem megy busz.

Azt hittem, hogy menten hanyatt vágódom. Apu? Ez a férfi minimum 20 centivel volt alacsonyabb a lányánál, na és persze a feltételezett feleségénél is. Ekkor a férfi kissé jobbra fordult, és lehetőséget adott arra, hogy az arcát is meglássam. Hát bizony, ez Péter testvér volt a maga eredeti rondaságával, 30-70 közötti életkorával, hatalmas ádámcsutkájával, a szemüveg mögül kikandikáló apró szemeivel, aszott, de a jelek szerint hihetetlenül szívós testével, gyönyörű lányával és a még mindig csinos feleségével.

Milyen igaza volt annak idején, Isten útja valóban kifürkészhetetlen.

5. A grófkisasszony

Nyolcadik általánosban az előbb említett Renkei Peti (akiről már volt szó) osztálytársunknak voltak a leggazdagabb szülei, anyai nagyapjáé volt a Linum Taussig Sámuel és Fiai címtáblájú textilgyár, és mint ilyen igazi nagytőkések voltak. Petinek gumikerekes rollerje volt, Märklin villanyvasútja, váltós szájharmonikája. Nem is tudom miért járt közénk, valószínűleg, mert villájukhoz közel volt az iskola. Igaz, Rákosi már fente a fogát a hatalom-átvételre, de a társadalmi különbségek még nagyon is megvoltak.

Nyolcadik után ugyanabban a technikumba folytattuk tanulmányainkat a Duna másik oldalán egyszerűen azért, mert az én szüleim éppen úgy a textilszakmához kötődtek, mint az övéi. Petinek az új környezetben is sikerült szinte pillanatok alatt felvenni a vezető szerepet, amit manapság úgy neveznek, hogy „véleményformáló”. Ennek legfontosabb kelléke az volt, hogy vele mindig történt valami olyasmi, ami senki mással nem, és akkor ezt a nagyszünetben el lehetett mesélni egy 10-15 fős hallgatótábor közepén. Az egészben az volt a szép, hogy Petinek nem is kellett füllentenie, mert minket az ő egyszerű valósága is lenyűgözött.

Petinek például volt operabérlete, ezért minden hónapban látott egy-egy operát, míg közölünk sokan azt se tudták, merre van az operaház. Tizenöt évesen csónaktúrákra járt, tizenhat évesen saját motorkerékpárja volt. Legérdekesebb élményéről tizenhét évesen számolt be. Igaz, addigra Rákosi már felforgatta az országot, de az esemény főhőse mégiscsak egy grófkisasszony volt.

Nem sokkal a harmadik osztály befejezése előtt, a húsvéti szünetben Petit meghívták egy balatoni vitorlás túrára. Azt természetesen előre sejtettük, hogy húsvétkor Peti nem a Práter utcában élő nagymamáját megy meglocsolni, de egy balatoni vitorlás túra még az ő esetében is szenzáció számba ment. Mi, a beavatottak, alig vártuk, hogy kedden megtudhassuk a részleteket.

Ezek szerint a tervnek megfelelően valóban előállt egy 16 éves grófkisasszony hosszú szőke hajjal, kék szemmel, plusz egy vitorlás hajó a tulajdonos 19 éves fiával és két barátjával. Összesen tehát 4 fiú és egy lány.

- Na és, mi volt a program? – tettük fel a kérdést.
- Először átmentünk Tihanyba, de nem kötöttünk ki – mesélte Peti – majd Keszthelynek vettük az irányt. Később a szél elállt, nem nagyon haladtunk. Egyszer csak azt vettem észre, hogy Xénia, a grófkisasszony levetette a fürdőruhájának felső részét és elkezdett napozni.
- Ne hülyéskedj! – szakadt ki belőlünk a szó.
- De tényleg!
- És aztán mi történt, milyenek voltak a mellei, mit csináltak a srácok? – pattogtak a hirtelen támadt kérdések.
- Persze én is meglepődtem, mert erre nem számítottam, de a társaságban én voltam az új fiú, ezért inkább csak csendes figyelővé váltam.
- Na jó-jó, és aztán? – türelmetlenkedtünk.
- Xénia azt kérdezte Gyuritól, nem akar-e ő is napozni és a feneke alól kilógó pokrócdarabra mutatott. Gyuri odament hozzá, Xénia pedig levetette a fürdőruhájának az alsó részét is.

- Ne hülyéskedj, ezt csak most találtad ki. – fakadt ki valamelyikünkől.
- Jó, ha nem hiszitek, akkor nem is mondom tovább.

Erre mi valamennyien megígértük, hogy egy szót se szólunk, csak meséljen. Némi kérés után Peti szép részletesen elmondta, hogy Xénia leoldotta a Gyuri fecskéjét², és a fiút szabályosan magára húzta, miközben a másik három fiú udvariasan hátat fordított nekik.

Aztán kiderült, hogy Xénia és Gyuri nem jártak egymással, az eset „alkalminak” számított. Az aktus után Xéniának esze ágában se volt felvenni a fürdőruháját, hanem megkérte a fiút, hogy menjen oda a vitorlás másik végében ücsörgő fiúkhoz és küldje oda az egyik barátját.

A vége az lett a dolognak, hogy Peti kivételével a másik három fiú szép sorban megkefélt a grófkisasszonyt. Petire is sor kerülhetett volna, de feltűnt egy rendőr motoros, Xénia pedig jobbnak látta felvenni a fürdőruhát. A motoros a vitorlás mellé siklott, igazoltatott, feltett néhány kérdést. Kérdezte, kié a vitorlás, stb. stb., majd közölték, hogy vihar közeleg és okosabb, ha behajóznak a legközelebbi kikötőbe, aztán elhúzták a csíkot.

A rendőrlátogatás után a társaság hangulata némileg megváltozott, Peti pedig lemaradt a csemegéről. Mi, a hallgatóság roppant sajnáltuk, és az után érdeklődtünk, lesz-e még vitorlázást? Erre azonban Peti nem tudott határozott választ adni.

Közben jött az évváró, és már rég megfeledkeztünk a vitorlázásról, amikor Renkei Peti is befutott sötétkék öltönyében, de már messziről lehetett rajta látni, hogy van számunkra valami szenzációja.

- Srácok, nem fogjátok elhinni.
- Mit, mit? – kiabáltunk.
- Xéniának trippere volt.
- Micsoda? – hitetlenkedtünk.
- Mondom, trippere volt. Képzeljétek el, mind a három srácnak egy héten belül elkezdett folyni a fasza. Tehát vagy Xéniának volt trippere, vagy a Gyurinak, mert ő volt az első, de Gyuri esküszik, hogy azt se tudta, mi a tripper. – Mi persze nem jutottunk szóhoz.
- Szóval, srácok, óvakodjatok a grófkisasszonyoktól – intett minket Peti, mellesleg tök feleslegesen, mert Rákosiék rendeletileg tiltották be a titulusok használatát.

² korabeli férfi fürdőruha

6. Patyomkin páncélos

Édesanyámat korán elvesztettem, aminek egyik mellékterméke az anyám rokonaival való kapcsolattartás megszűnése volt. Ez természetesen apám lelkén szárad, aki anyósát ki nem állhatta. Csak hát az anyóssal együtt eltűntek a nagynénik, a nagybácsik és az unokatestvérek is. Azt ugyan tudtam, hogy anyám testvérei közül egyiknek volt egy nálam két évvel idősebb lánya, a másiknak pedig egy nálam két évvel fiatalabb lánya, de őket hosszú időn keresztül nem láttam.

Aztán teltek az évek, és egy szép napon anyai nagyanyám is meghalt, akit ugyan évekig nem láttam, de az örökösödési eljárás miatt össze kellett jönnünk a rokonsággal. Ekkor már 17 éves voltam, elég önálló, hogy sorsom a kezembe vegyem. Azt pedig kifejezetten élveztem, hogy egyszeriben két unokatestvérem is lett, a 19 éves Piri és a 15 éves Örzse. Ráadásul az idősebb unokatestvérem Maca néném kifőzdéjében dolgoztatott, ahová szívesen kezdtem el bejárni, mert kamasz koromban mindig éhes voltam.

Mivel emlékeim szerint Pirivel gyermekkorunkban sosem találkoztam, bár ő esküdött rá, hogy emlékezett rám, a különböző nemhez való tartozásunk domináló tényezővé vált a kapcsolatunkban. Mit szépítsem a dolgot, amikor magunkra maradtunk, ami a kétszemélyes kifőzdében könnyen megesett, hiszen Maca gyakran járt bevásárolni, Piri minden lehetőséget megragadott begerjesztésemre. Egyik alkalommal például hígra főzött tejbegrízt szűrőcsőlt lassan, látványosan egy kiskanál segítségével. A kifőzdében egy lélek se, ő meg a konyha sarkában ült hívogatóan szétnyitott térdekkkel, és mikor beléptem, azt kérdezte, hogy nekem szoptak-e már. Mielőtt az elképedésből felocsúdtam volna, folytatta „És szeretnéd?”, majd megint szűrőcsőlt egyet.

Egy másik alkalommal, amikor éppen lógtam a suliból, és már reggel 9-kor betértem egy kis meleg kajára, Piri előállt az ötlettel, hogy menjünk moziba. Az ötletet tett követte, és szépen átmentünk a Puskinba, ahol az előadások reggel 9-től kezdődtek. A helyszínre érve derült ki, hogy a Patyomkin páncélos van műsoron, de ez lényegtelennek bizonyult. Piri megvette a jegyeket, majd az előadás kellős közepén bementünk a terembe. A vetítés folyt, minket pedig pártfogásba vett egy elemlámpával világító jegyszedő, aki roppant pedánsan a helyünkre vezetett. A helyzet több volt, mint komikus. A nézőtéren egyetlen egy ember se ült, vagyis bárhova leülhettünk volna, de a mi jegyünk az utolsó sorba szólt, annak is a közepére, tehát odáig kísértek. Ezen kívül a Patyomkin páncélos egy némafilm, ezért a nézőtéren olyan csend uralkodott, hogy a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani, miközben mi enyhén megszeppenve ott ültünk az utolsó sor közepén, hallgatva a vetítógép monoton morgását.

Amint a jegyszedő visszahúzódott odújába, Piri nadrágon keresztül a combjaim közé nyúlt, amit a megtámadott szerv a biológia szabályainak megfelelően fogadott. Hogy a jelenetnek mi lett volna a vége, azt sosem fogom megtudni, mert én meg benyúltam Piri lenge blúza alá, és megfogtam az izgalmától nedves, egyébként formás kis mellét, amire ő a szó legszorosabb értelmében rosszul lett. Nekem meg fogalmam se volt, hogy

most mit tegyek. Egy-két csöccsel már volt dolgom, de ez a reakció előttem totálisan ismeretlennek bizonyult.

Piri kapkodva elővett a retiküléből egy apró tégelyt, abból egy fehér pirulát és bekapta, miközben szaporán vette a levegőt és hápogott hozzá. Én meg úgy be voltam szarva, mint még életemben soha.

Egy-két perccel később a dolgok normalizálódtak. Engem meg ellepett a mélységes bűntudat. Mi a fenét követtem el? Piri egy szót sem szólt, én meg nem kérdeztem semmit, csak szép csendben ültünk egymás mellett. Ekkor a Patyomkin páncélos ágyúja megrándult, és hátul füst jött ki belőle, természetesen hangtalanul, ami után a vászonra ki lett írva, hogy BUMM!

Hát, legalább ez elsült, gondoltam, de moccanni se mertem. Amikor a tengerészek elkezdtek rohanni fel a lépcsőn Piri megszólalt - Gyere Pusi öccse, menjünk vissza! Az úton aztán kiderült, hogy a születésétől fogva apróbb szívbjajjal küszködött, és a nemi izgalom rendszerint beindított nála egy rohamot. Rohadt büszke lettem 17 éves önmagamra, ezek szerint „szívdöglesztő” vagyok.

7. A pöcegödör

A szóban forgó pöcegödör apámék Rege út 12. alatt álló családi házához tartozott. A vityillót olykor nyaralónak is csúfolták, de valójában a konyhán és a mellékhelyiségeken kívül mindössze egyetlen helyiség volt, amit szobának lehetett nevezni a 3x4 méteres méretével. Csatlakozott hozzá egy garáznak szánt hatalmas, betonpadlós „szoba” is, ami nyújtott némi mozgásteret. Mindent összevetve serdülőkoromban szép, de eléggé kényelmetlen helyen laktunk, mint ahogy az hamarosan ki is derül.

A sors úgy hozta, hogy szenteste volt az első alkalom, amikor nevelőanyám saját, személyre szabott, nagy rakás végterméke, amit szarnak is szokás nevezni, nem volt hajlandó a WC kagylóból távozni. Jobban mondva lement, de néhány másodperc múlva visszajött. Erről úgy szereztünk tudomást, hogy anyám elüvöltötte magát a fürdőszobában: Tibóóóóó. Mire apám odament, anyám pedig folytatta,

- Mi ez? – És a szarra mutatott.
- Húzd le, – mondta az apám.
- Már lehúztam, de visszajött.
- Húzd le még egyszer.
- Mért? Szerinted a szarnak vissza kell jönni?
- Nem, nem kell visszajönnie, de azért csak húzd le. – Erre anyám újból megrántotta a fogantyút és a szar eltűnt. Apám némi diadallal a hangjában meg is jegyezte – na látod! – de az öröm nem tartott sokáig, mert a szar, úgy, ahogy volt, egy darabban, rögvest visszajött.
- Valószínűleg megtelt a pöcegödör, ki kell pucolni! – Vélekedett apám.

A pöcegödörök azonban csalafinta jószágok. Fél óra múlva az imént riadalmat keltő szar eltűnt magától, lehúzás nélkül. Ugyanis a pöcegödörök szerkezeti tulajdonságai közé tartozik a bennük lévő víz lassú elszívárgása. Ha tehát egy pöcegödör naponta 10 litert szivárogtat el, és csak 8 liter szennyvizet eresztenek belé, akkor örökeltű lesz. Fordított esetben egy idő után megtelik. Hamarosan kiderült, ha spórolósan használjuk a vizet, a pöcegödör képes velünk lépést tartani. Ezért aztán a férfiak folyó ügyeiket kicipelték a kert egy meghatározott sarkába, és a nehezebb fajsúlyú ügyeinket iparkodtunk házon kívül, mondjuk az iskolában vagy a munkahelyen elintézni.

Sajnálatos módon ez a taktika csak néhány napig működött. Szilveszterkor apámék buliztak, voltak vagy tízen, és mivel a vendégeket nem lehet úgy fogadni, hogy szívesen látunk benneteket, csak ne szarjatok, az éjfél előtt bekövetkező katasztrófa borítékolható lett volna. Be is jött. Persze spicces emberek hangulatát vízben fickándozó szardarabkák nem nagyon zavarják.

Másnap délelőtt apám mégiscsak kiadta a parancsot, kipucoljuk a pöcegödört. A pöcegödör kipucolása rögtön problémával kezdődött. A kertben 20 cm vastag volt a hó, ami erősen nehezítette a gödör fedelének a megtalálását, de a feladattal végül kis megbirkóztunk, és némi műszaki ügyeskedést követően a fedőlap emelkedni kezdett, majd teljességében feltáruult maga a gödör. Mit mondjak, színültig tele volt, de nem ez volt a legmeglepőbb. A szennyvíz tetején első látásra nagyméretű buborékoknak

tetsző valamik úszkáltak, de jó sokan. Az azonosíthatatlan tárgyak azonosítását elsőnek apám végezte el, hozzám fordult és megkérdezte, te használsz kotont? Én? – csodálkoztam el, – nem is lenne rá pénzem, meg aztán anyám mindig itthon van.

A rövid párbeszédet egy jóval hosszabb szünet követte. Mind a ketten el voltunk foglalva gondolatainkkal. Húgom 13 és fél éves volt, különben is, későn érő, mondhatnám úgy is, kifejezetten fejletlen. Ő tehát kihúzza a listáról. Apám, bizonyítottan ivarérett volt, de arra már csak emlékezne, ha ő dobta volna be azokat az izéket a WC-be. Marad akkor az anyám!

Apám levezetésének végeredménye nem volt ennyire egyértelmű. Végül is, ő csak magában lehetett biztos, bennem nem. Igaz, a koton, mint költségtényező, kitűnő érv volt „ártatlanságom” mellett. Így aztán ő is megérkezett a következtetés elkerülhetetlen végeredményéhez, Manyi! Elsőnek az apám szólalt meg – anyádnak ne szólj egy szót se.

Apám átment az Eötvös úton lakó Tímár Pista barátjához (még fogunk hallani róla), akinek melleleg rég fájt már a foga Manyira, és aki nem dolgozott, mert munkavégzés helyett értékeinek felélését gyakorolta. Tímár tehát egész nap ráért, ezért apám kérhetett tőle némi szívességgféléit. Szó, ami szó, anyám mindjárt másnapról Tímár Pista megfigyelése alatt állt.

Aki keres, az talál, mondja a magyar közmondás. Tímár napokon belül jelentette, minden délben, ebédszünet alatt, a szomszédban található egyszemélyes hentesüzlet vezetője átjön az anyámhoz pontosan félórára. Na, este beindult a vallatás. Csakhogy anyámnak kitűnő alibije volt. Kiderült, hogy a hentes, egy nagydarab fiatal fiú, kérte meg, hogy némi protekció érdekében adjon neki meleg ebédet. Miért, mit gondolsz, – így az anyám, – mitől van nekünk majdnem minden nap hús az asztalunkon? Más meg sorba áll érte, és a végén üres kosárral megy haza.

Így lett a félrekefélő nevelőanyámból családi hős, de isten nem ver bottal, mondanák a régiek. A harminchét éves Manyi a pöcegödör tisztításának idején már harmadik hónapos terhes volt a Ratkó-korszak kellős közepén. Ez különben is maga lett volna az abszolút katasztrófa, de így, hogy kiderült, még az apa is bizonytalan, a helyzet felért egy világégéssel. Apám minden ismeretségét igénybe véve megmozgatott fűt és fát. Végre talált valakit, aki búsás pénzért elvállalta a kaparást.

Ha a vége jó, minden jó. Szüleim megúszták a kalandot, se gyerekáldás, se börtön. Persze, amit anyám hónapok alatt megspórolt a kosztpénzen, az most elment az abortuszra. Végül is az ügy nullszaldós lett. De hát a Rákosi rendszer kellős közepén már egy nullszaldós történet is főnyeremény számba ment.

8. Csak tíz nap a világ

Életem első munkahelye a Magyar Gyapjúfonóban volt a Rákosi-terror végnapjaiban. Hogy mást ne mondjak, az „ellenségtől” való paranoiás félelem miatt a munka befejezése előtt néhány perccel az indigókat összeszedték az irodában, és éjszakára gondosan elzárták egy páncélszekrényben. Ennek ellenére a legjobban gyűlölt és rettegett személy nem a párttitkár volt, hanem a normás, aki a melósok fizetését illetően élet-halál ura volt. Ugyanis ő állapította meg, hogy egy-egy gépen darabra, kilóra, stb. mennyi a norma, vagyis a 100 százalékos teljesítéshez mennyit kell produkálni. A gépen termelő dolgozónak a norma teljesítésének megfelelően számolták ki a bérét. Mivel a norma az adott gép teljesítőképességének a 100 százaléka volt, elvben a normát 100 százalékra nem lehetett (volna) teljesíteni, hiszen valamennyicske állóidő mindig van 8 óra alatt. Ennek ellenére a melósok a normát rendre 105-108 százalékra teljesítették, és persze kapták utána az 5-8 százalékkal több pénzt, mint amennyit az Állam nekik szánt. Mi volt a trükk?

Amint a normás megtudta, hogy egyik vagy másik gép teljesítménye átlépte a 100 %-ot, azonnal a helyszínre sietett és lemérte a gép fordulatszámát, stb. és megállapította az új normát, amit megint 108 százalékra teljesítettek. Ugyanis amikor az üzem területén meglátták a normást, a hír futótűzként terjedt el. A melósok a gép meghajtását biztosító, transzmisszióról lecsatlakozó meghajtó szíjat egy állító csavar segítségével meglazították. Ennek következtében a meghajtó szíjon egy bizonyos szlip³ jelentkezett, ami a gép fordulatszámának csökkenésével járt. Miután a normás ezt lemérte, és eltávozott a műhely területéről, a melós a meghajtó szíjat újra megfeszítette.

A normás persze csak a dolgát végezte, de pont ezért képezte a közutálat tárgyát. Ezen segíteni nem lehetett. A melósok mindent megtettek, hogy a normást elüldözzék, na persze, hiába, mert kaptak helyette másikat, de mégis. A mi normásunk, Kun Sanyi utcai cipőjét az öltözőben egy 100-as szeggel a fapadlóhoz szögelték. Amikor Sanyi 4 óra után átöltözött, majd belebújt az utcai cipőjébe, nem tudott egy lépést se tenni, mert ellépés helyett kijött a lába a cúgos cipőből. Más alkalommal a központi záras íróasztalának középső fiókját alulról egy facsavarral hozzárögzítették az íróasztal vázához. Másnap hiába nyitotta ki a zárat, a fiókot nem lehetett kihúzni, a központi zár miatt persze a többi fiókot se. Sanyi délelőtt 10-re teljesen szétverte az íróasztalát, mert nem tudott rájönni, miért ragadtak be a fiókok.

Persze nekünk, irodai alkalmazottaknak Sanyival semmi bajunk nem volt, sőt, egy kicsit sajnáltuk is, bár fizetése közel felével volt több a mienkénél, jól lehet alig múlt 26 éves. A magam részéről mégsem a kiemelkedő fizetését irigyeltem tőle, hanem azt a magabiztosságot, amivel a nőket kezelte, és persze az eredményezett sikert a nők terén. Ezekre a sikerekre pedig gyakran

³ A hajtott tengely fordulatszámának viszonylagos elmaradása a hajtó tengelyhez képest.

fény derült, mert abban az időben az emberek főszórakozása a munkahelyi „bálok” voltak, amit a gyár amatőr színgárdájának előadása előzött meg a szebb napokat látott, kultúrteremnek előléptetett raktárhelyiségben. Hát igen, nyugtattam magam, egy normásnak könnyű a dolga, tőle függ az összes csaj fizetése. Csakhogy a szél máshonnan fújt, bár nem tudtam róla.

Aztán egyik vasárnap délelőttre vele együtt voltam kijelölve népnevelni, ami abból állt, hogy a megadott címlista alapján felkerestünk ismeretlen családokat, bekopogtunk és megkérdeztük a véleményüket politikai kérdésekről, valamint iparkodtunk azt a „helyes” irányba terelni. Hülye dolog volt, de nem lehetett kibújni előle. Közben, amíg címről-címre jártunk, igyekeztünk valamivel eltölteni az időt. Így esett, hogy sikerült megtudnom a nagy talány titkát.

Sanyi szerint, minket, férfiakat azért esz a fene a nők után, mert sikerül nekik elhitetni velünk, hogy nekik a szex nem fontos, és ezért az engedékenységre részükről egy kegy. Én persze minden szavát úgy lestem, mintha ő lett volna maga a Megváltó.

- Képzeld el, – kezdte a meséjét – én 1944-ben érettségiztem. – Ettől a perctől kezdve ittam a szavait.
- Abban az időben az volt a szokás, hogy ezt az eseményt megünnepelték. Volt olyan gyerek, akinek az apja adott néhány pengőt, hogy menjen el egy kupiba.
- Te is elmentél egy kupiba? – érdeklődtem.
- Nem, az én apám a fronton volt, csakúgy, mint sok más százezer javakorabeli férfi. Az anyám 200 pengőt adott, hogy teljesen egyedül töltsék tíz napot a lillafüredi Palotaszállóban. Mindjárt az első este szmokingba öltözve lementem vacsorázni az étterembe.
- Szmokingba? – csodálkoztam el.
- Hát persze, a háború előtt az emberek nem jártak az Operába melegítőnadrágban, ezt csak Rákosi vezette be. Na szóval, lementem vacsorázni, a pincér egy asztalhoz vezetett és hozta az étlapot. Közben körülnéztem. Körülbelül az asztalok fele volt foglalt, de ritka volt, ahol két férfi-két nő, vagy egy férfi-egy nő ült.
- Mért, kik ültek? – kíváncsiskodtam.
- A legtöbb asztalnál két nő ült.
- Ja persze, a háború miatt – szóltam közbe.
- Természetesen. Kevés férfi volt itthon, a nők kettesével jártak. Én meg azon törtem a fejem, hogy ismerkedhetnék meg valamelyikkel.
- Mi volt a probléma? – érdeklődtem.
- Akkoriban nem lehetett csak úgy leszólítani valakit, ahogy manapság teszik: Odamész egy csajhoz és elhívod zakatolni⁴.
- Hát akkor, mit csináltak? – érdeklődtem.
- Akkoriban a bemutatás kötelező volt, ha egy nőnek nem mutattak be, akkor azzal a nővel nem kezdhettél ki. Ilyen egyszerű.
- Mi volt a megoldás?

⁴ Fiúk és lányok közös szabadtéri mozgalmi játéka énekléssel egybekötve

- Akkor még azt hittem, semmi, de tévedtem. Megettem a levest, a pincér elvitte a tányért, ekkor az egyik asztaltól felállt két huszonéves, piszok csinos nő és megindultak felém. El nem tudtam képzelni, mi lesz. Megérkeztek az asztalomhoz, megálltak, én természetesen felálltam, mire az egyik megszólalt. „Kedves uram, engedje meg, hogy bemutassam legjobb barátnőmet, Marikát.” Ezzel a barátnő a kesztyűs kezét odanyújtotta nekem, amit én megcsókoltam, összeacsaptam a bokáimat és közöltem, hogy Kun Sándor vagyok. Na most, a másik nő szólalt meg, „Örvendek, és engedje meg, hogy én is bemutassam legjobb barátnőmet, Erzikét.” Megint egy kinyújtott kéz, megint egy bokacsattanás, kézcsók, örvendek, és valószínűleg alaposan el is pirultam.
- És mi történt ezután? – kérdeztem izgatottan.
- Egy darabig hárman álltunk az asztal körül, és egy szót se szóltunk, amíg eszembe nem jutott, hogy meg kellene őket hívni. Aztán valahogy kijött a számon, hogy „hölgyeim engedjék meg, hogy meghívjam önöket az asztalomhoz.”
- Röhögnöm kell – vallottam be. – Ez olyan, mint egy angol filmjelenet.
- Hát igen, akkoriban így működött a világ. Nem is mentünk népnevelni vasárnap délelőtt egy proli környéken.
- És hogy folytatódott? – érdeklődtem.
- Hogy folytatódott, apukám? Beszélgettünk, sétáltunk a parkban. Bármit mondtam, a nők kacagtak rajta, és olyanokat kérdeztek egymástól, hogy: „hát nem édes?! ” Közben kiderült, hogy mind a kettőnek katonatiszt a férje, és természetesen az orosz fronton harcolnak. Ez még nem lepett meg, csak az, amikor megkérdezték, hogy melyikükkel kívánom tölteni a mai éjszakát.
- Na, ne hülyéskedj, ezt kérdezték?
- Igen, de én csak egy kicsit lepődtem meg.
- És melyiket választottad?
- Nem mindegy? Amikor egyikük átjött a szobámba azzal kezdte „ugye szűz vagy?” Persze zavarba jöttem, mert addig a percgig nem tegeződtünk, aztán meg nem szívesen vallottam be gyakorlatlanságomat. De nem volt probléma. Másnap a másik nő aludt velem, és ez így ment addig, amíg vissza nem utaztam Pestre.
- Minden este keféltél? – esett le az állam.
- Na hallod, annyi időm lehettem, mint most te. Biztos vagyok benne, neked is menne a dolog.
- Hát, – gondoltam át a hallottakat – egészen biztos, és mi lett azután? – érdeklődtem.
- Semmi. Természetesen névjegyet cseréltünk, ráírtuk a telefonszámokat, fogadkoztunk, hogy majd telefonálunk. Egy darabig vártam, hogy valamelyik felhív, de nem hívott. Aztán én próbálkoztam, de rossz számokat adtak meg. Ennyi.
- Ezzel kész? – kérdeztem némi aggodalommal.
- Háború volt, apukám, pár nappal később engem is behívtak.

9. Ádám

Kemény Ádám kutató mérnök volt az Egyesült Izzó területén működő Hírközlési Kutató Intézetben, tíz-tizenkét évvel lehetett nálam idősebb. Rendkívül intelligens és e-mellett művelt, nagy tudású férfi volt, de ronda, mint az ördög, és ráadásul még alacsony is. Az már csak hab volt a tortán, hogy állandóan valamilyen betegségben szenvedett, folyt az orra, ment a hasa, meg ilyesmi. Felesége egy csodálatosan szép, fiatal nő volt, néhány apró kellemetlen tulajdonsággal. Nem szeretett kefélni, nem akart gyereket, és olyan buta volt, mint egy lyukas vödör. Ők ketten minden voltak, csak összeillők nem.

Ádámot természetesen a fene ette a nők után, és tudása felét szívesen odaadta volna egyetlen magömlésért. Egy ízben nem titkolt szándékkal kölcsön kérte a barátnőmet egy presszós beszélgetés erejéig, és én hiába mondtam a Pirinek, hogy könyörüljön már meg ezen a szegény ördögön, a három órás presszós beszélgetésből egy átlagosnál nagyobb cechen kívül semmi más nem született.

Ádám többek között ragyogó fotós is volt, maga dolgozta ki a képeit. Feleségéről kismillió aktfényképet készített, amit Mari azért hagyott, mert nem csak szépségének volt tudatában, de annak mulékonyságában is. Ádám a fényképeket fűnek-fának mutogatta, hadd csurogjon a kollegák nyála, ha már nála más nedvek beszáradásra voltak ítélve.

Egyszer aztán nagyot fordult a világ. Az én osztályom, úgy értem az osztály, ahol én is dolgoztam, kapott egy új munkatársnőt, egy 25 éves, frissen végzett nyelvtanárnőt, akit be kellett tanítani a fordítás és kiadványkészítés titkaiba.

Ádám irodájának, és a hozzá tartozó labornak az ajtaja azon a folyosón volt, ahol mi is tanyáztunk. Így Ádám elég gyakori vendég volt nálunk, főleg, mert sok cikket publikált a Tungsram Technische Mittellungen elnevezésű folyóiratában, és állandóan reklamált, lektorált, korrektúrázott, na meg csak úgy fecsegett. Így aztán viszonylag hamar észrevette az új kolleginát, és mert ennél a hölgynél még nem sikerült kierőszakolni egy visszautasítást, rögtön rá is vetette magát, ami abból állt, hogy kizárólag görög betűkkel (és persze kézzel) írt levelekkel bombázta.

Csoda történt, Ádám gyorsan kialakult imádata szinte másodpercek alatt viszonzásra talált. Bökkenő csak egy volt. Ági a harmadik levélváltáskor, természetesen görög betűkkel írva, bevallotta, hogy még szűz. Ádám pedig, mint egy középkori lovag, menten felajánlotta az állapot soron kívüli felszámolását, és örömében nekem azonnal beszámolt a fejleményről, természetesen teljes diszkrécióim igénybevétele mellett.

Hát kérem, ki nem fejtett okok miatt, az első nekifutásra a dolog nem sikerült. Én nyugtatgattam Ádámot, hogy az első próbálkozást sose kíséri siker, főleg, ha a hölgy már elmúlt 20 éves.

A második nekifutás, amit egy alkalmas kégli hiánya miatt nem volt túl könnyű összehozni, szintén becsődölt. Ági még a pulóverét se vetette le arra hivatkozva, hogy barátságtalan a helyiség, és ez neki elveszi a kedvét. Ádám pedig értse meg, elvégre neki ez az első, és igazán nem mindegy, milyenek a

mellékkörülmények. Ádám természetesen megértette. Viszont ezzel a kégliszerzés kötelezettsége áthárult Ágira.

Áginak volt egy özvegy nagynénikéje, annak pedig egy apró kis trafikja. A matróna üzletzárásig hajlandó volt lakását kölcsön adni az unokahúgának. Így aztán egy megbeszélte napon, koradélután együtt mentek el a nagynéni trafikjába a kulcsért. Az ajtóban Ági azt mondta Ádámnak, hogy maradjon kint, ő mindjárt jön a kulccsal. Ádám a süvítő decemberi szélben kint topogott a trafik kirakata előtt, és amíg Ágira várt, számolgatta, hány fajta öngyújtót lehet kapni meg, hogy milyen méretűek a tűzkövek. Tíz perccel később Ádám már a kirakatban fellelhető összes tárgyat megszámlolta és azon töprengett, mi a fene tart ennyi ideig. Elvégre egy kulcs elkérése nem tart soká, még akkor sem, ha az udvariasság kedvéért váltanak néhány mondatot.

Fél óra után, amikor Ádám már teljesen átfázott, úgy döntött, hogy bemegy a trafikba, és legrosszabb esetben úgy tesz, mintha vevő lenne. Be is ment. A trafikban a pult mögött ült egy kimustrált vén csoroszlya, és kötögetett, de Ági sehol, illetve feltűnt, hogy a helyiségnek van egy hátsó kijárata, ami az udvarra nyílt.

Ági másnap, természetesen görög betűkkel írt levélben, ismertette, hogy meggondolta magát, de ez a meggondolás csak előző estére szólt. Szüzességének elvesztése még mindig aktuális, és a kiszemelt (most már tényleg) áldozat továbbra is Ádám. Én első hallásra jól kiröhögtem magam, majd azt javasoltam neki, hogy hagyja a fenébe az egészet. Ádám tanácsom ellenére nem hagyta volna, de belázasodott, és egy hatalmas náthával napokig nem jött be a munkahelyre. A náthát persze elsősorban magának köszönhetette, mert ismerve rozoga fizikumát pontosan tudta, hogy a decemberi szélből neki 3 perc is sok, nem egy teljes fél óra.

Egy héttel később visszaállt az eredeti állapot. Ádám naponként jött, és Ágival negyedórát suttogtak. A részleteket már nem tudhattam meg, mert az utolsó röhögésem elvette Ádám kedvét a beszámolóktól. A témát illető kommunikáció egyszerű tömondatokká zsugorodott közöttünk: „Sikerült már?” – „Még nem!”

Alig telt el egy hónap, amikor Ádám sugárzóarccal jött velem szembe a folyosón. Azt hittem, végre túl vannak a dolgon. Ádám le is állt velem beszélgetni, hogy bejelentse a nagy újságot. Ezek szerint múlt éjszaka Ági levetkőzött.

- És? – nógattam, hogy folytassa a beszámolót.
- Mit és? – kérdezett vissza Ádám némi értetlenkedésre utaló gesztussal.
- Szóval levetkőzött, – ismételtam meg a hallottakat – és aztán mi történt?
- Semmi, – felelte Ádám – neked ennyi nem elég?! Ez is óriási siker, különben se kell egy nőt lerohanni.
- Lerohanni? – hüledeztem – egy ilyen vágta láttán még a csigák is röhögő görcsöt kapnának.

Aztán a téma ellaposodott. Fél évvel később egy beszélgetés közben rákérdeztem, apropó, mi van az Ágival? Ja – válaszolta Ádám – semmi különös, megbeszéltük, hogy egy nőnek nem feltétlenül kell elveszíteni a

szüzességét 26 éves korban. Hogy-hogy 26? – értetlenkedtem. – Úgy tudom, hogy csak 25. Nem, – mélázott el Ádám – időközben huszonhat lett.

Ezzel azonban Ádám kalandos utazásai a szex birodalmában nem fejeződtek be. Ági után újabb kalandokra indult, de dicséretére legyen mondva, ésszel állt a dologhoz. Hirdetésekre válaszolt, és mindjárt az első levélbe betette fényképét is, amit megfűszerezett pozitív életrajzi adatokkal. Hadd lássa a nő, igaz, hogy ronda, de műszaki doktorátusa van, nyelveket beszél, ismeri (az akkor beinduló) félvezetők minden titkát és lehet, hogy az általa nemzett gyermek testi adottságai nem fogják megütni a kívánnivalóság minimumát, de garantáltan zseni lesz, az biztos.

Csak az isten tudja, hogy hányadik elküldött fényképére kapott választ, mindenesetre úgy megörült neki, mint a közmondásos majom a farkának. A levél-irogatásból egy idő után kiderült, hogy a hölgy ugyan már nem szűz, de a házasságon kívüli szex nem tartozik kedvencei közé, ezen kívül református, amit partnerétől is elvár. Szegény Ádám zsidó volt, igaz, hogy ateista, de mégis csak zsidó, amit azonnal letagadott, és egyből reformátusnak deklarálta magát.

Közben nyakunkon volt a nyár, és Ádám úgy döntött, hogy csap egy nagy kirándulást a hölgygel, aminek keretei között engem is meglátogat szigligeti nyaralómban. Egy szép nap déltájt meg is érkeztek, és úgy döntöttek, hogy pár napig maradnak.

A Rókarántónak elnevezett domb tetején elhelyezkedő nyaralóm akkoriban roppant romantikus volt, elsősorban azért, mert még a villany se volt bevezetve. Igaz, az est elég későn szállt le, de világítani mégis csak kellett egy darabig, amire közönséges faggyúgyertyákat használtunk. Aztán elfújtuk a gyertyákat, és nyugovóra tértünk a földszinti társalgót és az emeleti két hálósobát is magában foglaló, hatalmas közös térben. Ekkor derült ki, hogy Ádám a sötétség leple alatt, fülünk hallatára kívánja feléleszteni rég szunnyadó nemi életét.

A nő természetesen ellenállt, elsősorban azért, amit akkor se Ádám, se én nem tudtunk, mert a két éve érettségizett barátnőmnak pont ő volt az osztályfőnöke. Persze a két nő egész idő alatt úgy tett, mintha sose látták volna egymást, de az egy kicsit már sok volt, hogy a volt tanítványának füle hallatára dugják meg a sötétben.

Azért a dolgok rendeződtek. Ádám elvált a Maritól, elvette a tanárnőt, akinek közel a negyvenhez nemzett egy gyermeket. Ha a vége jó, minden jó, de Ádám mindig is kivételes esett volt. Még mielőtt saját gyermekét megláthatta volna, Kemény Ádám egy németországi előadaskörúton rosszul lett, kórházba vitték, sürgős műtétet kellett rajta végrehajtani, ami során kiderült, hogy előrehaladt állapotú, többszörösen áttételezett rákja van. Maga után hagyva egy harminchat éves özvegyet egy csecsemővel, haza már csak a teste érkezett. Szerencsére több szellemi terméke után járt némi pénz, amit özvegye kapott meg. Remek barát volt, de csapnivaló szerető. Ennél jobb sorsot érdemelt volna.

10. A nő nem felejt

Hét-tizenegy éves korom között a Bezerédj utcában laktunk, ami a VIII. kerületben, a Rákóczi úttal futott közvetlenül párhuzamban. Kis, csendes utca volt, minimális forgalommal. Naponta csak néhány lovas kocsi ment át rajta, amikor kenyeret szállítottak a házunk földszintjén lévő fűszereshez (államosítás után ezek lettek a közértek) vagy az utcára nyíló borpincébe hoztak vagy éppen vittek bort hordószámra. Személygépkocsi ritkán tévedt arra, jó esetben hetente egyszer.

Békének álcázott háborús idők voltak. Reggel anyám kinyitotta az ajtót, a küszöbről bevette az odahelyezett liter tejet, és egy stanicliba rakott 6 zsömlét, amiből percek alatt reggeli lett. Az „elemi népiskola” hat házzal volt odébb a sarkon túl, ahonnan déli tizenkettőkor már haza is engedtek. Ebéd után miénk volt az utca, meg az egymással szemben álló két ház udvara, ahová drótosítók, verklisek és utcai mutatványosok tértek be, cselédlányok verték prakkerekkel a szőnyeget, a vice felmosta a követ, a házmester pedig oda állt ki pörölni velünk, mert szerinte túl hangosan kiabáltunk.

Na, akkor egy kicsit megszeppentünk és vagy kibaktattunk a Tisza Kálmán (ma: Köztársaság) térre, ahol a háborúra való tekintettel virágok helyett káposztát termeltek az ágyásokban közvetlenül a mai MSZP székház előtt, vagy csendben legyeket kezdtünk fogdosni a ház napos oldalán, azon versenyezve, ki talál nagyobbat. Ha valamelyikünk valahogy szert tett egy igazi játékra, úgy értem olyanra, amit boltban lehetett kapni, akkor a többiek napokig jártak csodájára. Persze találtunk magunknak egyéb szórakozást is.

A szemben lévő házban lakott Pötyi, egy nálam másfél évvel fiatalabb, vörös hajú, szeplős kislány, aki egy alkalommal megfogta a kezem, és elhúzott a hátsó lépcsőhöz, amit csak a cselédlányok használtak. Amikor megérkeztünk a „titkos” helyre, Pötyi a fülemhez hajolt és azt súgta, legyünk szerelmesek. Részemre a dolog rendkívül izgalmasnak tűnt, ezért aztán azonnal beleegyeztem. Akkor most mától kezdve szerelmesek vagyunk – jelentette ki Pötyi. Igen, igen – válaszoltam nagy lelkesen, de itt megakadtam, mert fogalmam se volt, hogy ez a gyakorlatban mit jelent, de Pötyi megmagyarázta – ezentúl, azt kell tenned, amit én mondok.

Ez ugyan egy kicsit fenyegetőnek tűnt, de ha ez az ára a szerelemnek, akkor ezt el kell fogadni. Végül is anyámtól többször hallottam, hogy apám minden jött-ment kurvába beleszeret, ami ezek szerint egy teljesen elfogadott dolog lehetett.

Kölcsönös szerelmünk első tettét természetesen Pötyi találta ki. Elvitt, a felnőtt szemmel megítélve, tőlünk nem túl messze lévő Rókus-korház templomához, aminek falán be volt jelölve az 1838-as árvíz szintje, és a bejárat kapu mellé felállított kőkereszt talpánál tömegesen égtek gyertyák, amiket a betegek hozzátartozói gyújtottak meg akkor még előttem ismeretlen okból kifolyólag. Pötyi szerint a feladatunk a lefolyt viasz összegyűjtése volt.

A viaszgyűjtő tevékenységbe alaposan belemelegedtünk, mígnem arra lettem figyelmes, hogy besötétedett, és egy idősebb néni ránk is szólt, „gyereknek ilyenkor már ágyban a helye”. Így aztán a hatalmas viaszgolyóval megindultunk hazafelé. A kapuban elváltunk, Pötyi magához vette a közös

zsákmányt, gyorsan az arcomra nyomott egy pusztit és beszaladt a házukba. Én meg hazakullogtam.

Anyám, akinek halovány fogalma sem volt a modern gyereknevelésről, nem sokat teketóriázott, lekent két hatalmas pofont, majd megkérdezte, hol voltam mostanáig. Nagy bögés közepette már éppen el akartam szipogni, mi történt, amikor kiderült, hogy a ruhám csupa viasz, ami miatt még kaptam kettőt, ez alkalommal a fenekemre. A faggatás csak ez után jött, így aztán az is kiderült, hogy ki csábított a rossz útra, és persze az is, hogy szerelmesek vagyunk egymásba. Ekkor anyám hangja megenyhült, még el is nevette magát.

Amint abbahagyta a nevetést, azt is megtudtam, hogy Pötyi anyja egy bűdös kurva, akitől a lánya csak rosszat tanulhat, és jobban tenném, ha kerülném a társaságát. Ezzel aztán pont került a dolog végére.

Másnap első dolgom volt, hogy Pötyivel közöljem, én már nem vagyok belé szerelemes, és az egész egy nagy hülyeség. Különb is: elegendem van a nőkből. Pötyi tudomásul vette a bejelentésemet, és csak annyit sziszeget kissé hiányos tejfogai között, hogy „ezt még megbánod”, és ezzel sarkon fordult. Én meg arra gondoltam, találjon magának másik szerelmet, pofozza fel az anyja azt a fiút, én nem kérek belőle többet. Ebből is látszik, hogy már 9 évesen is tudtam racionális döntéseket hozni.

Aztán jött az ősz, az iskola, és engem bedugtak egy internátusba, nemigen adódott alkalom, hogy Pötyivel elássuk a csatabárdot, főleg, mert időközben szüleim elköltöztek a Bezerédj utcából, meg aztán eléggé turbulens események következtek.

A háborút követve az évek egymás után teltek, mígnem 20 éves koromban behívtak katonának. Az időpont 1954, ami a szovjetrendszer leutánczásának csúcsa lehetett. A Magyar Néphadsereg egyenruhája egy az egyben megegyezett a Vörös Hadseregével, de még a kiképzési rend is. Egyáltalán nem voltak tekintettel arra, hogy nálunk a társadalmi hagyományok messze eltértek az orosz népétől. Ezért aztán a katonaság rosszabb volt a börtönbüntetésnél. Olyan hülye elvek uralkodtak, mint: Jobb békében tíz liter izzadság, mint háborúban egy deci vér. Ez gyakorlatilag azt jelentette, hogy 40 kilométert gyalogoltunk 30 kilós felszereléssel, mínusz 19 fokos hidegben, felhajtott fülvédővel, amit csak mínusz 20 foknál lehetett lehajtani.

Szovjet mintára a közkatona megalázása tudatos kiképzési elv volt, mert a közlegényt ágyúötlételnek tekintették. Ennek eszközei közé tartozott a kopaszra nyírás és a láb dízlépésben való csapkodása egy tiszt megpillantása esetén, de ide tartozott a legénység minél tökéletesebb elszigetelése a családtól és a civil társadalomtól. Nem csoda, hogy sorainkban az eltávozás és a civilekkel való kapcsolattartás irgalmatlan mértékben felértékelődött, és éjjel-nappal a fellazulás kiskapuit kerestük.

Egyik ilyen kiskapu az egészségügy volt. Húszéves korban az ember ritkán betegszik meg, de előfordul, pláne, ha az minden vágya. A szovjet minta szerint reggel lehetett jelentkezni a gyengélkedőre. A jelentkezőket egy tiszthelyettes felvitte a gyengélkedőre, ahol egy felcser várt minket, akivel közöltük a panaszunkat. Ezt követően a felcser döntött a sorsunk felett.

Néhány hónapi katonáskodás után nekem szerencsére kilyukadt a fogam, amikor már ki-kiengedtek egy-egy hétvégén, de hol volt az még az igazi civil élettől.

Egy lyukas fog megjelenését minden épkézláb ember tragédiának fog fel, de nem mi. Ugyanis a felcser belenézett a szánkba, és miután konstataulta a lyukat, nem tehetett mást, mint kiküldött a Gorkij Fasorban (azóta persze ez a név is megváltozott) lévő honvédségi rendelőintézetbe, ahol ellátás után utunkra engedtek. Igen ám, de ez reggel 9-10 körül történt, és a laktanyába elég volt visszamenni délután 4-re. Micsoda különbség! Ebbe a néhány órába belefért egy mozi, egy kis piccsi-pacsi meg miegymás, ha valaki rendelkezett olyan csaja, aki némi „félrelépéssel” megfűszerezve megpróbálta kivárni a leszerelést.

Na szóval, kilyukadt az egyik fogam, és már mehettem is a Gorkij fasorba, ahol az összes orvos minimum alezredes volt, csak persze egyenruha helyett fehér köpenyben. Beadtam az egészségügyi könyvem, és szép csendben vártam a padon, hogy majd sorra kerülök. Egyszer csak név szerint szólítottak. Beléptem a rendelőbe, ahol közel az ablakhoz állt a jól ismert fogorvosi szék a fúrótoronnyal, de a hozzátartozó alezredes nélkül. Az ajtó mellett viszont egy apró íróasztal mögött ült az asszisztensnő, aki egyben adminisztrált is, és éppen nézegette az egészségügyi könyvecskémet.

Ha leszámítom azt a relativizáló ténytet, hogy már hónapok óta nem láttam nőt, ez a fiatal csaj akkor is bombasztikusnak tűnt. Tökéletes alak, ideális magasság, kőkemény didkók, hófehér bőr, apró, pikáns, halovány szeplőkkel, hosszú, enyhén göndör vörös haj, és bolondító csábmosoly a szája szélén. Egyetlen éjszakáért oda adtam volna fele királyságom. Ekkor a jelenség csilingelő hangján megszólalt - Az alezredes elvtársra egy kicsit várni kell, mert elhívták valahová.

Valamit makoghattam, hogy várok vagy valami ilyesmit, és megpróbáltam másfelé nézni, elvégre nem bámulhatok egy nőt másfél méterről csak azért, mert nem tudom levenni róla a szemem. De a nyilvánvaló zavaromat megtörte az asszisztensnő újabb csilingelése.

- Antalffy Tibi – kezdte a mondatot, amire felkaptam a fejem, elvégre az egészségügyi könyvemen egészen biztosan a „Tibor” név szerepelt, de a nő folytatta,
- Gyerekkorodban nem laktatok ti a Bezerédj utcában?
- De igen – hebegtem.
- Amikor beléptél, én se ismertelek meg, de a nevedet olvasva eszembe jutottál. A földszintes ablakotok felső részére nagy zöld betűkkel fel volt írva „ANTALFFY TIBOR textil nagykereskedése”. Ahányszor kiléptem a kapunkon, mindig ezt a nevet olvastam. – Aztán látva bizonytalankodásomat, témát váltott – én vagyok a Pötyi, nem ismersz meg?
- Hát, most már igen. Csak nagyon szép lettél – erre felkacagott.
- Szerintem akkor olyan voltam, mint egy nyúzott béka, – vallotta be.
- Látod, erre nem emlékszem, de sokat játszottunk, és egyszer nagyon kikaptam miattad.
- Tudom, mert szerelmes voltál belém.

- Ami azt illeti, nem egészen ezért, különben sem tudtuk, mi az, hogy szerelmesnek lenni, de most.... – aztán hirtelen megakadtam.
- De most mi van? – kérdezte vissza, és olyan csábítóan nézett rám, mintha ettől függne az élete.
- Szóval most.... Szóval most, most nagyon az tudnék lenni. Csak hát látod, hogy nézek ki, – és ezzel végigsimítottam kopasz fejemet.
- Az nem számít, – bátorított Pötyi.
- Nem a fenét, - tört ki belőlem a keserűség - százával pörögnek körülöttem a tiszték, meg... - de akkor belépett az alezredes és torkomon akadt a szó.

A fogorvos a civil életből hozott rutinnal betessékelt a székbe, majd teljes szakszerűséggel elvégezte a munkát. Kifelé menet az asszisztensnőtől visszakaptam az egészségügyi könyvemet, amibe be volt vezetve a kezelés elvégzése, és bele volt helyezve egy aprócska cetli, rajta egy telefonszám és két szó: „hívj fel”.

Ne is mondjam, az első leendő alkalommal, azaz másnap reggel a kávézó nyilvános fürkájából felhívtam a számot. Pötyi azt mondta, hogy most nem tud velem beszélgetni, de gyorsan diktáljam le a címem, majd ír. Akkoriban minden laktanyának volt egy postafiókszáma, így a címzés egyszerű volt: név és a Bp. Pf. 9431.

Aztán jöttek az ólomlábon cammogó napok, az esti levélosztások, és a nyomasztó magány türelmetlensége. Mígnem megjött a várva várt levél.

„Kedves Tibike! Már nem vagyok beléd szerelmes, és az egész egy nagy hülyeség volt. Különben is: elegendő van a férfiakból. Pötyi”

11. Idegosztály

Szóval a „Most jó lenni katonának, mert Kossuthnak verbuválnak” kezdetű nóta népdalnak szép, de legyünk őszinték: a valóságtartalma nulla. A valóság pedig az, hogy Magyarországon a katonai szolgálat szar, és persze kötelező volt, amin a mai huszonévesek csak mosolyognak. Viszont nem locsogok erről többet, mert az előző történetben már megtettem.

Mindenesetre, amikor szorul a hurok, vagyis a behívó kikézbésítésére már csak heteket kell várni (illetve várja a fene, de jön), akkor a leendő újonc kapkod fűhöz-fához. Valaki javasolta, hogy az orvosi vizsgálat előtt egyek meg egy fél iskolai krétát, mert attól lázam lesz. Mások arra szavaztak, hogy tegyek a vizeletembe némi tojásfehérjét, ami aztán a laboreredményben idült vesebajra utal. Szóval, ki ne hallott volna ilyet és ezekhez hasonlót. Ezért aztán a behívóra várás olyan, mint a gyógyíthatatlan betegség. Először harcol az ember ellene, aztán mérges mindenkire, a végén pedig belenyugszik, hogy meg fog halni. Hát, én is belenyugodtam, hogy 24 hónapra ki leszek vonva a forgalomból.

Mondjuk, 2 év nem a világ, de 20 éves korban borzasztó hosszúnak tűnik. Na jó, szóval november elején, egészen pontosan 10-én bevonultam. A kocka el volt vetve, egye meg a fene.

Már nem tudom, hol hallottam az anekdotát, ami szerint az egyik életfogytiglanra ítélt rab azt mondta a börtönőrének, hogy neked se jobb a dolgod, mint nekem, te is itt rohadsz egész nap, legfeljebb kapsz érte némi fizetést. Állítólag erre azt válaszolta a smasszer, szó sincs róla. Az igaz, hogy egésznap itt rohadok, de ellentétben veled, én akkor megyek innen ki, amikor akarok. Szóval ez itt a lényeg. Szögezzük le, ami tényleg szar a katonaságban, az a ki nem érdemelt börtönjellege.

Szó, ami szó, nem küszködök itt tovább, rátérek lényegesebb dolgokra. Minek után konzultáltam önmagammal, úgy döntöttem, hogy 24 hónapot nem húzok le. Le kell szerelnem, de hogyan? A leszerelésnek egyetlen módja volt: a halál közelségét biztosító betegség. De milyen halál? Húszéves korban az embert nem kerülgeti a végelgyengülés, meg általában semmi. Tüdőrákot, köszvényt, szívbillentyű-tágulást nehéz imitálni, sőt, egyenesen lehetetlen. Marad a bedilizés, elvégre az agyamba nem lát bele senki. Hát, én bediliztem, aminek leglátványosabb, jobban mondva leghallhatóbb jele intenzív dadogásomban nyilvánult meg.

A Honvéd Kórház Idegosztályán este már csak ügyelet volt egyetlen ügyeletos orvossal, aki fiatal volt, alacsony rendfokozattal bírt, és olyan ambiciózus volt, hogy engem azon nyomban meg akart „gyógyítani”. Ezen cél érdekében rám kapcsolt néhány ezer voltos nagyfrekvenciát, és akkor még hálás lehettem neki, hogy nem alkalmazott elektrosokkot. Szorult a kapca, de most már nem hátrálhattam meg. Majd beszartam a „gyógyítástól”, de kitartottam a dilim mellett, és dadogva kezdtem el tiltakozni. Megkérdeztem a felcsert, miből gondolja, hogy nyomban meggyógyulok, ha egy villamosszékbe ültet. Orvosi diplomám ugyan nincs, de kizártnak tartom, hogy ez lenne a legeredményesebb gyógymód az adott

esetben. Ezt persze a felcser alezredes is tudta, csak azt nem, hogy nem vagyok hülye. Mindegy, benntartottak.

Másnap egy doktornő lett a kezelőorvosom, aki néhány napig szedált, azaz telitömött nyugtatókkal. Egy hét után két szakasztársam meglátogatott, és elmesélték, hogy amióta beteg lettem sokkal jobb az életük. Több az eltávozás, több a szabadidő, jobb a kaja. Szóval, ha tehetem, egy darabig ne gyógyuljak meg, ennyit igazán megtehetek értük. Különben drukkolnak nekem. Együttérzésük tényleg szívbemarkoló volt.

Mivel a szedálás nem használt, de azért erősen beszámíthatónak tűntem, és úgy melleleg fizikálisan tökéletesen egészségesnek bizonyultam, ellentétben azokkal, akiket agyműtöttek, ami után vagy lebénultak, vagy meghülyültek a szó legszorosabb értelmében, elkezdtek hasznosítani. Cipeltettek velem hullákat (az egyik végig is húgyozott), futtattak a röntgenlemezekkel és még kisműténél is segédkeztem. Arany életem lett, csak hát, nő is kellett volna, elvégre évek óta ivarérett voltam. Másképp fogalmazva: eljött az ideje, hogy kiszemeljem imádatom leendő tárgyát.

Ennek csak az volt a szépséghibája, hogy a Honvéd Kórházban természetéből fakadóan minden beteg férfi, és volt belőlük jó néhány száz. Ha le is számítjuk, hogy ezek közül elég sok a fél-hulla, még akkor is jut untig elég arra a néhány facér ápolónőre, akik ráadásul a bányarém szintjén mozogtak, mert aki ezt a szintet akár csak egy hajszállal fölülmúlta, az röhögve talált már férjet magának a fiatal és ideiglenesen beteg tiszték között.

Ira nővér, akiről később kiderült, hogy Tihanyiné, és Irén a neve, nem hogy bányarém nem volt, de kifejezetten szép, csinos és ráadásul özvegy is, vagyis férjmentes. Szerencsémre megözvegyülése egészen friss volt, mondhatnám még meleg. Az ideig senkinek se nyílt alkalm a elhappolásra. Hogy én miért feleltem meg neki, azt nem tudom, mert erről nem esett szó, de ha esett volna, azzal se érnénk semmit, mert Ira nővér notórius hazudozó volt. Emlékeim szerint oly ritkán mondott igazat, hogy állításait tökéletesen el lehetett hanyagolni. Persze mire az ember erre rájön, elég sok lepedőt gyűr össze maga alatt.

Különben a dolgok menete normálisnak volt mondható. Randevúkat egymásnak éjszaka adtunk, amikor az ügyeletes orvos maga is aludt (vagy kefélt az ügyeleti ágyon), és a kezelőben nem volt senki csak egy vizsgálóágy, Ira nővér és én.

Amilyen hülye egy húszéves férfi, én már a második alkalom után el akartam venni feleségül a nálam 4 évvel idősebb nőt a kétéves Ernőkéjével együtt, csak hogy ennek objektív akadályai voltak. Tihanyiné férje bányamérnök volt, ilyen minőségben robbantotta fel magát. Akkoriban a bányászok voltak a rendszer kinevezett vezéroszlopai. Ezért aztán az elhunyt felesége hatalmas özvegyi nyugdíjat kapott a fizetésétől teljesen függetlenül. A szabályok szerint ezt elveszítette volna, abban a szent pillanatban, amikor az anyakönyvvezető előtt kimondja a boldogító igent. Viszont, óriási szerencsémre egy huszonnégy éves nő özvegyi nyugdíj mellett se mond le a szexről.

Tíz évvel később számomra ez egy több, mint ideális lehetőségnek mutatkozott volna, de akkor én egyre azon törtem a fejem, hogy lehetne mégis a feleségem. Ugyanis nem voltam ám olyan okos, mint mostanában, ami abból is látszik, hogy még csak harmadszor zártuk magunkra a kezelő ajtaját, amikor már elárultam neki, hogy ez a dadogás egy kolosszális hamuka és csak a leszerelés miatt dobtam be. Ezen világraszóló meggondolatlanságnak egyetlen oka annak elkerülése volt, hogy gyenge idegzetűnek nézzen, elvégre az Idegosztályon voltunk. Mit ad isten, ez lett a szerencsém.

Ugyanis kezelő orvosomnak remek ötlete támadt. Lefektetett egy kerevetre, és folyamatosan beszélgetett, közben intravénásan Evipant (vagyis egy meglehetősen erős nyugtató-altató gyógyszert) nyomott belém szép lassú fokozatossággal. A cél olyan mértékű elbódítás volt, amiben már nem lettem volna ura gondolataimnak, de beszélni még tudok. Ilyen állapotban majd el fogom felejteni a dadogást. Ki fog lógni a ló lába. Csakhogy Ira résen volt, a fecskendőbe töltendő anyagot harmadára felhígította, és egy óvatlan pillanatban odasúgta nekem, hogy mi történik.

Az intravénás bejuttatás azonnal hat. Éreztem is hogy szédülök, bódulok, de azért válaszoltam a kérdésekre csak jóval nagyobb bódultságot játszottam meg, mint a valóság. Az orvos beadta a teljes adagot, amikor nekem már hortyognom kellett volna, és persze hortyogtam is, megjátszásból. Elalvásom előtt színlelt ernyedtséggel, de tökéletes öntudattal még dadogtam egyet. A kísérlet, köszönet Ira nővérnek, az orvos oldaláról nézve tökéletes csődöt mondott. Eredmény: vagy tényleg dadogok, vagy bizonyíthatatlanul ügyesen adom elő. Néhány hétig békében hagytak, ami alatt naponta voltam hálás Ira nővérnek, hacsak nem volt szabadnapon. Aztán pár hét múltán viszonyunk annyira „konszolidálódott”, hogy szabadnapjain is bejött estére, mert a kezelő „meglátogatását” egyikünk se akarta kihagyni.

A dolog úgy nézett ki, hogy csak idő kérdése és le fognak szerelni, de aztán mégsem szereltek le, nehogy a többiek vérszemet kapjanak, viszont tekintettel „állapotomra” úgy mászkáltam ki-be a laktanyába, mintha nem is sorkatona, hanem laktanyaparancsnok lennék. Mindent összevetve valóban nem katona voltam, hanem egy szerelmes tulok.

Ira ugyanis megérte a pénzét. Amíg ő járt be a kórházba, az ő irányítása alatt állt szerelmi életünk, amivel kapcsolatban tökéletesen monopolhelyzetben érezte magát. Amint én kezdtem hozzá feljárni, a dolgok megváltoztak. Ő pedig ahhoz a nőcsoporthoz tartozott, akik szentül hiszik, hogy egy férfi megtartásának kulcsa az örökös bizonytalanságkeltés, illetve annak fenntartása.

Életem egyszeriben izgalmasabbá vált, mint amikor még bent a kórházban szimuláltam. Ira trükkjeinek nem volt se vége, se hossza. Betelefonáltam a kórházba, ahol közölték, hogy nincs bent, mert éjszakás. Feltépek a lakására, de nincs otthon, Ernőkére a szomszéd vigyáz. A házínéni készségesen megemlíti, hogy Ira ma nappalos. Másnap végre elkaptam, és amilyen barom vagyok, faggatni kezdtem, tulajdonképpen hol volt? Közölte velem, hogy természetesen a kórházban csak azért nem hívták a telefonhoz,

mert egy fiatal tiszt mellé rendelték, aki – képzeljem el – mindjárt első nap megkérte a kezét. Azzal természetesen tisztában voltam, hogy a kezét anyagi okokból kifolyólag nem adja, de mi van akkor, ha a fiatal tisztnek más testrészére szottyan kedve? Enyhe hisztériámra anyáskodva megsimogatott és azt mondta: ne félj, Tibikém én csak téged szeretlek, és a nyomaték kedvéért már vette is ki a szekrényből a lepedőt, amivel a vizsgáló heverőjét szokta leteríteni.

A combjai között persze megnyugodtam, de ez sose tartott tovább három napnál. A harmadik nap estéjén egy kicsit használt átmeneti kabátban jelent meg a randevúkon, és milyen jól állt neki. Inkább csak udvariasságból megkérdeztem, honnan van? Oh, hát az egyik hálás betegétől kapta, egy főhadnagy, most halt meg a felesége rákban, a kabát a feleségéé volt. Azt mondta neki, hogy alakra, méretre, mindenben pont olyan, mint az imádott felesége volt. Ha ránéz, azonnal a felesége jut az eszébe. És ha látnád, milyen jóképű ez a főhadnagy! Az persze csak 3 hónappal később derült ki, hogy a kabátot kölcsönkérte az egyik kolleganőjétől.

Aztán szereztem két jegyet a Csárdáskirálynőre és 6-ra volt megbeszélve a találkozás a Margit-híd pesti hídfőjénél, ahol akkoriban volt egy óra. Hogy hatra ott lesz, arra én se számítottam, de negyed hétkor már kezdtem ideges lenni. Persze az Operettszínház 7-kor kezd és 10 perc alatt oda lehet érni, de azért mégis. Mit részletezzem, 7-kor nagy mérgesen összetéptem az óriási protekcióval szerzett két jegyet. Arra gondoltam, ha nem jön el a Csárdáskirálynőre, akkor vagy valami katasztrófa történt vele (és majdnem sírva fakadtam) vagy egy jó módú csábító van a dologban, akinél két színházjegy nem számít. Mint egy félőült szaladtam a lakására, a kórházba, de őt nem találtam sehol. Kész, lecsapták a kezemről, azokról a kezekről, amiket idegesen tördeltem fél este. Másnap óriási ribilliót csapott, hogy megbízhatatlan és felelőtlen vagyok, különben kivel láttam a Csárdáskirálynőt. Azt hittem, nem hallok jól, amikor kiderült, hogy 6-tól 7-ig várt a Margit-híd budai hídfőnél. Hát nem azt beszéltük meg? Kérdezte angyali ártatlansággal, tökéletesen ignorálva a tényt, hogy mind a ketten a pesti oldalról érkeztünk (volna). De ez semmi, én elhittem neki, hogy félreértettük egymást.

Csak hát a nagy bűdös helyzet szerint ugyanazt a trükköt kétszer bedobni nem lehetett, mert ha a legkisebb gyanút fogom, akkor az egész akció elveszíti hitelességét. Így aztán törte a fejét, ami belefért. Na, ekkor kaptam 3 nap szabadságot és megbeszéltük, hogy ő is kivesz három napot. Ernőkét, a kisleányt néhány napra hazaviszi Vörösvárra, a szüleihez. Csak mi leszünk ketten, te meg én, és 3 napon át. Ennél szebb katonaálom nem létezik kerek e világon.

Reggel tízre érkeztem, és fél percen belül már az ágyban voltunk. Aztán ebéd előtt, ami hideg felvágott lett volna, bementem a fürdőszobába, ahol a tükör előtti polcon megpillantottam egy enyhén használt zsilippengét. Mivel akkoriban a nők még nem beretválták a hónaljukat, hangosan felüvöltöttem – ez meg mi? Ira ártatlan arccal beimbolygott a fürdőszobába, meglátta a

zsilettpengét és elvörösödött, majd dadogni kezdett, és a végén kinyögte, hogy azzal kaparta le a tükörről az odaragadt koszt.

- Igen? De akkor miért pirultál el?
- Én nem pirultam el, de miért kell neked állandóan féltékenykedned?!
- Nem féltékenykedek – állítottam remegő szájszájlel – csak tudni szeretném, honnan volt zsilettpengéd.
- Hát, azt már nem tudom – válaszolta – olyan régen van itt, hogy nem emlékszem. Talán valaki itt felejtette.
- Hát, én ebbe beleőrülök, - mi az, hogy talán valaki itt felejtette? Ki felejtette itt és mikor? Akkora forgalom van, hogy kimegy a fejedből?
- Miért kell ekkora ügyet csinálnod egy zsilettpengéből? – és közben megcirógatott – gyere, visszamegyünk az ágyba.

Persze átkeféltük a három nappalt és a három éjszakát miközben elfelejtettük a zsilettpengét. Búcsúzáskor lekísért a kapuig, ott átölelt, majd suttogásra fogta a szót:

- Nagyon szeretlek, de lásd be, ennek nincs semmi értelme. Egyszerűen nem illünk össze.
- Mi az, hogy nem illünk össze? Három napot átszeretkeztünk. Már hónapok óta összeillünk. Ezt most miért mondod?
- Azért, mert elviselhetetlenül féltékeny vagy.
- Én nem vagyok féltékeny, csak féltelek.
- De, sajnós féltékeny vagy, és én ezt nehezen tűröm.
- Jó, akkor megígérem, hogy többé nem leszek féltékeny.
- Hiába ígéred meg, mert hát féltékeny vagy, és ez engem a megcsalásba kerget.
- Ha megcsalsz, akkor nem szeretsz.
- De szeretlek.
- Akkor miért akarsz megcsalni?
- Nem akarlak, de ha azt hiszed, hogy megcsallak, akkor meg is csallhatlak, mert csak azt teszem, amit eleve feltételezel rólam.

Szóval jó két órán keresztül vitáztunk, hogy folytassuk-e vagy sem. A végén megegyeztünk, hogy folytatjuk. A lakatanyából több mint egy órát késtem, amiből oltári balhé lett, mert az ügyeletes kapus nem tudott kiváltságos elbírálásomról, azaz a hallgatólagos diliflepnimről, de a végén tisztázódott a dolog.

Legközelebb két nappal később mentem Irához a bevett rutin szerint este, ahonnan az átkefélt éjszaka után korán reggel indultam be a lakatanyába. Az éjszaka nem történt semmi rendkívüli. Hajnalban frissen ébredtem, egyedül mentem le a harmadik emeletről, és hangos koppanással lépkedtem végig a kapu előtti boltív kockakövein. Még arra is emlékszem, hogy fütyörésztem. Amikor átléptem a kaput, egy pillanatra megálltam, visszaneéztem az angyalföldi udvarra, és megütött egy szunnyadó gondolat, mi a fenét keresek én itt?

Írát soha többé nem láttam. Napokkal később többször keresett telefonon. Aztán szüleimnél hagyott üzenetet, hogy szeretne velem találkozni, de nem álltam kötélnek. A legérdekesebb a dologban az, hogy az utolsó

együttlétünk alkalmából még egy szóváltás se hangzott el. Mindössze az történt, hogy egy láthatatlan kanóc utolsó millimétere is elégett.

12. Ady nyomában

Utolsó katonaéveimet nyögtem az 56-os „események” nyári hónapjaiban. Június végén néhány napos táborozásra indultunk a Velencei-tóhoz. Az alakulat vagy negyven főből állt. Ilyen esetben fel kellett volna húzni egy hatalmas tábori sátrat, de ezt, ha lehetett, a parancsnok elkerülte. Rendszerint valami közintézménybe kéredzkedtünk be. Ez alkalommal Velence község iskoláját szemeltük ki, amire igazgatói engedélyt kaptunk. A feladat antennák telepítése volt, majd 24 órás rádió-forgalom bonyolítása az ország más helyein felállított egységekkel.

Az iskola egy jó ötletnek bizonyult, mert menzája is volt, azaz egy hatalmas konyha, amit - lévén nyári szünet - birtokba vehettünk. Ezen kívül kiderült, hogy az igazgatónak, aki családjával az iskola területén lakott, volt egy 20 éves lánya, Lenke.

Lenkét politikai okok miatt kicsapták az egyetemről, és mintha ez nem lenne elég, Budapestről is kitiltották. Talán felesleges megemlítenem, hogy minimum harminc éhes hím vetette volna magát Lenkére – ha tehette volna. Ennek ellenére én lettem a befutó. Hogyan?

Első nap a csaj mindannyiunk feje felett látványosan átnézett, miközben ott mászkált közöttünk fel és alá mindenfajta álcázott céllal. Viszont én kiszúrtam, hogy egy Ady-kötet van a hona alatt.

- Mi van, te egész nap Ady-t olvasol? – szólítottam meg, de Lenke csak foghegyről böffentett oda.
- Miért, te már hallottál Adyról?
- Hogy hallottam-e, jobb verseket írok én, mint ő.
- Hülye! – intézett el Lenke egyetlen szóval.
- Na jó, próbáljuk ki.
- Ne nevettesd ki magad.
- Ha nem hiszed, - érveltem - az rendben van, de a bizonyítás jogát nem tagadhatod meg tőlem.
- És mégis, hogy akarod bizonyítani?
- Egyszerű. Egy éjszakára kölcsönadod az Ady-kötetet, én kimásolok belőle egy Ady-verset. Egy másik lapra költök egy saját verset. Ha meg tudod mondani, melyik a hamisítvány, te nyertél. Ha nem, akkor én.

A csajnak felcsillant a szeme, végre valami unaloműző ebben a porfészekben, és ráadásul valami olyan, amiben otthon van. Arról nem is beszélve, hogy merészségem sejtetett számára valami szokatlant. Szóval belement a dologba.

Aznap éjjel szolgálatban voltam (rádió-forgalom, adás-vétel, írógép, stb.), jutott idő kimásolni egy viszonylag ismeretlen verset az 500 oldalas kötetből és adtam neki hasból egy új címet. Majd írtam egy Ady-utánezatot és

főlé másoltam egy Ady-verscímet. Természetesen a cím és a szöveg tematikailag összhangban volt.

Lenke másnap délelőtt jött számon kérni. Első olvasás után láttam az arcán a megütközést, hogy bizony nem talál közöttük különbséget. Aztán némi gondolkodás után előállt a megfajtással. „Szerintem egyiket se te írtad, mind a kettő Ady-vers, át akarsz verni.” Kinevettem, és ragaszkodtam hozzá, hogy válasszon, mert az egyik verset én írtam. Nem tudott, nem mert választani, de hajlott arra, amelyik eredeti Ady-címet viselt. Valahol a lelke mélyén emlékezett a címre. Na, most a versek:

A fiatalság nevében

És mindennek mindörökre vége,
de vágyam hadd szálljon fel az Égbe,
és legyen erős újra két karom.

Csak még egyszer fogjalak karomba.
Meglásd, vágyam nem fojtom magamba.
Érezd meg azt, ki én vagyok.

Repülök veled a vörös sötétbe.
Fejemet hajtom remegő kebledre.
Most már csak én meg te vagyunk.

A sötét eloszlik ködös szürkességbe.
Réveteg szemem lát a messziségbe'
és mindennek mindörökre vége.

Öreg legény szerelme

Megláttalak ma te lány
felkínált minden titkaiddal,
Kérést intézve fogékony szívedhez,
ifjú hévvel ragadj magaddal.

Miért ez olcsó csábmosoly
Szépívű szájad szegletén?
Miért a kínzó fájdalom,
vén testem tiltott rejtekén?

Gondolatban friss testedet látom,
S a tudat úgy megrészegít.
Gyűrködném tiszta nyoszolyádat
Bár tudnám, örök álomba szenderít.

Lám, áldozom vágyba mindenem,
és irgalmatlanul imádlak.

Öreg szívem egyre csak lüktet.
Szép női test, holtamig kívánlak.

A verses hülyéskedés után jól összebarátkoztunk. Este már meztelenül fürödtünk a Velencei tóban. Az apró hullámok ezerszámra verték vissza a telihold fényét. Lenke sziluettje leírhatatlan erotikus élményt nyújtott, nem lehetett vele betelni. Alig jártunk térdmagasságú vízben, amikor Lenke incselkedve fröcskölni kezdte rám a vizet. Persze visszafröcsköltem, és a nagy igyekezetben egyre közelebb kerültünk egymáshoz, mígnem összetalálkozva forró ölekezésbe kezdtünk. Később kimentünk a partra, és mivel Lenkének nem volt külön szobája, az akkorra már üresen hagyott konyhában állva szeretkeztünk, és ha van isten, akkor Ady szelleme ott lebegett felettünk, és csóválta a fejét. Ugyanis mind a két verset én költöttem.

A költészethez azóta se értek, fogalmam sincs, mennyire vacakok, de nem is ez a lényeg, hanem az, hogy Lenkének se volt fogalma.

Mi lett Lenkével? Nem tudom. A kitiltás ellenére októberig háromszor feljött hozzám Budapestre, egyszer én mentem le Velencére, aztán jött a forradalom. Lenke természetesen kiment Nyugatra, és nem csodálkoznék, ha napjainkban magyar irodalmat tanítana a Harvardon.

13. Nem várt találkozó

A vádlott álljon fel! – dördült el a bíró hangja, amire ijedten felpattantam. Majd hivatalának teljes súlyával folytatta. – A Népköztársaság nevében kihirdetem az ítéletet. Antalffy Tibor 19 éves technikust a bíróság bűnösnek találta az államrend megdöntésére alkalmas tetteivel, amiért börtönben letöltendő 5 hónapra ítélem. Tudomásul veszi az ítéletet? - Igen – rebegtem, eszembe se jutva, hogy esetleg fellebbezhetek. Erre a bírónak becézett tanácselnök folytatta: – Most elmehet.

Valahogy kiszédelegtem a Markó utcára, és azon gondolkodtam, mint egy fejbe vert, hogy tulajdonképpen mi is történt velem. Aztán valahogy hazavergődtem, és tovább folytak a napjaim, pontosan úgy, mint előtte.

Néhány héttel később egy keddi nap reggelén hajnali 5 órakor két rendőr csengetett be szüleim családi házába és név szerint engem, vagyis ifjú Antalffy Tibort keresték, majd büntetésem letöltése végett szó nélkül elvittek. Mire végérvényesen észhez tértem, körülbelül század magammal egy kb. 4x20 méteres cellában találtam magam, ahol két sorban emeletes vaságyak helyezkedtek el, a terem végében pedig egy ajtó nélküli latrina volt, ami előtt 4-5 ember állt sorban minden egyes időpillanatban.

Miután belöttek az ajtón megpróbáltam felmérni a helyzetet. Innen-onnan kérdések hangzottak el, hogy miért ítélték el, mennyit kaptam, van-e cigim, stb. Az nyilvánvaló volt, hogy minden ágyon két ember feküdt, de még így is voltak, akik a puszta padlón ültek. Megpróbáltam keresni magamnak egy szabad helyet valamelyik rácsozott ablak kiugró szögletében.

Nem sokáig ülhettem ott, amikor az egyik közeli felső ágy bikaerősnek tűnő birtoklója intett, hogy másszak fel hozzá. A különös invitálásnak boldogan tettem eleget.

- Először vagy sitten mi? – tette fel az első kérdést.
- Persze – vágtam rá gondolkodás nélkül.
- Mennyit kaptál?
- Öt hónapot.
- Szerencsés vagy, őszre már otthon lehetsz – jelentette ki. – Tudod már, hogy hol fogsz aludni?
- Ott, az ablak tövében – válaszoltam.
- Egy frászt, majd feljössz ide mellém – és ezzel már pártfogásába is vett.

Nem tudom, miért lehettem szimpatikus ennek a megveszekedett vagánynak, de valóban szerencsésnek érezhettem magam. A napok viszonylag egyhangúan teltek, hármás-négyes csoportokban beszélgetve mindenki saját történeteit mesélte. Körülbelül egy hét múltán egy reggel nagyhangon felolvasták vagy negyven ember nevét, velük együtt az

enyémet is, majd kísérettel együtt teherautókra pakoltak minket. Még aznap délben megérkeztünk a Bernát-pusztá névre hallgató rabgazdaságba.

A rabgazdaság tulajdonképpen olyan volt, mint egy kolhoz, ahol smasszer (őrök) felügyelete alatt, barakkokban elszállásolt több ezer rab dolgozott látástól vakulásig, ami júniusban a reggel 4-től este 10-ig eltelt időt jelentette. Külön voltak női barakkok és férfi barakkok, és roppant vigyáztak arra, hogy a két nem nehogy valahogy érintkezésbe kerüljön egymással.

A gyakorlati lebonyolítás szerint reggel 20-30 embert egy-egy smasszer kigyalogoltatott néhány kilométerre, az én esetemben vasvillákkal felszerelve, a helyszínen pedig elmondták a teendőket. Ez rendszerint lekaszált széna forgatása, összegyűjtése és boglyába rakása volt. Az őr befeküdt valami árnyékos helyre és vagy szemmel tartott minket, vagy elaludt. Ezalatt mi szép lassan haladtunk előre a több kilométer hosszú táblában, aminek legtöbbször nem is láttuk a végét. Dél körül kijött egy kondéros kocsi, amiből gyakorlatilag ehetetlen moslékot osztottak. Este pedig, ahogy jöttünk, úgy vissza is vánszorogtunk vasvilláinkkal együtt.

Bármilyen meleg volt, a csíkos kabátunkat nem volt szabad levenni, így aztán az izzadáson kívül csak a fejünk sült le a tűző napsütésben. Már a harmadik hét vége felé járhattunk, amikor néhány száz méterre egy másik rabcsoportot fedeztünk fel, akik szintén szép lassan haladtak a munkával előre. Az látható volt, hogy a két csoport előbb vagy utóbb keresztezni fogja egymást. Ez nyilván valami szervezési hiba lehetett, amire korábban is volt már példa, de ez alkalommal az egyre közeledő másik csoport nőkből állt. Az izgalom óriássá nőtt.

A smasszerok aludtak, mi pedig felületesen piszkálgatva a szénát, egyre gyorsabban haladtunk előre, de szemmel láthatóan ezt tette a női csoport is. A normál számítás szerint 2-3 óra alatt bekövetkező találkozásra 10 perc alatt sor került.

Az első dolog, amire visszaemlékszem, hogy az egyik csaj lehúzta a csíkos nadrágját, majd meztelen alsótesttel hátradőlt egy szénakupacba és felénk fordulva mutató ujjával félreérthetetlen módon bökö mozdulatokat tett a két combja közé. Példáját a többi nő szinte azonnal követte, mi pedig elkezdtünk rohanni feléjük.

A két csoport másodperceken belül egyesült, de azt is írhatnám, hogy közösült. A hónapok óta nőt nem látó banda nem tudott betelni a lehetőséggel. A dáridónak az vetett véget, hogy valamelyik smasszer felébredt, és társával együtt félőrlött módjára, üvöltözve rohanni kezdtek felénk, néhány perc alatt legyűrve a több száz méteres távolságot. A „rend” minden különösebb céció nélkül, némi üvöltözés után, természetesen helyreállt, és a csíkos nadrágok visszakerültek a helyükre.

Sok férfi még negyvenéves korában is elhiszi, hogy felesége hetente egyszer-kétszer hatalmas kegyet gyakorol. Én már 19 évesen rádöbbsentem, hogy a helyzet ennél egy kicsit árnyaltabb.

Nem hiszem, hogy az olvasó magától rájönne, ezért elárulom. Több év rabságra ítélt nő esetében a teherbeesés oly sok kedvezmény elnyerésével jár, hogy nem csak egy áldott állapot, de kifejezett

áldás, ami a történetben szereplő nők részére a szex-éhség csillapítása mellett egy nem elhanyagolható pluszt is jelentett. Különbözőben az eset óta már többször elgondolkoztam rajta, hogy egy ilyen kifejezetten meglepő jelenetet miért nem dolgoztak még fel egy arra alkalmas filmbe.

14. Litánia

Ideiglenes lakhelyemen, a bécsi menekültlágerben, ami egyébként egy iskola ágyakkal berendezett tornaterme volt, mindenfajta népség várta a vízumát. A napok egyhangúak voltak, és rettenetes lassan teltek. Ahhoz, hogy az ember valahogy elüsse az időt, pénz kellett, ami nem volt, illetve igencsak szűkösen. Maradt a csajozás meg a pasizás, mert a szex általában ingyenes.

Nem csoda, hogy az egyik sarokban csendesen meghúzódó madonna-arcú szépség mindenkinek feltűnt, nem annyira a túlzás nélkül gyönyörűnek mondható arca, a ruhán keresztül is kivehető tőkéletes alakja, sokkal inkább visszahúzódó magatartása miatt. Még a nevét se tudtuk, ezért elkereszteltük tudatalattink asszociációja miatt Máriának, ami a messiás szeplőtlenül fogant anyjára utalt.

Mária hat órákor minden reggel eltűnt és csak hétre, reggeli osztásra került elő. Ugyanezt tette délután fél négykor is, de fél ötre viszontláthatóvá vált azok számára, akik éppen a szálláshelyen tartózkodtak. Ezen kívül, Mária az ágya mellett ült és többnyire olvasott. A közelíteni igyekvő fiúkat hamar leszerelte, és már bújt is vissza olvasmányai közé. Idősebb nőkkel váltott néhány udvarias mondatot, ha megszólították. Mária maga volt az évtized megoldhatatlan rejtélye. Az csak természetes, hogy nekünk, facér hímeknek teljesen kitöltötte a fantáziánkat. El nem tudtuk képzelni, mik ezek a titokzatos, és ráadásul rendszeres eltűnések, ezen kívül ez a jól érzékelhető némasági fogadalom.

Vége egyikünk kiderítette, hogy Máriának van egy földije, egy idősebb asszony két utcával arrébb, egy másik iskola tornatermében, aki csak annyit volt hajlandó elárulni, hogy kíváncsiságunk mindennapi tárgya Pápáról való, és reggelenként misére, délutánonként pedig litániára jár a közeli katolikus templomba.

Az információ birtokában Mária nem csak különlegességi értékét veszítette el köreinkben, de egyúttal kíváncsiságát is. Kit egyen a fene egy olyan nő után, aki a XX. Század derekán a középkori szentek életét éli? Egyetlen egy rejtély maradt csak nyitva. Mi a fészkes fenéért disszidált? Elvégre templomba járni, szabadidőben könyveket olvasni a kommunista Magyarországon is lehet. Ilyen ambíciók mellett teljesen felesleges hazát váltani.

Igen ám, de van egy olyan intézmény a világon, amit úgy hívnak, hogy „kisördög” és állítólag az a szokása, hogy motoszkál az ember fülében. Szó, ami szó, a lágerben lakó valamennyi férfiben motoszkált egy ilyen, eléggé nagyra nőtt kisördög, és egyre azt súgta, hogy Máriát meg kellene kefélni. Ezért aztán, mint később kiderült, egymás háta mögött valamennyien megpróbálták megkönyékezní Máriát, elvégre legalább egyszer, magát Krisztust is megkísértette a sátán, Luther Mártonról meg már nem is beszélek, aki a fáma szerint hozzávágta a tintatartóját.

Aztán egy szombat esti összeröffenéskor az egész kibukott, egymás után ismerték be a fiuk, hogy az összes kísérletük csődöt mondott. Ráadásul esküdtek rá, hogy a feladat megoldhatatlan. Én meg azt gondoltam, ha egy feladat megoldhatatlan, akkor tényleg érdemes megoldani, közöltem tehát velük, hogy nekem lenne rá egy fogadásom. Fogadtunk is, a tét fejeként egy-egy, összesen kilenc tábla Milka csokoládé, ami akkoriban fogalom volt a magyar édességipar által produkált Sport-szeletekhez szokottak körében. A határidőt két hétben szabtuk meg, ami mindkét oldal számára elfogadhatónak tűnt. Én pedig mindjárt másnap, azaz vasárnap munkához is láttam.

Valamivel korábban keltem fel, mint Mária, elmentem a közeli templomba, és beültem az utolsó sor szélére. Csakhamar Mária is megérkezett és úgy középtájon elhelyezkedett egy padon. Egy kicsivel később elkezdődött a mise, és ment a maga útján a 2000 éves hagyományoknak megfelelően. A szertartás vége felé került sor az áldozásra, amikor is Mária a bevett ceremónia értelmében előrement az oltárhoz, letérdelt, és várta a papot, hogy kinyújtott nyelvére helyezze a Krisztus testét szimbolizáló ostyát. Ez alatt én előre mentem, és beültem a közvetlenül Mária helye mögötti padba.

A szentáldozás végén Mária visszajött a helyére, és meglepődve vette észre, hogy nem sokkal mögötte a zsámolyon térdelek, de persze a szeme se rebbent. Aztán a mise végén kifelé menet egymás mellé sodródtunk, és ő lett az, akit kettőnk közül jobban evett a kíváncsiság, nem csoda, nekem nem volt min meglepődnöm.

- Nem is gondoltam volna, hogy a lágerünkből más is jár misére.
- Vasárnaponként odahaza én is mindig elmentem a nagymisére, csak áldozni nem szoktam - válaszoltam némi farizeuskodással.
- Miért nem gyónsz meg, akkor áldozhatnál is?
- Nem tudok németül, - válaszoltam - magyarul meg a pap nem ért.
- Oh, hát, ha csak ez a baj, én segíthetek neked, ismerek egy magyar papot, majd elviszlek hozzá.

Ezzel meg is lett az első közös programunk. Amikor hétfőn délelőtt Máriával együtt mentem ki a szálláshelyről a többiek nem csak leültek a meglepetéstől, de már a fogadás elvesztésének lehetőségét se zárták ki.

Hétfőn meggyóntam, és Mária unszolására másnap reggel vele mentem a templomba, hogy áldozhassak is. Némi huncutsággal a szemében azt mondta, jobb, ha nem várok vele vasárnapig, mert öt nap alatt bőven lesz alkalmam bűnt elkövetni, és akkor ugye nem áldozhatok.

Kedden, amikor visszajöttünk a miséről, a srácok részéről hangzott el egy-két szemtelen, sőt enyhén vulgáris megjegyzés is, amit sikerült gyorsan leszerelnem néhány négy szemközti beszélgetéssel. Elvégre fogadás esetén nem tisztességes egyértelmű megjegyzésekkel befolyásolni az eredményt.

A keddi mise után Mária már teljesen természetesnek találta, hogy szerdán is együtt megyünk, és így tovább. De hát misére menet, miséről jövet nem ballaghatunk némán és szóltanul egymás mellett, tehát beszélgettünk. Én melyik országba készülök, ő hová készül, kihez, mihez, és így tovább. Kiderült, hogy ő még nem tudja, de csak katolikus országba akar menni, ezért aztán Anglia, meg ilyesmi szóba se jöhet. Én viszont arra hívtam fel a

figyelmét, hogy a katolikus országokban, mint például a dél-amerikaiak, nagy a szegénység, odamenni nem éppen nyerő.

Aztán szóba kerültek a szobatársak, a többi magyar, akikkel kapcsolatban meg volt a maga kis magánvéleménye, de annál erősebb kifejezés száját sose hagyta el, mint „erkölcsi fertő”. Azt felesleges ecsetelnem, hogy ez volt az a közeg, amiben a többiek fetrengtek, természetesen magamat kivéve.

Szóval a dolgok szépen haladtak, csak éppen azt nem tudtam, hogyan tovább, pedig már a második hetet koptattuk, és nekem csak szombat este 24 óráig volt időm. Különbösen is, rettenetesen untam a reggeli misét, és mivel a kutyaharapást a szőrével kell gyógyítani, beiratkoztam a délutáni litániákra is. Arra gondoltam, hogy a több együttlét majd csak hoz valami megoldási lehetőséget. Ami azt illeti, ez be is jött.

Mivel december volt, a délutáni litániának végeredményben korom sötétben volt vége, vagyis jóval sötétedés után ballagtunk szálláshelyünk felé. Egyszer csak az egyik előttünk lévő, utcára nyíló kapu iszonyatos zajjal kivágódott, és kipenderült rajta egy szemmel láthatóan részeg ember. Mária a félelemtől ösztönszerűen belekapaszkodott a karomba, és úgy is maradt a szállásunkig, mert a hangoskodó részeg mindvégig mögöttünk csámborgott a miénkkel azonos irányba.

Másnap reggel Mária a legnagyobb természetességgel karolt belém, és tartottunk egyenest a templomba. Délután litániából jövet megkérdeztem tőle, lenne-e kedve a szálláshely helyett elmenni egy moziba. Nem tudom, miért, de meglepődtem, amikor feltűnő mohósággal válaszolta az igent. Az ok többrétű volt. Kezdem mindjárt azzal, hogy egyikünk sem értett egy kukkot se németül, és akkor nem is érdemes folytatni. Aki már próbálta, az tudhatja, mekkora hülyeség, úgy végigülni egy filmet, hogy az embernek fogalma sincs, miről szól az egész. Szerencsére a minden hátsó szándék nélkül kiválasztott film teli volt erotikus jelenetekkel, ami alatt Mária agyonszorongatta a kezem.

Aztán gondoltam egy merészet, és „legfeljebb nem sikerül” alapon, csak úgy a ruhán keresztül finoman megsimogattam a hozzám közelebb eső mellét. Legnagyobb meglepetésemre, rám hajolt és szájon csókolt. Egy pillanatig gyámoltalan kiscserkésznek éreztem magam, elvégre jóformán mindig ő kezdeményezett. Végre kénytelen voltam rádöbbenni, hogy a jó vastag erkölcsi máz alatt egy hús-vér nő lapul.

A moziból kifelé jövet megkérdeztem tőle, ragaszkodik-e hozzá, hogy szálláshelyünkön aludjunk hatvan vadidegen társaságában, hallgatva azok horkolását és egyéb éjszakai zaját? Azt mondta, nem, ha ennél van jobb ötletem. Hát, nekem volt. Bementünk egy harmadosztályú hotelbe, ahol a portás a világ legtermészetesebb dolgának találta, hogy 60 schillingért ki akarunk venni reggelig egy szobát.

Lift természetesen nem volt, de bőrrönd se, amit cipelni kellett volna. A szőnyeggel leterített falépcsőn haladva csak egy pillanatig futott át agyamon a lehetőség, hogy talán ez a Mária is szűz, de még idejében elhessegettem ezt az abszurd gondolatot.

Az éjszaka úgy telt el, ahogy várható volt, azaz nem aludtunk fél órát sem. Azon kívül, hogy elblicceltük a szokásos reggeli misét, minden az

„előírtak” szerint történt. Az egyetlen nem várt esemény reggel az utcára lépésünk után történt. Egymásba kapaszkodva kissé sietős léptekkel haladtunk szálláshelyünk felé, hogy legalább a reggeliről ne késsünk le, amikor Mária ellentmondást nem tűrő hangon megszólalt: - Reggeli után mehetünk mind a ketten győnni!

15. A termékenység csúcsa

Somló Péter egyke létére 12 évesen elveszítette édesapját, aki valamelyik haláltáborban találkozott ki nem érdemelt sorsával. Péter és édesanyja, Zsuzsi néni „imádták” egymást, hiszen egymáson kívül nem volt senkijük se. Péter 22 évesen találkozott egy néhány évvel idősebb, Ági nevű, harmadosztályú színésznőcskével, aki édesanyjának nagyon nem tetszett. „Nem hozzád való!” Péter számára édesanyja kívánsága parancssal volt egyenlő. Ezért aztán Ágival közölte, hogy „vége”. Ági azt mondta, hogy egy kapcsolat csak úgy maradhat fenn, ha mind a ketten akarják, ha vége, akkor vége, csak... - Csak valamit nem értek - tette hozzá. - Édesanyád engem sosem látott, még egy mondatot se váltottunk, hogy alakulhatott ki rólam véleménye?

Péter okos fiú volt, és ez egy logikus gondolatnak tűnt. Meg is kérte édesanyját, hogy mielőtt szakít, legyen szíves legalább egyszer találkozzon Ágival. Ez megtörtént, ami után Zsuzsi néni még jobban tiltakozott, mint előtte. Péter tehát szakított, méghozzá egy világosan és udvariasan megírt levél formájában.

Ági felhívta telefonon, és azt mondta, hogy tiszteletben tartja szakítási szándékát, de szeretne neki valamit személyesen mondani, még utoljára. Rutinos férfiak természetesen ismerik ezt az „utoljára” kitételt, de hát Péterről minden volt mondható, csak az nem, hogy rutinos. Létrejött tehát egy mindent lezáró „utolsó” találkozás, ahol Ági elmondta, hogy Péter édesanyja milyen mély benyomást gyakorolt rá: gyönyörű nő, okos, intelligens és érti, hogy tulajdonképpen aggódik a fiáért, ami egy nagyon szép anyai tulajdonság. - Ha anya lennék, - tette hozzá - én is féltleném a fiamat, de édesanyád engem félreismer.

Péter ezt természetesen elmondta az édesanyjának, aki felcsattant „azt ígérted, hogy azzal a bűdös kurvával többé nem találkozol.” Ági természetesen nem hagyta magát, és talált alkalmat arra, hogy minden sértegetés ellenére Zsuzsi nénit állandóan dicsérje, mit dicsérje, szinte rajongjon érte. Ekkor már borítékolni lehetett volna, hogy a csatát Ági fogja megnyerni.

A világon nem Péter volt az első férfi, akinek választania kellett, és persze nem is az utolsó. Amikor egy férfinak a felesége és az alkohol között kell választani, akkor kivétel nélkül mindig az alkohol a nyerő. Ezt nők milliói tanúsíthatják. Amikor viszont egy férfi két nőt szeret és kénytelen közöttük választani, rettenetesen szeretne igazságosan dönteni. Az igazság viszont

viszonylagos, csak ezzel a döntés előtt álló soha sincs tisztában. A nők közötti csatát mindig a ravaszabb nyeri meg, sohasem azt, aki „megérdemelné”.

Péter a megoldhatatlannak látszó konfliktusból úgy bújott ki, hogy Ágival együtt (szinte búcsú nélkül) elhagyta hazáját és vele együtt imádott édesanyját is.

Az ifjú pár Londonban összeesküdött, majd átrepültek Ausztráliába. Péter, mint végzett elektromérnök, nem lebecsülendő angol tudással minden gond nélkül el tudott helyezkedni egy hatalmas kutatócégnél, és nagyon jól keresett. Ági is elhelyezkedett. Szinte az első perctől fogva béreltek egy tengerparti villát Sydneytől északra egy csodás peremvárosban, „mindössze” az ausztrál minimumbérért. Minden szép és jó lett volna, de a magyarok között dúló „nőhiány” miatt Ágiról kiderült, hogy a házastársi hűség egyáltalán nem része alaptermészetének. Magyarul Zsuzsi néni előérzete csalhatatlannak bizonyult. Egyébként pedig a teherbe esés volt a passziója, ami esetenként, az abortusztilalomra való tekintettel, hatalmas összeggel terhelte meg a háztartást. Péter sokat búslakodott, és persze eszébe jutott kissé cserbenhagyott édesanyja is. A megoldás kézenfekvő volt. Zsuzsi néni, aki akkor már nyugdíjas volt, telepedjen át Ausztráliába.

Péter édesanyja kapva kapott a lehetőségen, és elkezdte az áttelepüléssel járó ügyintézkést, miközben értékeit iparkodott suba alatt eladni. Mivel régebben jól menő kereskedők voltak, a még mindig fellelhető és értékesíthető vagyontárgyakért jelentős összeget kapott. Gondot csak az átmentés jelentett. Végül Zsuzsi néni minden értéke briliánsban végezte, amit könnyű volt kivinni magával Ausztráliába. Csakhogy az átváltások mindig veszteséggel járnak, így a végeredmény szép összegnek számított, de már nem volt egy vagyon, pláne Ausztráliában.

Zsuzsi néni áttelepülési kifejezetten kapóra jött, mert bármily jól is keresett Péter, de a majdhogy nem rendszeressé vált abortuszok felborították a pénzügyi egyensúlyt. Következésképpen az ez irányú költségek az anyós vagyonából lettek kiegyenlítve.

Zsuzsi néni a boldogságtól nem szállt fel a mennyekbe: egyfelől, mert unokát is szeretett volna, másfelől egy teljes élet munkájának összegyűjtött eredménye gyors tempóban készült kámforrá válni. Amikor pedig tudomására jutott Ági régen sejtett, sorozatos hűtlensége, egyenesen kiborult, mert biztosra vette, hogy menyé nem a fiától esik állandóan teherbe, de legalább is nem minden esetben.

Aztán egy szép őszi napon (Szilveszter plusz három hónap) eljött az a pillanat, amikor Zsuzsi néni átadta fiának az utolsó „fillérjét” az immáron bevett szokássá vált költség kiegyenlítése végett, aminek ellenszolgáltatását Ági még aznap igénybe is vette.

Két nappal később Péter felhívta édesanyját, hogy közölje, a műtét, mint mindig, most is komplikációk nélkül ért véget, és minden a legnagyobb rendben van. Zsuzsi néni egy kicsit tépelődött, hogy megemlítsé-e, s a végén úgy döntött, hogy okosabb, ha közli fiával, nincs több pénze, ennek megfelelően „intézzék” életüket. Péter halkán felnevetett, és azt mondta, nem is lesz rá szükség, mert Ágival eldöntötték, hogy a következő gyereket megtartják. Zsuzsi néni a boldogságtól egy halk sikolyt hallatott, de elbúcsúzás

után elfogta a kétely, mi lesz, ha Ági nem hagy fel a korábbi gyakorlattal, és csak az isten lesz a megmondhatója, ki a gyerek apja. Mindegy, zárta le magában a vitát, fő, hogy lesz unoka.

Aztán teltek a hetek, a hónapok és semmi hír a család gyarapodásáról. Eltelt már egy év is, amikor Zsuzsi néni némi bátortalansággal a hangjában megkérdezte fiát, hogyan is áll a helyzet. Mikor jön már az unoka. Fia azt válaszolta, hogy már egy éve nem védekeznek, de Ági nem esik teherbe.

Elmúlt még egy fél év, amikor Péter végre elvitte feleségét a már régről ismert nőgyógyászhoz, aki megállapította, hogy Áginak soha az életben nem lesz már szüksége abortuszra, egyszerűen azért, mert teherbe se fog esni.

Zsuzsi néni sokszor elképzelt unokája fejének megsimogatása nélkül örökre eltávozott. Somló Péter a végén elvált Ágitól, és újránősült. Az új feleség egy német nő volt, amit a kívülállóknak nehéz volt megemésztetni, mert a nyilaskeresztes meghurcolások miatt Péter soha az életben még egyszer át nem lépte szülőföldje határait. Magyarországon maradt gyerekkori barátaival csak Bécsben volt hajlandó találkozni. Viszont Ági viselt dolgai miatt egy másik zsidó feleségből se kért. Aztán fia születet, és még évtizedekkel később is azonnal megszakította a baráti kapcsolatot azzal, aki jelenlétében Ági nevét kiejtette a száján.

16. A mindennapi betevő feleség

Az osztrák menekültlágerekben az első és minden bizonnyal a legfontosabb dolog az adatok felvétele volt, tipikus német alapossággal. Igen ám, de a legtöbb menekült nem rendelkezett igazolvánnyal, ami semmi hátrányt, sőt, bizonyos előnyt biztosított, hiszen mindenki azt diktálhatott be, amit akart.

Pontosan ez az oka annak, hogy bár Újvári Béla története az utolsó betűig igaz, nevének valóságáért nem merném tűzbe tenni a kezem.

A dolgok rendje szerint, akiknek már csak néhány nap hiányzott az induláshoz, azokat mindenhol Salzburchba, azaz a salzburgi tranzitlágerbe vitték. Onnan pedig egyszerre mindenkit egy közös járműhez, amely hajó vagy repülő volt.

Néhány napja lehettem a tranzitlágerben, amikor egy délután a tiszemélyes szobába belépett Újvári egy nővel. Első hallásra ez talán furcsa, de az osztrák lágeretek vegyesek voltak. Együtt aludt bennük nő és férfi, ismerős és ismeretlen. A szobák éjszakai élete rendkívül színes volt, nem hiányoztak sem a vaskos meglepetések, sem az epés megjegyzések.

Újvári tehát belépett egy nővel, körülnézett, meglátott egy üres ágyat, és nyomban annak irányába vette lépteit. Az ágyra rátette szerény csomagját, majd megszólalt: „Újvári Béla vagyok, ez pedig a feleségem, mi is Ausztráliába megyünk”. Ilyen bemutatkozást angol filmekben lehet látni. A magyar lélek nem így működik. Mi ügyet sem vetettünk rájuk. A délutánból este lett, az estéből pedig éjszaka. Lámpaoltás után Újvári ágya felől szokatlanul gyorsan, a szinte kötelező tíz-tizenöt perces várakozási idő eltelte nélkül, halk suttogás kezdett szerteáramlani a teremben. A kezdetben halk suttogásnak induló beszéd egyre határozottabb formát öltött, ami egy idő után értelmes szavakká formálódott, valahogy így:

- Ne, még ne.
- Miért ne?
- Még ne.
- Miért ne?
- Meghallják.
- Mit hallanak meg?
- Mit hallanak meg, ezt hallják meg!
- Mit ezt?
- Hát ezt! – és valaki a sötétben rácsapott valakinek a kezére.
- Hát mikor?

- Majd.
- Mikor majd?

És ez így ment hosszú percek keresztül. Először vicces volt, aztán csak a kíváncsiság hajtott, de a végén meguntam, és elaludtam.

Másnap tudtam meg, hogy a végén Újvári és felesége gyakorlatilag dulakodtak az ágyban, töksötétben, de a fültanúk szerint a végén Újvári győzött.

Igen ám, de a feleség másnap összepakolt, és minden diszkréció nélkül simán távozott. Újvári pedig ott maradt feleség nélkül, várva az öt nap múlva induló hajóra. Pizok kellemetlen. Ausztráliába? Feleség nélkül?

Újvári ezt egyáltalán nem találta olyan nagyon kellemetlennek. Még sötétedés előtt hozott egy másik nőt, cuccát lerakta az ágyukra, és buzgó suttogásba kezdtek. Ez azért már néhányunknak sok volt, és valaki megkérdezte tőle, ki ez a nő? Újvári szemrebbenés nélkül válaszolta, „A feleségem”, és suttogott tovább. Lámpaoltás után az előző esti jelenet megismétlődött.

- Még ne!
- Miért ne?
- Meghallják – stb.

Mindjárt a kezdetén megfogadtam, hogy ezt most kivárom. Ma nem alszom el. Ki is vártam egész addig, amíg az aktus el nem kezdődött, eléggé jelentős kényszerűsége után.

Másnap reggel ez a nő is csomagolt, majd elment. Erre már érdekes volt odafigyelni. Késő délután Újvári ismét hozott egy nőt. Mi már meg sem kérdeztük, ki ez. Pontosan tudtuk, hogy a felesége.

A lámpaoltás utáni események szinte forgatókönyvszerűen zajlottak:

- Ne!
- Miért ne?
- Ne, mert meghallják – stb.

Dulakodás, aktus, csend. A különbség mindössze annyi volt, hogy közülünk egyesek már nem bírták cénával, és nem csak hangosan beleröhögtek, hanem biztatták is őket. Ki a nőt, ki Újvárit. Az eset olyan elképesztően komikus volt, hogy az előző napokban alvást színlelő, és a teremben, mint tudjuk, szintén jelenlevő nők is szintén kuncogtak. Ezt egyszerűen nem lehetett kibírni.

Reggel a nő természetesen csomagolt, és ment. Egész nap erről beszéltünk. Én estére készítettem egy hatalmas transzparenst, és kifeszítettem a terem közepén. ÜDVÖZÖLJÜK A LEGÚJABB FELESÉGET!

Újvári ezt egyáltalán nem találta viccesnek, mert a nem túl gyanútlan negyedik nőnek meg kellett magyarázni a szöveget, ami azért akkor sem volt könnyű feladat, ha feltételezzük, hogy Újvári a napok elteltével egyre lejjebb adta a nőkkel szemben támasztott igényét.

Csoda történt. Ez az este teljesen elűtött az előzőektől. Újvári ágya felől egy mukk nem sok, annyi sem hallatszott, csak az ütemes nyikorgás, de akkor már harmadik hónapja voltunk lágerlakók, és az éjszakai ütemes nyikorgás úgy hozzátartozott életünkhöz, mint a reggeli tea.

Később kiderült, Újvári nem volt egy fenevad, és nem volt született szex-mániás. Mindössze azt történt, hogy a hajó indulása előtt néhány nappal az igazi feleség meglógott egy hentessel. Újvári pánikba esett, hogy fog ő nő nélkül Ausztráliában berendezkedni. Lett egy ötlete. Átment az újonnan érkezetteket elszállásoló lágerbe, mert az ottaniaknak igen rossz kilátásaik voltak a továbbutazásra, és sok-sok hónap lágerélet állt előttük. Itt aztán megkérdezte a fiatalabb nőket, nem akarnak-e egy öt nap múlva induló hajóval Ausztráliába menni. Perceken belül jelentkezett valaki. A nővel közölte, hogy úgy kell tennie, mintha ő Újvári Béláné lenne, mert különben nem engedik fel a hajóra.

Újvári feltételezte, hogy a nőknek lesz annyi sütnivalójuk, és ki fogják találni, mivel jár a névkölcsonzés. A nőknek volt is ennyi sütnivalójuk, de azt gondolták, a hajó néhány nap múlva indul, addig valahogy kihúzzák valami okos mesével, a hajón pedig Újvári már nem tud tenni semmit.

Az utolsó nő, nevezzük Repedtsarkú Marcsának, vidáman végigkefält Újvárival három álló éjszakát, és szépen fel is szállt a hajóra, ahol Újvári megtanulta, mi a különbség a járható és a járhatatlan út között. Marcsa a hajón mindenkivel kefélt, csak „férjével”, Újvárival nem. 5 Gulden volt egy menet a 12-es mentőcsónak ponyvája alatt.

Újvári letette a főesküt, amint Melbourne-be érünk, Marcsát feljelenti az ausztrál hatóságoknál, hogy nem is Újvári Béláné, és akkor vissza fogják toloncolni Európába.

Ami azt illeti, Újvári ezt meg is tette, de Marcsát nem toloncolták vissza. Mindössze annyi történt, megfosztották az Újvári Béláné név használati jogától, és kénytelen volt az új életét a régi nevén, Tóth Máriaként elkezdni.

Mindenesetre, amíg Újvári csórón szállt partra, addig Tóth Mária vagyonos nőként érkezett az ötödik kontinensre.

A történet a szerző „Irány Ausztrália” című művéből lett átvéve némi módosítással.

17. Hadd lássa a fél hajó

A Johan van Oldenbarnevelt nevű, 20.000 tonnás, holland kivándorló hajó fedélzetén 153 magyar menekülttel hajózott ki a nyílt tengerre, hogy négy hét alatt elvigye őket (is) az ígéret földjére, Ausztráliába. Négy hét hosszú idő, főleg, ha nem kell alatta napi 10-12 órát robotolni, így az anyanyelvükön kívül egymáshoz egyéb módon nem kötődő emberek gyorsan barátságra léptek különböző közös érdeklődések alapján.

A legkézenfekvőbb az udvarlás lett volna, de ezen a téren az aránytalanság minden mértéket felülmúlt. A mindössze három szabad hajadonra nem kevesebb, mint negyvenhét facér férfi jutott. Ilyen egyoldalú versengésbe benevezni se nagyon érdemes. A nők, mármint az a bizonyos három szabad préda, természetesen aratott. Precízebben megfogalmazva, vagy inkább modernebb szóhasználattal, érdekérvényesítésük kitűnőnek volt mondható, annak ellenére, hogy külsőn tekintetében a hazai mezőnyben nemigen arattak volna átütő sikert.

A férfi választékban Bánhidi Pali, válogatott vízipólós, több testhosszal verte a mezőnyt, mert nem csak jóval 180 cm feletti, feltűnően csinos, de szellemes és jó humorú is volt. Nem csoda, hogy Erzs, Jutka és Zsuzsa, a szabad trojka mind három tagjának csakis érte dobogott a szíve.

Zsuzsa hamar kiesett a versenyből, mert ő a szüleivel együtt utazott és Pali nem akart komplikációt. A maradék kettő közül Jutka egy vagány pesti csaj volt, míg Erzs kissé maradi pestkörnyéki lány. Így aztán Pali jó érzékkel Jutka mellett döntött, aki négy hétre tökéletesen kielégítette szexuális igényeit, miközben az úszó szálloda szép csendben szelte a hullámokat.

Zsuzsa a mama és a papa társaságában volt fellelhető a römizők környékén, este a szalonban felkérhették egy táncra, délelőtt pedig a deck játékokban szívesen vállalta bárkinél az ellenfél szerepét, de a maradék 46 hím tesztoszteron feleslegének levezetésében ez vajmi keveset segített.

Erzs, a dústestű, szexre éhes asszonyállat eldöntötte, hogy vagy Pali, vagy senki más. Esténként a korlátnak dőlve órákon keresztül bámulta a sötét hullámokat és szinte kínálkozott, hogy valaki csatlakozzon hozzá, ami rendre be is jött. Nem volt olyan magyar férfi, aki legalább egyszer szóba ne elegyedett volna vele. Ilyen alkalmakkor percekben belül kiderült, hogy Erzs megőrül a Paliért, nem tudja, mit tegyen, mert Palinak kizárólag kabintársa, Jutka kell. Ráadásul ez az állandó megaláztatás, hogy neki esténként órákra nem szabad bemenni saját kabinjába, mert ott folyik a szeretkezés.

Egyik-másik férfi tett némi célzást arra, hogy talán mással, egy másik kabinban, mondjuk az övében, sikeresen kárpótolhatná önmagát a sérelmezett veszteségért, de ilyenkor Erzi némi undorral a szája szélén közölte a már ismert verdiktet, neki csak a Pali kell.

Én voltam az egyetlen fiatal férfi, egészen pontosan 24 éves, aki úgy gondoltam, hogy egy meghitt beszélgetés Erzivel ugyan nem hűti le kielégítetlen vágyaim feltörő hullámain, de több a semminél. Érzésem szerint az Erzivel való beszélgetésnek szórakozást nyújtó értéke meghaladta egy ultipartiét, főleg, amikor vesztettem, ami különben ritkán következett be. Így aztán egy idő után Erzi mindennapos beszélgető partnerévé váltam, miközben a többi hím meg volt róla győződve, hogy én vagyok a befutó.

És hogy miről beszélgettünk? Részletesen beszámoltunk hazai volt szerelmeinkről, csalódásainkról, terveinkről és persze Paliról is, de jó sokat. Egyszóval jól összebarátkoztunk, ami nő és férfi között állítólag lehetetlen, de ezt akkor még nem tudtam.

Mint már rámutattam, a vissza-visszatérő téma Pali volt, és mint egy jó barát, nem csak megértettem Erzi bánatát, átéreztem szörnyű helyzetét, de őszintén segíteni is szerettem volna neki. Hosszas fejtörés után sem jutott eszembe okosabb, mint megpróbálni Palit féltékennyé tenni. Erzsinek tetszett is a terv, mert korábbi tapasztalatai szerint ez be szokott válni. Aztán addig rágtuk a témát, amíg ki nem dolgoztuk a pontos tervet.

Ezek szerint Erzi közölte kabintársnőjével, Jutkával, hogy ennek az egyoldalúságnak vége. Egyik este övé a kabin, de minden második este viszont Erzié. A bejelentésre Jutka egy kissé meglepődött, de nemigen volt választása, elvégre az igény méltányosnak volt nevezhető.

- Szabadna megkérdezni, kivel óhajtasz a kabinban lenni? – kíváncsiskodott a korábbi tejhatalmú kabinbitorló.
- Semmi közöd hozzá - válaszolta Erzi – de, mert úgy se maradna titokban, elárulhatom, Tiborral.
- Hát, ami azt illeti, Tibor jó fej, legalább jól választottál. Nem nevezném egy daliának, de legalább nem hülye.

Ezzel aztán lerendeződött a kabin-ügyet, este pedig Erzivel birtokba is vettük a kabint. Belülről bezártuk az ajtót, és röhögve vettük tudomásul, hogy a terv eddig egész jól bevált. Később azt vitattuk, mit fog ehhez szólni Pali, mi lesz a reakciója, és egyáltalán mik Erzi további tervei.

Erzi elmesélte, hogy ő még abba is belemenne, ha Pali megtartaná magának Jutkát is, de a férfiből neki is meg kell kapni a jogos részét. Hát, ez nem rossz, állapítottam meg, de miért lenne neked „jogos részed”. Hát, azért mert szerelmes vagyok belé. Ugyan logikailag ez sántított egy kicsit, de fiatal korom ellenére annyit azért már értettem a nőkhöz, hogy egy szerelmes nőtől logikát elvárni nem lehet. Szóval nyúztuk a témát előlről hátra, majd hátulról előre, míg a végén mindkettőnket elnyomott az álom.

Reggel elsőnek arra ébredtem, hogy a kerek ablakon ömlik be a napsugár. Kimásztam az ágyból, kitártam a kajüt ajtaját, hadd legyen egy kis légmozgás, ami kiviszi az apró helyiség enyhén fülledt levegőjét. Erzi éppen

akkor ébredt fel, amikor a kitárt ajtótól visszafordultam, és mindjárt rám is üvöltött:

- Csukod be azonnal az ajtót! - Csodálkozva néztem rá, de Erzi folytatta.
- Hadd lássa a fél hajó, hogy nálam aludtál, de hogy keféljünk egyet, az eszedbe se jutott.

18. A tiszta ingek halmaza

A középmagas, fiatalon is már tar kopasz Soós Laci arcára rá volt írva, hogy éjjel-nappal csak dugna. Ausztráliai végcéllal nem is indult el Pestről nő nélkül, vitte magával Katit, a törékeny, nádszálderekű feleségét is.

Soós Laci nemcsak az ágyban volt szuper aktív, hanem nappal is, kinn az életben, egyszerre három cégnek is az ügynökeként reggeltől estig rőtta a város utcáit.

Kati, a felesége egész nap a testét ápolta, és maximum arra volt képes, hogy estére némi melegételt tegyen az asztalra. Ez elsősorban azért volt furcsa, mert a kezdet kezdetén mindenki úgy tép, mint az őrt. Férj, feleség egyaránt. Pusztá seggel szomorú az élet egy olyan városban, ahol a jólét kiül mindenki arcára.

Soósék szívesen láttak vendégeket minden este. Mi, egyedül élő hímek falkákban jártunk hozzájuk felzabálni a kekszet, felszlopálni a behűtött sört, meg legelészni Kati csupaszon hagyott anatómiai látványosságain. Sokszor hamarabb érkeztünk oda, mint a férj. Lacit ez láthatóan nem zavarta, elvégre az éjszaka az övé volt.

Nem vagyok az apró részletek kényes, sas-szemű, megfigyelője, de volt a vendégek, és a házigazda között más, szembetűnő különbség is. Mi lezser pólóingben jártunk, ezzel szemben Soós Lacin mindig vasalt hófehér ing volt. Ja, barátom, nem könnyű az ügynök dolga. Izzadt is eleget a nyakkendő alatt.

Már hetek óta jártunk Soósék nyakára, gyakorlatilag éjjel-nappal, amikor felmerült bennem a kérdés, ki és mikor vasalja ezeket a makulátlan fehér ingeket, amik Lacinak gyakorlatilag munkaruhát jelentettek. Egyik este aztán feltettem az egyszerű kérdést:

– Gyerekek, ki vasalja ezt a rengeteg inget?

A kérdésre határozott csend volt a válasz, ami a témát még izgalmasabbá tette.

Vidáman feszegettem tovább a dolgot. Így aztán Laci egyre vörösebb lett, míg Kati szemében a dac egyre határozottabb. Végre Laci visszafogott hangon közölte a társasággal, hogy hitvesének gyenge a szíve, billentyű meg ez meg az, stb.

Így persze érthető. Akkor még nem tudtam, hogy a dög lusta feleségek rendszerint szívbillentyű-tágulásban szenvednek ötven-hatvan éven át, és

ugyanannyi ideig lebegnek élet és halál között, mielőtt elhunynának, általában végelgyengülésben, minimum tíz évvel agyonhajszolt férjük halála után.

Nagy ártatlanul azt azért még megkérdeztem, hogy hát akkor ki vasal, mert ugye Laci egész nap a várost rója, este meg velünk iszik, éjszaka meg már csak nem vasal, mert ha már éjszakája sincs, akkor mi a fenének hajt egész nap.

Kiderült, hogy senki sem vasal, és így a hangulat elég kínossá vált, főleg amikor az után érdeklődtem, miként érik el a makulátlan tiszta ingek meg nem szakadó sorozatát. Laci végül rádöbbsent a dolog megúsztatatlanságára. Kénytelen volt előadni a teljes sztorit. Inget tehát nem vasal senki, és mivel az ausztrál klíma miatt minden nap kell egy tiszta ing, Laci minden héten vesz hat darab vadonatúj inget.

Ezt egyszerűen nem akartam első hallásra elhinni, ha másért nem, hát azért, mert egész eddigi életemben nem volt összesen hat ingem. Erre Laci, aki addigra teljesen megkönnyebbült, hogy a nagy családi titok végül is napvilágot látott, karon ragadott, és kicipelt az előszobába. Megálltunk egy plafonig érő gardrób előtt. Laci kinyitotta a szekrény ajtaját, engem pedig a fuldoklásig ellepett több száz szennyes ing.

Az eset után a Soóséknál eltöltött esték hangulata többé nem volt az igazi. A társaság szét is bomlott röpké napok alatt. Később hallottam, hogy Soósék szétváltak. Kati halálosan unta az egymás után átugrott éjszakák meg nem szűnő sorozatát. Laci pedig az inghegy folyamatos növekedésével nem tudott megbékélni.

Kati átlovagolt egy nála harminc évvel idősebb pasira, aki szenvedélyesen átaludta az éjszakát, nem hordott inget, és főleg nem ügynök volt, hanem neki voltak ügynökei.

Laci sem maradt sokáig egyedül, erről személyesen győződtem meg. Négy hét sem telhetett el azt követve, hogy az inglavina maga alá sodort, amikor egy délután beugrottam hozzá. Alig tudtam megállni, hogy ne nevessek. A szoba közepén egy óriási halom kimosott fehér ing hevert, mögötte egy nő állt, plusz egy vasalódeszka. A nő természetesen vasalt. Robosztus német állat volt az istenadta. Ahogy én néztem a dolgot, nem csak a vasalás nem tudott rajta kifogni.

A történet a szerző „Irány Ausztrália” című művéből lett átvéve némi módosítással.

19. Miss Foo

Abszolút értelemben véve a Melbourne-i Egyetemen nem volt nőhiány, sőt, mondhatnám nőfelesleg volt, de ez az „abszolút értelemben véve” a részemre értéktelennek bizonyult. Mit kerteljek, kerültek a nők, mintha leprás lennék. Igaz, ezt olyan udvarias formában tették, hogy szinte meg tudtam nekik bocsátani.

Egyetlen kivételt Foo kisasszony képezett, aki Kuala Lumpurból jött, és maga is (persze csak ideiglenes) bevándorlónak számított. Isten bizony, engem nem zavart sem apró termete, sem maláj és kínai génjeinek pikáns keveredése. Az már zavaróbb volt, hogy amikor moziba invitáltam, közölte, hozza a barátját is. Barát alatt én egy másik lányra gondoltam, mert ilyen értelemben az angol nyelv nem tesz különbséget barát és barátnő között. Sebj, vigasztaltam magam, legalább bővül ismeretségi köröm. Ha a barátnő csinosabb, akkor legközelebb őt hívom moziba, mert a három kör lefutása Ausztráliában is kötelező volt. Vagyis egy mozi, még egy mozi, aztán egy harmadik, ami után a hölgyet már meg lehetett hívni egy csésze teára a kollégiumi szobámba.

Na, ebből oltári nagy pofára esés lett, mert a barátnő nem *she* volt, hanem *he*, és úgy lett bemutatva, mint a család barátja, akire Miss Winnie Foo rá lett bízva.

A film alatt Winnie ült középén, egyik oldalán Mr Banny Wong, a másik oldalán pedig én. Igaz, a vetítés alatt Miss Foo bal kacsóját a kezemben tarthattam, és a három mozijegyből Mr Wong kettőt gálánsan fizetett, de ez semmiképpen nem kárpótolt azért, amit előtte vérmesen elképzeltem.

A szünetben Foo kisasszony diszkréten magunkra hagyott minket, férfiakat, valami apró ürüggyel. A velem egykorú Banny Wong pedig egyszerű angol tömondatokkal röviden felvilágosított. Ezek szerint Winnie családja igen gazdag, és nagyon modern felfogású. A gazdagságról volt némi elképzelésem, hiszen a Melbourne-i Egyetemen taníttatni lányukat nem volt semmi, ami pedig a család modernségét illeti, nos, arról is kezdtek lenni elképzeléseim.

Hamarosan kiderült, hogy a Foo család a modernséget egyetlen tényre alapozza. Ezek szerint nem állnak elébe egy vegyes házasságnak, de azt tudomásul kellett vennem, hogy Miss Foo, ellentétben a helyi szokásokkal, szűz fog maradni a nászéjszakáig. Közbe kell szúrnom, tőlem az maradt. Afelől megnyugtattak, hogy vagyoni helyzetemet nem firtatják, ami nem volt nagy kunszt a pofámra volt írva, hogy csóró vagyok. Biztosítottak arról, hogy a

házasság után anyagi gondjaim nem lesznek, viszont válásról szó sem lehet, amennyiben később meggondolnám a dolgot, és lelépnék, a világ bármely pontján megtalálnak. Az esküvő az általam megnevezett vallás szokásainak megfelelően bonyolódhat, de életem Kuala Lumpurban kell leélnem.

Ekkor vége lett a szünetnek, csöngettek, mi pedig tovább néztük a filmet, de már nem tartottam fontosnak, hogy Winnie enyhén izzadt mancsát tovább masszírozzam, amit ők az ultimátumra adott nemleges válasznak fogtak fel.

Gyors „szakításomat” Miss Fooval napokon belül megbántam. Végül is a semminél a petting is jobb. Pofátlanul meg kellett volna kérdezni Mr Wongtól, a petting meg van-e engedve, és ha igen, milyen feltételek mellett. Neki is ott kell-e lennie, vagy a petting ellenőrző tanuk bevonása nélkül is gyakorolható. Végül talán arra is ki kellett volna térni, hogy náluk hol húzzák meg a határt a petting és az aktus között. Úgy tudom, ezeknél a népeknél a legapróbb részleteket is letárgyalják a nő háta mögött.

Most már mindegy, az viszont biztos, hatalmas lehetőséget puskáztam el. Sok mindent megtudhattam volna, ha a témát teljes mélységében megismerem. Például mi van az anyós-vő viszonyal? Vajon kötelességem-e időnként tiszteletem tenni az anyós hálósobájában, ha az ő hozományából kifolyólag gazdag a család? Miként alakulnak a dolgok, ha Winnie lánytestvérei pártában maradnak? Egyáltalán, ha nem kell dolgoznom, csak úgy eltartanak, mivel tölthetem napjaimat? Késő bánat, még az is lehet, hogy az TV2-ben az időjárás-jelentést az én lányom olvasná be. De ez már csak eső után köpönyeg.

20. A kíváncsi hungaromániás

A negyvenes évek vége felé egy Hajdú vezetéknévű család kiskamasz fiukkal együtt sikeresen elhagyta az országot és Ausztráliában kötött ki. A fiú, aki ekkor már a Josef névre hallgatott, sikeresen befejezte az általános iskolát, majd elvégezte a középiskolát, miközben alaposan megtanult angolul, aztán beiratkozott a Melbourne-i Egyetemre. Master Josef Hajdunak volt egy Elayne Wanke nevű osztálytársnője. Igen, igen a jóval később megszületendő első három gyermekemnek a leendő anyukája. Mivel mind a ketten eminens tanulók voltak, sőt az osztály két legjobbika, úgy gondolták, hogy őket az isten is egymásnak teremtette. Ennyi. Aztán a 18 éves Elayne-nek jöttem én az életébe, aki jó hét évvel voltam idősebb Josefnél, és úgy gondoltam, hogy eleget fogták egymás kezét a moziban, egy tizennyolc éves leány nem egészen erre való. Elayne ezen nézetemmel tökéletesen egyetértett. Az első nagy sikoly után (ami mellelleg abszolút csendben zajlott le) hamarosan össze is költöztünk.

Mivel Ausztráliában a nagykorúság a 21. életév betöltésével lepi el az embert, az összeköltözésen kívül mást nemigen tehettünk. Elayne rokonsága menten megszakította élettársammal a kapcsolatot, mely tettnek egyetlen oka én voltam. Az összeköltözés lett volna a kisebbik rossz, a nagyobbik rossz külföldiségem volt, abban az időben Ausztrália nem büszkélkedett „multikulturális” vívmányaival. Később megtudtam, szó sincs arról, hogy én választottam volna őt, ő választott engem, és ebben igen komoly mértékben nyomott a latba magyar származásom, amit természetesen Josefnek köszönhetek, mert hogy ő is magyar származású volt.

A fenti két bekezdést mindössze bekezdésnek szántam, mert az összeköltözés kifejezetten jól sikerült. Erre utaltak a jelek, mert a lényegét akkor még természetesen nem ismertem. Ezt úgy szokták mondani a népmesékben, hogy „boldogan éltek, amíg meg nem haltak” csak ez 18-25 éves korban nagyon soká szokott bekövetkezni. Maradjunk annyiban, hogy boldogan éltünk. Igaz, akkoriban ez még nem volt olyan széles körben elfogadott, mint manapság, és ennek okán kaptunk is néhány megjegyzést „vadházasságunk⁵” miatt. De mondom, egészen jól működött, talán azért, mert szüleimet utánozva összeállásunkkor adósságunkon kívül nem volt semmink. Elayne-nek 5 font tartozása volt, nekem három. Az első hetekben

⁵ Abban az időben magyarul vadházasságnak nevezték a házasság nélküli együttélést.

Elayne 14 fontos ösztöndíjából éltünk, amit két hétre kapott. Én meg ösztöndíjat se kaptam.

Később egy kicsit összeszedtük magunkat, úgy értem, anyagilag, ami azért nem volt túl könnyű dolog. Elég sok kényelmetlenséggel járt. Például állandóan költöztünk, albérletből albérletbe. Aztán utánanyúltunk mindenfajta mellékjövedelemnek. Böngésztük az apróhirdetéseket, és megpróbáltunk alkalmi munka-lehetőségeket kihalászni. Elayne egyszer például elment modellt ülni egy festőnek. Amiért alkalmanként egy fontot fizettek egy órára. Amíg Elayne fent modellt ült, addig én lent vártam rá az utcán. Egy másik alkalommal elsősegély dobozokat lehetett „door to door”⁶ árulni. Ezt is megpróbáltuk, persze nulla sikerrel.

Talán másfél éves múlta tekinthettünk vissza, amikor egy új lehetőség adódott. Melbourne-től 400 kilométerre, ami ott nem jelentett távolságot, a tengerparton belterületesítettek egy 20 kilométeres szakaszt. A lényeg ugyanaz, mint itthon, a nagy semmi közepében, esetünkben a tengerparton, egy hatalmas területet a térképen felosztottak kb. 1500 m² területekre, és elkezdtek árulni százszor drágábban, mint amennyit per pillanat ért. A siker kulcsa természetesen a fantasztikus hirdetési hadjárat.

A területfejlesztéssel foglalkozó cég bárkit felvett ügynöknek, de természetesen fizetést nem adott. Aki eladott egy telket, az jutalmul megkapta a vevő által kifizetett első részletet, ami esetünkben 10 font lett volna, vagyis majdnem egy heti fizetés.

Mi tehát jelentkeztünk ügynöknek, és elkezdtünk a magyarnyelvű hetilapban veszettül hirdetni. Ennek sok értelme nem volt, mert több hét próbálkozás után is mindössze egy telket sikerült eladni, azt is a húgomnak. Igaz, a történet folytatása ennél egy kicsit azért érdekesebb. Ugyanis egy szép napon valaki mégiscsak jelentkezett a hirdetésünkre, és Elayne kivitte a telekre (emlékezzünk, 400 km-re) a 10 font reményében.

Reggel indultak, a számítások szerint délután 5 körül kellett volna visszaérkezniük. Kellott volna, de nem érkeztek meg. Jobban mondva Elayne nem érkezett meg. Sebaj, gondoltam, jó alaposan körülnéztek, vagy lett valami baj a kocsival. Na, majd megjavítják. A magyar sárga angyal mozgalom ott már akkor is működött és kitűnő eredménnyel. Én mindenesetre el kezdtem készíteni a vacsorát, mert abban biztos voltam, hogy élettársam, amikor hazaér, olyan éhes lesz, mint a farkas. A vacsora készen lett, az óra elűtötte a nyolcat, de semmi. Kezdttem egy kicsit idegeskedni, aminek oka az volt, hogy műszaki hiba miatt ausztrál még nem éjszakázott az országúton. A kontinensfeltáró idők alatt kialakult, a kölcsönös segítségnyújtással kapcsolatos szokások ezt teljességgel kizárták. De ha nem műszaki hiba, akkor csak baleset lehet. Elhatároztam, ha kilencig nem ér haza, felhívom a rendőrséget. Addig is megpróbáltam valamivel elfoglalni magam.

Aztán eljött a kilenc óra, és Elayne sehol. Mentem a telefonhoz és remegő ujjakkal tárcsáztam, mert majdnem biztos voltam, hogy baleset érte őket. Elvégre mi más történhetett volna? Elayne nem volt egy gyakorlott vezető, nem is volt túl ügyes. Átkoztam magam, amiért elengedtem egyedül.

⁶ Ajtóról ajtóra járva.

Ketten kellett volna mennünk. Végére is a benzinköltség ugyanaz. Szóval tárcsáztam a rendőrséget, és elmondtam az ügyeletnek, hogy mi járatban vagyok. Volt-e ma délután közlekedési baleset a Princess highwayen Melbourne és a Golden Coast között. A rendőrség kategorikusan közölte velem, hogy onnan ma semmi rendkívüli eseményt nem jelentettek. Az nem lehet, hogy volt, csak nem jelentették? Az kizárt dolog, mi mindenről tudunk, állították. De hát a feleségemnek már délután ötkor itthon kellett volna lennie. Ja, - így a rendőr - nyugodjon meg, uram, tapasztalataink szerint ilyen esetben a hölgyekkel nem baleset szokott történni. Ugyan már, válaszoltam, én ismerem a feleségem! A rendőrnek úgy látszik, tetszett a dolog, vagy pedig az ügyelet lehetett unalmas, mert beszélgetni kezdett velem. Higgye el uram, én már elég régen vagyok a testületnél, majd minden férj azt hiszi, ismeri a feleségét, de ez csak nagyon ritkán igaz. Hát akkor én vagyok a ritka eset, vettem véget a beszélgetésnek. Mindenesetre úgy döntöttem, hogy éjfélig nem fekszem le, de mi történhetett vele?

Éjfélkor lefeküdtem, de nem tudtam elaludni, legalább egy óráig forgolódtam, de aztán csak elnyomott az álom, amiből kettő után, az ágyunkba óvatosan bebújó „feleségem” ébresztett fel. Első észlelésre egy hatalmas kő esett le a szívemről. Hát akkor él, nem történt semmi baj. A második észlelés, ami iszonyú gyorsan követte az elsőt, egy még soha nem tapasztalt idegen szag, akarom mondani, illat volt. Te jó isten, mi ez, tértem magamhoz egyetlen másodperc alatt. Hol az ördögben jártál?

Mit mondjak, reggelig beszélgettünk arról, ami történt, és hogy mi történt? A történet roppant egyszerű. A magyar pasi megnézte a telket és úgy döntött, nem veszi meg. Irány vissza Melbourne-be. Az út vége felé a pasi bedobta, hogy roppant hülyén érzi magát, egy ekkora út, ilyen fáradtság és hát ő nem vesz telket. Semmi baj, semmi baj, nyugtatta nőm, van ez így néha, ha nem, akkor nem. Tulajdonképpen nem történt semmi, elvégre nem kötelező vásárolni, stb., stb. De hát ő rettenetesen röstelli magát. Legalább hadd hívja meg vacsorázni. Na jó, így nejem, azt elfogadom, elvégre egész nap nem ettünk semmit.

Elayne szerint ő egy étteremre gondolt, de a pasi a saját lakására, és hát ebből olyan ciki lett volna kihátrálni utólag. Szóval lakás. Na jó, mondtam én, és mi történt? Mostanáig tartott a vacsora, mert olyan kurva lassan ettetek? Nem, nem ettünk lassan, csak hát a vacsora után a férfi ... – Erről jut eszembe, – vágtam közbe – tudod a nevét? Valami Pista, azt mondta őt mindenki Pistának hívja. Oké, és mit csinált vacsora után ez a Pista? Hát, láttam rajta, hogy nem igazán ura a helyzetnek én meg nem akartam húzni az időt. Elkezdtem vetkőzni, arra gondoltam, én még csak veled szeretkeztem, és fogalmam sincs, milyen lehet mással. Gondoltam, kipróbálom. Itt a legjobb alkalom.

Sajnos én még ilyen helyzetben se vagyok képes levetni racionális gondolkodásomat, ami abból is látszik, hogy honfitársaim egy jó része simán hátába mártotta volna a konyhakést pusztán szerelemfúltásból, ha jól emlékszem a hivatalos terminológiára.

- Evvel szemben én az után érdeklődtem, – a jó-jó, vacsoráztatok, majd szeretkeztetek, de ennyi ideig mit csináltatok?

- Mit? Fogyott el a türelme nőmnek, hát, újra szeretkeztünk.
- Újra? – csodálkoztam el – azt mondtad, azért feküdtél vele össze, mert kíváncsi voltál rá, más hogy csinálja.
- Na igen, és?
- Mi az, hogy és? A másodszorra mire voltál kíváncsi?
- Semmire.
- Akkor mi volt az oka a második menetnek?
- Nem tudom, azaz tudom, mert jólesett.
- És mikor hagytátok abba?
- Hát, most, kettőkor. – Ekkor néhány perc csönd következett, majd újra én szólaltam meg.
- Szóval kíváncsi voltál?
- Igen.
- És ez a Pista hogy csinálta?
- Úgy, ahogy te.
- Akkor nem sok újban volt részed, – zártam le a beszélgetést, – úgy látszik, te buksz a magyarokra.

Akkor még nem tudtam, hogy a franciákra is.

21. Guy

Aki tud franciául, az tudja, hogy ez egy férfi keresztnév, történetesen francia férfiak keresztnéve. Abból pedig, hogy ennek a történetnek egy francia férfinév a címe, következtetni lehet valami zaftos családi balhéra, mert mi más adná az apropót? Hát zaft az volt, családi balhé nem.

Előjáróban még annyit kell elárulnom, hogy az angol anyanyelvű népek úgy gondolják, ők képezik a világ tetejét, és minden más nép messze alattuk van. Aki ezt nem hiszi, annak ajánlom, olvassa el Mikes György: *Anglia papucsban* című könyvét, aminek eredeti címe: *How to be an Alien*. Aki tud angolul, az rögvest rádöbben, hogy az eredeti cím meglehetősen szabadon lett lefordítva, aki nem tud, annak én árulom el, mert a *How to be an Alien* magyarul azt jelenti, hogy „Miként legyünk idegenek”. A könyv különben arról szól, mekkora a különbség az angol és az európai kultúra között, különös tekintettel a kelet-európai kultúrára. Egy szó, mint száz, az angol ajkúak egyszerűen leszarnak minket. Angliában aztán nincs az a hatalmas külföldi imádás, mint nálunk, bár az ukrán, szerb és orosz maffia miatt ez egy kicsit már enyhül. Van azonban egy kivétel, az angolok enyhén respektálják a franciákat, de csakis, kizárólag a franciákat. Hogy ennek mi az oka, azt nem lehet tudni. Lehet, hogy Napóleon és Waterloo, de az is lehet, hogy a kétnyelvű Kanada. A fene tudja. Mindenesetre, amikor Elayne, az első feleségem, második munkahelyén összefutott egy igazi franciával, hát szóval, egyből levendulát pisilt.

Tehát azt írtam „igazi franciával”. Na most, milyen is egy igazi francia? Ez a francia napi 60 cigarettát szívott, és fél liter töményt ivott. A cigarettától markáns krákogó hangja lett, a piától pedig jó mély, mondhatnám férfias ráncok az arcán. Az egész férfi a megtestesült markánsság volt. Ha nem lett volna újságíró, nyugodtan elmehetett volna Yves Montand helyett főszereplőnek a *Félelem bérébe*. Állítólag gyönyörűen beszélt franciául, kurva okos volt, és rengeteget lehetett tőle tanulni elsősorban franciául, de később kiderült, hogy franciázni is. Persze e két utolsó funkcióból részemre semmi se jutott, de azért létezése nem volt teljesen közömbös. Először azért, mert bejárt a diplomata boltba⁷, ahonnan hozott a családnak (és itt most a saját családomra gondolok) minden földi jót, másodszor azért, mert Elayne már pusztá jelenlétében felvidult, olyan volt, mintha kicserélték volna.

Ezzel kapcsolatban nekem nem volt semmi teendőm, azon kívül, hogy tudomásul vettem, nőmet pillanatnyilag ez az ürge (is) dugja. Hogy ez a „pillanatnyilag” végül majd egy életre szólónak bizonyult, azt akkor még nem

⁷ Diplomatak részére fenntartott üzlet, ahol kizárólag valutáért lehetett venni minden olyan földi jót, amihez a Kádár-korszakban csak Nyugaton lehetett hozzájutni.

lehetett tudni. Mindenesetre Elayne szépen fejlődött minden olyanban, ami a Guy nevéhez fűződött, kivéve a dohányzást, mert azért az már sok lett volna. Feleségem félredugását volt alkalmam megszokni, de a dohányfüst egy egészen más kategória. Mindent azért én se nézek el.

1968 környékén már nagyon világossá vált számomra, hogy első házasságom igen meggondolatlan egy vállalkozás volt, amit most nem kell már ragoznom, hiszen több alkalommal se rejtettem véka alá. Első nekifutásra úgy tűnt, az egymás mellett élés nem ütközik különösebb nehézségbe, ha igényeinket be tudjuk szerezni házon kívül. Evvel kapcsolatban viszont ki kell jelentenem, hogy semmi körülmények között sem gondolok szexuális igényre, bár az sem elhanyagolható. Nekem elsősorban „meghiítségre” lett volna szükségem, még az is lehet azért, mert gyermekkoromban nem kaptam elég melegséget, (egye meg a fene, leírom) szeretetet. Meglepődve vettem észre, hogy 24-25 évesen meg tudtam lenni meghiítség nélkül (nyilván, mert kipótolta a szex), de már úgy 34-35 környékén rettenetesen hiányzott, és a mindennapjaim kezdtek komoly mértékben kiüresedni. Kiderült, hogy a dolgokon változtatni kell. Nem azonnal, nem minden áron, de azért szép lassan, amint adódik lehetőség, lépni kell valamit.

Ez a „valami” 1969-re kopogtatott be, amikor is egyszeriben két lakásunk lett (na persze nem magától, de ez egy másik történet). Én továbbra is a Dembinszky utcában laktam, Elayne és a gyerekek átköltöztek a Mártírok útjára. A Dembinszky utcában lakás azt jelentette, hogy – mint szabadúszó – ott dolgoztam, majd kora este átmentem a Mártírok útjára, és részt vettem a háromgyerekes családi életben, amíg le nem feküdtek. Ezt követve visszamentem a Dembinszky utcába, és reggel 8-ig úgy éltem, mintha agglegény lettem volna, miközben azon gondolkodtam, miként tovább? A gyerekek 1 és 6 év közöttiek voltak. Ez a megoldás egy-két évig elmegy, de aztán annyi. Hogyan tovább?

A legkézenfekvőbb az a megoldás lett volna, ha elválunk, én újra nősülök, és 35 évesen alapítok egy másik családot, a meglévő gyermekeimmel pedig...? Hát ez az. Hagyjam el három gyönyörű gyermekem? Én, akit szülei éveken át „elhagytak”? Nem, ez lehetetlen! Másfelől viszont áldozzam fel egyetlen életem? Éljem le egy jégcsap nő társaságában, aki még minimális érzelmet sem képes kipréselni magából? Egy olyan nővel, akit 26 év alatt egyetlen egyszer nem láttam, hogy bármelyik gyermekét átölelte, megcsókolta volna? A Föld 3 milliárd nője közül azzal az egyetleneggel, aki saját gyermekeihez, születésük pillanatától kezdve egyetlen szót sem szól anyanyelvén, helyette rossz kiejtéssel, rossz nyelvtannal egy időskorban megtanulhatatlan nyelven próbál kommunikálni? Nem! Ez egyenlő lenne a lelki öngyilkossággal.

Mint bárki más, ilyen megoldhatatlan helyzetben, én sem döntöttem, vártam a csodát, vártam, hogy a dolgok megoldódnak maguktól. Csakhogy a „dolgoknak” van egy cudar tulajdonságuk. Nem oldódnak meg maguktól. Én pedig tovább tépelődtem, mit tegyek. De hiába, nem tudtam dönteni. Így aztán az lett, hogy érzelemben gazdag szerelmi életet éltem az akkor 18 éves Judittal a volt közös lakásunkban, miközben naponta órákat töltöttem el gyermekeimmel, hogy ne vegyenek észre semmi változást. A végső döntést

pedig halogattam és halogattam. Annyiban voltam szerencsésnek mondható, hogy egy 18 éves lánynak a házasság egyáltalán nem fontos, és így az ő részéről nem voltam kitéve semminemű nyomásnak.

Na de meddig ment ez így, és hogy jön be a képbe ez a Guy? A dolog egyszerű. Elayne munkahelye minden évben egyszer elküldte valamennyi munkatársát orvosi felülvizsgálatra, ha volt neki panasza, ha nem. Ezért aztán egyszer Guy-re is sor került egy csendes délután. Vértétel, vizelet, EKG, meg ami még van. Aztán a leleteket kiértékelés végett beadták a főorvosnak, aki rögvést megállapította, hogy Guy éppen most esik át egy könnyebb fajsúlyú infarktuson. Ki ez a beteg, stb.? És már emeli is a kagylót, hívják a munkahelyet. Ilyen esetben végzetes, ha az illető - csak, mert nem érez semmit - „lábon hordja ki” az infarktust. Azonnal pihennie kell, semmi alkohol, semmi cigaretta, legalább néhány napig.

Ez mind nagyon szép, de Guy már hazament, majd megmondják neki holnap reggel. Ha nem értesítik őt azonnal, - így a főorvos - maguk viselik a felelősséget, ha a beteg holnap reggel már halott. Kemény szavak, kell tenni valamit. Na de mit? Ugyanis Guy a Szabadsághegy oldalában lakott egy újonnan felhúzott (és méregdrága) társasházban, de telefonja nem volt, csak protekciója. Csakhogy, ahol nincs földkábel, ott a legmagasabb protekció se segít. Guyt nem lehet felhívni telefonon. Valakinek fel kell hozzá menni személyesen, de ki?

Guynek hat kollegája és egy főnöke volt. Ez összesen hét fő, de ezek közül gyermekkel, pláne mindjárt hárommal, egyik se rendelkezett. Viszont egyikük se féltette úgy a hapsi életét, mint az, akire nagy gyakorisággal rájárt (a francia nyelvről már nem is beszélve). Elayne tehát azonnal vállalta, majd ő felmegy a lakására, ahová különben is nagyon jól ismerte a járást.

Eközben én, teljesen véletlenül és rendhagyó módon, a Dembinszky utcában maradtam, és kivételesen nem szándékoztam átmenni a gyerekeimhez, mert lakásomon egy hat fős megbeszélés folyt, amiről nejem természetesen tudott. Egyszer csak csöng a telefon, felveszem, a vonal másik végén a 6 éves Tomi fiam jelentkezik, és azt közli velem - eszem a kis szívét - életkorát meghazudtoló érettséggel, hogy a két kistestvérevel együtt egyedül vannak a lakásban, és az egyéves Zoltán sír, a kétéves Katrina nagyon fél, és ő meg nem tudja, hogy mit csináljon. Mondtam neki, ne engedj be senkit a lakásba, máris rohanok, percekben belül ott vagyok.

Lecsaptam a telefont, a társaságnak odakiáltottam, hogy egyedül vannak a gyermekeim, majd holnap telefonálok, és becsaptam magam mögött az ajtót. Szerencsére a hatvanas évek végén a pesti autósforgalom még csecsemő- cipőben járt. Beugrottam a kocsimba és vágattam a Körút felé, át a Margit-hídon és már meg is érkeztem. Nem hiszem, hogy tíz percnél tovább tartott volna az út.

Betoppanok a lakásba, semmi baj, addigra a három gyerek a szőnyegen csendben tologatta a match-box autókat. Az a tudat, hogy az apjuk néhány percen belül ott lesz, tökéletesen megnyugtatta őket. Na jó, de hol van a Mummy? Elment a Guy-hez (semmi Guy bácsi, vagy ilyesmi). De miért? Azt nem tudjuk. Hát, szépen vagyunk. Na jó, fürödtetek már? Nem,

ahogy hazaértünk Mummy már rohant is. De hová a pokolba? Fogalmunk sincs. Na jó, akkor most fürdünk és lefeküdtök.

Alig raktam be a három gyereket a fürdőkádba, hallom, hogy nyílik az előszobaajtó, majd megjelenik egy idegen nő a fürdőszobaajtóban. Nehéz eldönteni, melyikünk lepődött meg jobban. Én Elayne-t vártam, ő pedig nem tudom, kit, de nem engem, az biztos. Rögvest megkérdezte, ki vagyok. Hogy én ki vagyok? – csattant fel a hangom. – Maga kicsoda és hogy kerül ide? Hát ő a házmester, és a gyerekek mamája őt kérte meg, hogy időnként nézzen be hozzájuk. Nahát, én meg az apjuk vagyok, és köszönöm szépen, nincs szükségem a segítségére. Erre a házmester egy vérig sértett angol komornyik arc kifejezését felöltve, maximális méltatlankodás közepette elhagyta a lakást. Én pedig lefektettem a gyerekeimet és nekiláttam várni, mert rettenetesen kíváncsi voltam, mit fog nejem előadni.

Elayne a végén persze megérkezett, és most rajta volt a sor, hogy csodálkozzon. Hogy kerültél ide? - tette fel a nem egészen legális kérdést. - Hogy? Hát úgy, hogy a fiam áttelefonált és közölte mi van. Na de, hol a fenében voltál? És aztán szép lassan kidomborodott a sztori, ami alatt egyetlen szót se szóltam. A történet után egyetlen költői kérdést tettem csak fel: Ezek szerint neked a Guy fontosabb, mint a gyerekeid? Amit néma csend követett.

Azt azért tudni kell, hogy Elayne és közöttünk soha, egyetlen hangos szó nem hangzott el. Soha nem „vitatkoztunk” a szó magyar értelmezése szerint. Az volt életünkben az első alkalom, és persze az utolsó is, amikor volt néhány csendes mondatváltás. Ő úgy gondolta, helyesen döntött, hiszen nem a gyerekei voltak életveszélyben, hanem a szeretője. Hogy bármelyik gyermektelen kollegája elmehetett volna helyette, azt nem érezte reális alternatívának. Hogy „nincs a Földön anya, aki így tett volna” mondatom válasz nélkül hagyva, hitetlenül hallgatott végig. Kérdésemre, miért nem szólt át nekem telefonon, azt válaszolta, nem tartotta szükségesnek.

Részemre nem maradt más hátra, mint a tanulság levonása. Ekkor döbrentem rá, hogy nekem tulajdonképpen nincs alternatívám, én a gyerekeket semmi körülmények között nem hagyhatom el, nem kezdek új életet, nem lehet másik családom, mert az én gyermekeim, így ahogy vannak, már is félárva. Ezeknek nincs édesanyjuk.

22. Az át nem vállalt házimunka

Előjáróban annyit tudni kell, hogy Ausztráliában a férfiember előbb vagy utóbb megtanulja, más feleségével nem érdemes hülyéskedni. Amikor visszajöttem szülőföldemre ez a tanulság még jó ideig domináns karakterem maradt. Ebből következett, hogy munkahelyemen a nők legvaskosabb „kikezdéseire” se reagáltam a társadalmilag elfogadható szinten. Ennek egyenes következménye volt, hogy a hátam mögött egy kicsit kikiztek. Ugyanis abban a gulyás kommunista időkben a munkatársak keresztül-kasul - hogy is mondjam – szexuálkodása nemzeti sporttá nőtte ki magát. Egy idő után az emberről lekopnak az ilyen unpraktikus csökevények, de mint írtam, csak egy idő után. A következőkben felvázolt események nekem az említett kopásos időszak kezdetére estek, amit egyetlen kifejezéssel úgy jellemeznék, hogy még erősen balfácán voltam.

Különben ez volt a házibulizás hőskora, amit a kezdetleges híradástechnikai eszközök megjelenése tett lehetővé. Ezzel kapcsolatban lett egy ötletem és egyetlen nagy fakávába összeépítettem egy világvevő rádiót, egy mikrobarázdás lemezejátszót, egy szalagos magnetofont és egy nagyképernyős TV-t. Aztán hátul össze-visszaforrasztottam a vezetékeket, beépítettem néhány kapcsolót és már kész is volt az univerzális zenedoboz. Az egészen egyetlen szépséghibája volt, hogy nem úgy, és nem olyan hangminőséggel működött, ahogy azt én elképzeltem.

Hiánygazdálkodásban az ilyen mellényúlás természetesen nem volt végzetes. Az egészet elvittem a Bizományi Áruházba, ahol bizományba bevették egy kicsit többért, mint amennyibe a beszerelt eszközök összesen kerültek. Mondhatnám, még kerestem is a dolgon.

Talán tíz nap se telt el, és a postás kihozta a vételárat. A borzadmány viszonylag gyorsan elkelt, én pedig elkezdtem fátylat borítani a múltra, amiben két nappal később egy telefon erősen megzavart.

Egy ismeretlen nő azt közölte velem a telefonban, hogy ő a borzadmány új tulajdonosa, és sajnos a magnó nem működik benne. Aztán gyorsan hozzátette, hogy engem természetesen semmi felelősség nem terhel, nem kíván rajtam semmit számon kérni, de mivel a Bizományiban azt mondták, hogy ez egy házilagosan kivitelezett darab, legokosabb, ha az alkotóhoz fordul.

Ilyesmi manapság természetesen nem fordulna elő, mert minden üzleti titoknak számít, még az is, hogy az ügyfél melyik kézzel írta alá a bizományi szerződést, és akkor még hol vagyunk a szerződő személytől. Akkoriban ez előfordult, és a hölgy, telefonszámom birtokában szinte könyörgésre fogta a

dolgot, mivel a férje háta mögött történt a beszerzés, aki személyesen őt tette felelőssé a borzadmány megvételéért.

Jól van asszonyom, - esett meg rajta a szívem - de mit tehetek? Hát, nem lennék-e szíves átugorni hozzá és megjavítani a készüléket, ami nekem nem jelentene túl nagy nehézséget, hiszen én vagyok az alkotó, és különben is, nem kívánja ingyen.

Magamhoz vettem néhány apró szerszámot, a forrasztópákát és este 7 óra körül átugrottam a szomszéd kerületbe. Az asszony az előszobában csendre intett, mert hogy 2 éves kislányát most fektette le, majd bevezetett a nappaliba, ahol a lakás díszé, az én torzszüleményem a szoba közepén helyezkedett el. Kiderült, hogy a férj nincs itthon, mert hétfőtől péntek estig vidéken dolgozik, és csak a hétféjére jön haza, különben megöli, ha nem fog működni a készülék.

Nem akartam sok időt vesztegetni, mert 8 órára mozijegyem volt, ezért a berendezés hátsó borítóját gyorsan lenyitottam és belekukkantottam a különböző színű, szigetelt vezetékek kavalkádjába. Csakhamar észrevettem, hogy az egyik vezeték forrasztása elengedett. Elő a pákát, és ripsz-ropsz már helyére is került a fránya vezeték, csak azt nem értettem, hogy a fenébe eresztett el ilyen gyorsan egy forrasztás, amikor nem volt szokásom kispórolni a forrasztó ónt.

Bekapcsoltam a készüléket, és együtt észleltük, hogy minden tökéletesen működik. Na, lett erre hatalmas hálálkodás, meg „mivel tartozom”, stb. Az egészet leráztam magamról, mint kutya a vizet, és már rohantam is haza.

Két nappal később, szerdán egy újabb telefon. A hangját természetesen megismertem, csak azt nem tudtam kitalálni, mi a fenét akarhat már megint a két éves kislány anyukája, természetesen megint 7 óra után. Oh, semmi különös, csak megint nem szól ez az átkozott zenegép. Én meg amilyen marha vagyok, újra átmentem.

Két nap alatt semmi sem változott. A kislány aludt, suttogni kellett, a zenegép a helyén, csak éppen nem működött, de a nőn ruha helyett pongyola volt, jó szorosan a testére kötve. A fene, hogy enné meg! Újra lebontom a hátsó fedelet, és újra betekintek a vezeték-kavalkádba. A franc! Ugyanaz a vezeték megint szabadon lógott a levegőben, csak most már meglátszott a helye, ahová alaposan oda volt forrasztva. Semmi kétség, a drótot valaki erőszakkal szakította ki a helyéről. Kérdezem a nőt, hogy a kislánya szokott-e nyúlálni ilyesmihez. Nem, dehogy, hiszen még csak totyis. Ezt természetesen én magam is tudtam, de a férj ugye nincs itthon péntek estig, akkor más nem lehetett csak a nő.

Na jó, visszaforrasztottam a drótot, és közben, én hülye, azon kezdtem töprengeni, mi a fenének tépte már megint ki. Forrasztás alatt a nő kérdezgette, mivel tartozik, mondtam, semmivel. Hát, azt ő nem kívánhatja, most már másodszor rángatott ide. Akkor legalább hadd kínáljon meg valamivel, és már nyitotta is ki a bárszekrényt, töltött, és a mennyezeti világítását mindjárt ki is kapcsolta hozzá.

Hát igen, én voltam harminc valami, a nő nem lehetett több huszonöttnél. Hát legyen, adtam meg magam a sorsomnak, és fényjelzésnek szánva elkezdtem kioldani az inggombjaimat. A nő megindult felém kezében

két pohárral, majd az előttem lévő fotelbe úgy térdelt bele, hogy jobbcombja tövig kibújjon a pongyola nyílásán, és felnyújtotta nekem az egyik poharat, de még mielőtt megfoghattam volna, visszarántotta, és felegyenesedett.

Szent isten, mi volt ez? - Kérdezte suttogva. - Jaj, a férjem, csak neki van kulcsa az ajtóhoz. Való igaz én is elkezdtem hallani valami motoszkálás félét az előszobából. A nő először a villanyt kapcsolta vissza, majd a poharakat akarta eltüntetni, mialatt én visszagomboltam az ingem, amikor kinyílt az ajtó és besántikált rajta egy begipszelt lábú férfi. Én meg álltam egy csavarhúzóval a kezemben.

A nő, kérdés nélkül megmagyarázta a félreérthetetlen helyzetet, miszerint épp most lettem kész a javítással és fizetés fejében meg akart kínálni egy pohár likőrrel. Erre a férj felnézett az imént még sötét csillárra, mire a nő közölte, hogy a TV kipróbálása miatt volt sötét a szobában.

Ekkor néhány másodperc szünet következett, ami alatt mindenki felmérte a helyzetet. A férj rájött, hogy az erőviszonyok a törött lába miatt messze felém billennek, semmi értelme a kakaskodásnak, különben is, nem velem van elszámolni valója, hanem a nejevel. Így aztán bunyó helyett elmondta, hogy munka után lementek focizni, egy szerencsétlen esés, neki eltört az alsó lábszára, ellátták és kiírták hathétre, hát hazajött. A likőr ottmaradt, én eljöttem. A nő kikísért és az ajtóba, mielőtt kiléptem volna rajta, gyorsan megcsókolt.

Hazafelé végig röhögtem az utat. Huszonéves korban nehéz kibírni férj nélkül hétfőtől péntekig, de mi lesz most hathéten át egy begipszelt lábú, pizsokmérgetes férj mellett.

Pár nappal később megint csöngött a telefon, amiből a kagyló felvétele után a jól ismert hang, kacarászás kíséretében, tegeződve azt kérdezte, nem rossz-e a TV-m, mert szívesen feljönne megjavítani. Azt mondtam neki, ne jöjjön, mert nem örülnék neki, ha a feleségemnek eltörne a lába. Egyetlen dugás nem érné meg a házimunka hathétre szóló átvállalását.

23. Az elfektető

A nyolcvanas évek elején Erdélybe látogattunk. Jó sokáig időztünk a Szent Anna tó körül, és mire elindultunk egészen besötétedett. Visszafelé jövet a semmi kellős közepén egy magányos nő bandukolt és a reflektor fényében bizonytalankodó mozdulatokkal stoppolni próbált. Természetesen bevettük a kocsiba és egészen Csíkszeredáig vittük, ahol szállást akartunk magunknak keresni. Csíkszeredáig az út jó néhány kilométer, az utak minősége miatt a sebesség alacsony, szóval volt idő az összeismerkedésre. A végén a felvett nő szerzett nekünk szállást egyetlen éjszakára az elvált nővérénél.

Házasszonyunk, aki különben hivatását tekintve ápolónő volt, másnap az istennek se akart utunkra engedni, amit elsőre szélsőséges vendégszeretetnek vettem, de a végén kiderült, hogy nem egészen erről van szó. Nem részletezem a dolgot, az Irén névre hallgató hölgy, bakfis lányával együtt át akart telepedni Magyarországra, ami akkoriban nem volt túl könnyű dolog. Oknak az idő előtti megözyegyülését nevezte meg. Teljes erejében lévő tornatanár férje egyik napról a másikra elhunyt.

Mérlegelve a helyzetet, – amilyen hülye vagyok – belevágtam a dologba. Néhány hét alatt „kerítettem” egy férjjelöltet Magyarországon, mert az áttelepülés kizárólag házasság útján volt lehetséges. Aztán még néhány hónap, amihez már természetesen nem volt semmi közöm, és Irén, Gabi lányával együtt már itt is voltak. Kiderült, hogy az erdélyi ápolónőképzés több száz százalékkal alaposabb, mint a magyarországi, de ezt itt nem méltányolták. Ezért aztán csak egy elfekvőben talált magának alkalmazást, ahol a szakmailag a legjelentéktelenebb munkát bízta rá, természetesen jelentéktelen fizetésért.

Ennek ellenére az erdélyi anya és lánya mégiscsak sínen voltak, de azért levelezés útján tartottuk a kapcsolatot, mert a magyar férjjel Veszprémben laktak, én meg ugye Budapesten. Aztán teltek a hónapok és a nem túl idős férj átszenderült a másvilágra. Na ekkor derült ki, hogy a ház, amiben laktak, nem a férj nevének volt. Irén és lánya földönfutókká váltak.

Helyesbíték, váltak volna, de az elfekvőben elfeküdt egy nem túl idős, de eléggé beteg nő, akit férje naponta látogatott. Isten pedig közbeszólt. Amikor kiderült, hogy az elhunyt férj házához Irén nővérnek semmi köze, az elfekvő hölgy hirtelen elhalálozott, akinek a megözyegyült férje felajánlotta lakásának felét ingyenes albérlet céljából. Aztán ez az albérleti viszony szinte percek alatt valahogy átváltozott élettársi viszonyrá, mely tényrt Irén nem győzte közölni fűvel és fával.

Az előbb emlegetett Isten azonban mindig jelen van, így történt, hogy Miklóst, az élettársat két nap alatt elvitte egy megfázás. Ez volt az a pillanat,

amikor egy rövid időre átfutott az agyamon, Irénnel szexuáliskapcsolatba kerülni nem egy kifejezett életbiztosítás. Így szép a világ, hogy sokszínű. A temetésre eljöttek a más városban lakó nagykorú gyermekek is, akik közötték Irénnel, hogy vége az albérletnek. Irén azonban beintett. Az ő álláspontja szerint az albérletnek már réges-régen vége, sőt most már az élettársi viszonyoknak is, de nem következmények nélkül. Pinahasználati alapon, igényt tartott a lakásra.

Azt már mondani se kell, hogy per lett a dolog vége, aminek végkifejlete egyezségbe torkolt és Irén immáron főbérelővé vált. Élete szinte már boldognak volt mondható. Önálló lakás, kiházásított lány, jó beosztás a füredi szívkórházban. Szóval idővel minden meglett, csak még egy kellően fejhető férj kellett volna.

Közben ez a fránya Isten megint a segítségére sietett. Akkoriba hívott fel Soós Imre barátom Ausztráliából, hogy két infarktus után visszavonult az üzleti életből, hazajön Magyarországra nősülési szándékkal. Mivel Irén és Imre között volt vagy 15 év kor, és vagy 2 millió dollár anyagi különbség, összehozás végett Imrét én és a feleségem egy kora nyári hétvégé levittük Veszprémbe. Ötletünk nem volt annyira perverz, mint első megközelítésre látszik. Elvégre „pénzt az évekért” elvet nem mi találtuk ki.

Ennek ellenére a dolog zötyögve indult. Imre fél fejjel volt alacsonyabb Irénnél, amit Irén fanyalogva fogadott. Hamarosan közénk ült a meglehetősen hűvös közöny és csendben vártuk immáron mind a négyen, hogy elteljen a nap és mi, a látogatók, visszamenjünk Pestre. Ekkor azonban egy turisztikai látvány miatt Imre felment 6 lépcsőfokot, aminek a végén zihálva kezdte venni a levegőt. Erre Irén arca felvirult és boldog elégedettséggel fordult felém,

- Te ez az Imre szíves.
- Persze – válaszoltam – volt már két infarktusa.
- Ezt eddig miért nem mondtad – kérdezte szemrehányóan.
- Gondoltam majd megbeszélitek, amikor rákerül a sor.

Mert hát ki a fene tud, egy elfekvőben, elfektetéshez szokott ápolónő fejével gondolkodni. Csakhogy a szituáció varázsütésre megváltozott. Irén heves udvarlásba kezdett. Igen ez a helyes kifejezés. Irén udvarolt: így Imre, úgy Imre, ugye te nem mész vissza Pestre a Tiborékkal. Ha kell, kivehetek néhány nap szabadságot is.

Micsoda metamorfózis! Nem akartam hinni a fülemnek. Nézek az Évára, aki alig bírja visszatartani a kuncogását.

- Te érted ezt? – kíváncsiskodom.
- Értem hát.
- Akkor avass be, mi van?
- Mi van, mi van? Irén halált szimatol.
- Halált? – Estem bele sorba, egymás után néhány tucat ámulatba.

A gyors változást Imre is észrevette és határozottan közölte, hogy jön velünk vissza Pestre, mert másnap reggel van egy fontos találkozója. Ami azt illeti volt is, életében utoljára.

Imre Pesten másnap reggel rosszul lett, hívta a mentőket. Hatodik emeleti bérelt lakásából még kiszólt a ház elé érkező mentőknek, hogy nyitva hagyta az előszoba ajtót. A felérkező mentők már nem tudták újraéleszteni. Irénnel telefonon tudattam a tény, aki „hogyan én milyen kurva peches vagyok” felkiáltás után lecsapta a kagylót. Pedig nem „kurva peches volt, hanem egy „peches kurva”.

24. Koitusz interruptusz

Mivel nem mindenki tanult latinul elárulom, a koitusz interruptusz azt jelenti, hogy „megszakított közösülés”. Vagyis a közösülés beindul, de a folyamat menetközben megszakad. Világos? Nos, a közösülés megszakításának két oka van, és ezért két csoportba osztható. Az egyik ok a megtermékenyítés elkerülése, aminek technikája a közvetlen magömlés előtti megszakítás. Úgy kell nekik! A másik eset, amikor a férj egy kicsit előbb jön meg, mint számították, és mialatt az előszobában matat, a házibarát kénytelen megszakítani a közösülést és felkapott ruháival együtt távozik az ablakon keresztül.

Önmagam a cím adta helyzettel életemben mindössze kétszer találkoztam, méghozzá minkét alcsoporttal egyszer-egyszer. Számszerűségét illetően ez oly csekély, hogy jobb, ha minél előbb átesünk rajtuk.

Ott kell kezdenem, hogy 1956-ban, míg sokan egyszer sem, én magam kétszer is disszidáltam. Ugyanis néhány hetes bécsi lödörgés után úgy döntöttem, hogy karácsonyra visszamegyek, mert hogy anyám bejglije volt a legjobb a világon, és ha már otthon voltam, megkérdeztem Julikát, hogy nem akar-e velem kijönni Ausztrián keresztül Ausztráliába.

A kérdés persze Julika lelkivilágában nem úgy jelent meg, hogy Magyarország vagy Ausztrália hanem, hogy én vagy Gyuri barátom. Julika két teljes napot gyötrődött a gondolattal, majd úgy döntött, hogy marad. Így aztán bimbózó szerelmünk nem teljesülhetett be se idehaza, se pedig külföldön.

Aztán Julikával tíz évvel később Pesten összefutottam. Addigra persze Gyuri férjé vált, és nulla gyereket produkált. Mi viszont kölcsönösen úgy éreztük, hogy a „múltkor” valami elmaradt, gyorsan összehoztunk egy meghittebb találkát egy olyan helyen, ahol a berendezési tárgyak közül nem hiányzott az ágy sem.

A férj távollétében rendezett találkozó pontosan úgy zajlott, ahogy az ilyen találkozók zajlani szoktak. Semmi cécó, gyors vetkőzés és minimális intimitás nélkül az aktus köteleességszerű teljesítése. Mentségül felhozni mindössze azt tudom, hogy csupán 33 éves voltam.

A finálé után természetesen „leálltam” hogy fújjak egyet. Erre a csodálkozástól tágra nyílt szemekkel Julika némi idegességgel a hangjában rám förmedt – te nem húztad ki? – Na most rajtam volt a sor, hogy elcsodálkozzak – miért, ki kellett volna?

Választ nem kaptam, csak simán lerúgott magáról és fülüketítő rikácsolásba kezdett. Meg vagy te örülve? Teherbe fogok esni. A fene akar

egy gyereket, vagy egy abortuszt. Én meg csak hebegtem-habogtam, elvégre Julika férjénél volt, honnan a fészkes fenéből tudhattam volna, hogy nem védekezik.

Szó, ami szó, némi lecsillapodás után megbeszéltük a helyzetet. A félreértés abból adódott, hogy Gyuri, a férj az elmúlt 8 év, azaz a házasság teljes ideje alatt a lehető legolcsóbb, de közel sem a legbiztonságosabb fogamzásgátlást alkalmazta, a címet is képző koitusz interruptuszt, ami őszintén szólva, kifejezetten kellemetlen.

Felnőtt férfi, nyolc éven át? Csodálkoztam el magamban. Ezt egész életem alatt egyetlen egyszer próbáltam ki, akkor se önszántamból, és igen fiatal koromban.

* * *

Az érettségi szünetben Kátai Zsuzsával együtt készültünk fel a vizsgákra, de tanulás helyett, ha tehetjük hétköznapi délelőtt elmentünk evezni a Dunára, azzal az egyetértő szándékkal, hogy az első adandó alkalommal dugunk egyet, esetleg kettőt vagy hármat, mert hogy mind a ketten 19 évesek voltunk. A Szúnyog-szigetről indultunk, és húztunk, mint a félőrültek, mert a legközelebbi bozótos hely 3 km-re volt, vízfolyással szemben a Szentendrei-szigeten.

Kell-e írnom, ahogy elértük a szigetet, azonnal kikötöttünk, egy kicsit kihúztuk a kílbotot, be egy bokor mögé, le a fürdőruhát és már egymásnak is estünk. Bizony-bizony a fiatalságnak is megvannak a maga szépségei. Csakhogy a magas fűben, a hatalmas fák árnyékában elképesztő mennyiségű kiéhezett szúnyog jött elő, és esett nekünk. Elsősorban persze rajtam falatoztak, mert én lényegesen nagyobb felületet kínáltam fel zabálásra.

Kezdetben meg-megálltam és csaptam egyet-kettőt rajtuk, de hamarosan beláttam: dugni és csapkodni egyszerre nem lehet. Aztán, amikor Zsú is elkezdte csapkodni magát, akkor rádöbbsentem ezt és itt befejezni aligha lehet. Egyetlen megoldás van, feljebb kell evezni, ahol már vannak szántóföldek, amiknek a szélén, a napon nincsenek szúnyogok.

Fürdőruhával a kézben visszamentünk a csónakhoz, és evezünk még 2 kilométert. Mivel Zsú ült hátul, azaz én az ő hátát, csípőjét, fenekét láttam kihívóan mozogni, úgy húztam, mint még soha. Amint megláttuk a szántókat, azonnal kikötöttünk. Vetkőzni se kellett, csak berohantunk a szántóföld szélére és a napon folytattuk, amit a szúnyogok miatt abbahagytunk.

Most persze lehetne itt a mese vége és fuss el vele, de nem ezt a sorsot írta elő részünkre a végzet. Köztudott, hogy aktus közben a férfi feje vagy jobbra néz, vagy balra, nagy ritkán esetleg előre, hátra pedig csak akkor, ha a férj hazajöhet. Egyszer, amint a fejemet átfordítottam balról jobbra, rémülten láttam, hogy egy csőz jön felénk és már csak 20 méterre van tőlünk, ugyanis a sziget ezen részén a vízművek kutjai miatt tilos a kikötés, aminek érvényét a portyázó csőzökkel szereztek.

Azonnal felpattantam és közben Zsú kezét húzva, őt is felrántottam. Zsú meglepetése csak egy tört másodpercig tartott, majd felmérve a helyzetet velem együtt rohant a csónakhoz. Sose hittem volna, hogy merev hímtaggal egyszer még ilyen gyorsan szedem majd a lábamat.

Alig löktük be a csónakot a vízbe, a csősz már a parton volt, de a vízben nem tudott utánunk jönni. Mi pedig percek alatt kint voltunk a nyílt Dunán. Most már csak egy probléma állt előttünk, hogy a fenébe fejezzük be azt, amit eddig már kétszer megszakítottunk.

Ekkor két evezőt két oldalt kitoltam és fürdőruhám madzagjával összekötöttem őket. Ez volt hivatva tartani a balanszot, mi pedig végre nyugodtan be tudtuk fejezni azt, amit egy órával korábban elkezdtünk, igaz a csónak padlóján kényelmesnek alig nevezhető módon.

25. Éva bosszúja

Azt mindenki tudja, hogy minden Évához tartozik egy Ádám. Ebben az esetben az Ádámot úgy hívták, hogy Szarkai Pista, akinek az oldalbordája, Éva volt az első egyike, aki Magyarországon nem volt hajlandó felvenni a férje nevét a hozzáragasztott „-né” szócskával.

Szarkai Pista munkatársam volt, és elég színes egyéniség volt ahhoz, hogy jó néhány történetnek legyen főhőse. Máskülönben a sors meglehetősen kegyetlen volt hozzá, mert jogi diplomáját a háború alatt szerezte, és egyetlen percnyi praktizálás nélkül, be kellett neki vonulnia. Mivel több nyelven is beszélt, mondjuk úgy, hogy elfogadható szinten, a hadsereg előrenyomulása alatt semmi más dolga nem volt, mint egy-egy elfoglalt városban szálláshelyet keresni a tiszteknek (amiről még lesz szó). Nem csak, hogy puskát sosem sütött el, de még csak a kezében se volt lőfegyver, vagy ha igen, fogalma se volt, hogyan kell kezelni.

Ennek ellenére „Horthystatisztnek” számított, aztán B-lista és a végén az Izzóban kötött ki a szerszámgépgyárban, ahol szépen betanították síkköszörülésre. Pista tehát köszörült, köszörült, mígnem egy szép napon arra nem járt a műszaki igazgató, hogy illusztris orosz vendégeknek bemutassa a gyár legmodernebb gépeit, amihez Szarkai Pistát pontosan azért rendelték oda, mert el tudta olvasni a német nyelvű gépkönyvet.

Csak hogy Szerb Pál műszaki igazgatónak 15 évvel korábban Harkai Pista volt az őrsparancsnoka a cserkészeknél. Le is esett mindkettő álla. Elsőnek Horváth Pál szólalt meg.

- Pista, te hogy kerülsz ide?
- Úgy, hogy ide helyeztek.
- Jogi diplomával sík köszörülsz?
- Hát, látod.

Ne is mondjam, Pista másnap már Horváth Pál titkárságán dolgozott. Majd mikor kiderült, hogy ott éppen elegenden vannak, átkerült a mi osztályunkra.

Na szóval, ez a Szarkai Pista egy áldott jó ember volt, a légynek se ártott, egyszerűen annyi pofont kapott az élettől, hogy örült, ha békén hagyták. Különben abszolút humán műveltsége és készsége volt. Ragyogó verseket írt (ha volt rá ideje), szép rajzai és festményei voltak, bár nem csak színtévesztő, de egyenesen színvak volt. Állítása szerint ő mindent sárgának látott, de a különböző sárga árnyalatok között kiigazodott, pontosan tudta, melyiket hívjuk mi pirosnak vagy zöldnek.

Talán mondanom se kell, hogy Pista soha senki kezét meg nem kérte volna, így aztán örök agglegénységre lett volna ítélve, ha a sors nem hozza össze Éva asszonnyal, aki percek alatt eldöntötte, hogy számára Pista a lehető legtökéletesebb férj. Éva tehát Pistát elvette férjnek, ami ellen Pista egy másodpercig se tiltakozott, egyszerűen nem volt szokása a tiltakozás.

Nem csoda tehát, hogy bár tíz-tizenöt évvel volt nálunk idősebb, szívesen vontuk be minden megmozdulásba. Az egyik ilyen, több napon át tartó kirándulás alkalmából, amikor egy menedékházakban való alvás is be volt tervezve a buliba, Szarkai Pista harmadmagával érkezett, feleségén kívül hozta magával Balogh Lajos nevű barátját is, aki korban csak egy-két évvel volt fiatalabb nála.

Ez természetesen nem jelentett semmi problémát, mert a nők-férfiak száma nem volt kínosan kiegyenlítve, és sorainkban voltak házaspárok csak úgy, mint egyedülállók szép számmal. Az első enyhe meglepetés akkor ért minket, amikor a napnál is világosabban kiderült, hogy mindjárt az első éjszaka Szarkai Évát nem Szarkai Pista dugta, hanem Balogh Lajos. Így már tökéletesen stimmelt a dolog, ezért jöttek hárman.

A fene addig evett minket, amíg a dolog végére nem jártunk. Kiderült, hogy Szarkai Éva 1931-ben született, vagyis amikor a Vörös Hadsereg elfoglalta Budapestet éppen 13 és fél éves ropogós szűz volt alabástrom keblekkel. Át is ment rajta pontosan egy szakasz orosz katona, mert akkoriban ez volt a szokás, és hát a dicsőséges Vörös Hadsereg legkisebb egysége a szakasz volt, azaz kábé 30 fő.

Akárhogy nézzük a dolgot, ez azért egy bakfis lánynak elég nagy megrázkódtatás, oly annyira, hogy férfire 20 éves koráig rá se tudott nézni, függetlenül attól, hogy az illető orosz volt-e vagy sem. Aztán az első munkahelyén, ha akarta, ha nem, voltak férfi kollegák is, akikkel csak szóba kellett állni, így aztán a férfiakat 25 éves korára valahogy megszokta, de szexre nemigen gondolt. Aztán még egy-két év, és a szex is eszébe jutott, elvégre az ember 10-15 év alatt csak felejt valamennyit, de az első kísérletek igencsak balul sültnek el. Nem lehet rossz néven venni tőle, ha aktus közben a hajdan volt dicsőséges Vörös Hadsereg katonái jutottak az eszébe. Ha pedig az ember szex közben spekulál, akkor nyilván nem arra figyel, amit éppen tesz-vesz. Nem húzom tovább a szót, a lényeg mégiscsak az, hogy Harkai Évának az orgazmus eléréséhez, minimum 30 percnyi pumpálásra volt szüksége.

De ki a fene tud 30 percen át pumpálni? Ember legyen a talpán. Mit lehetett tenni? Harkai Pistának kisegítő partnerre volt szüksége, mely posztra Balogh Lajos vállalkozott, és mi tagadás nem kevés sikerrel.

Miután a dolgok ily brutálisan kipattantak, valamennyien napirendre tértünk felette, és most itt abba is hagyhatnám a történetet, vagy el se kezdtem volna, ha Balogh Lajos nem un rá a szerepre. De ráunt.

Szarkai Pista teljesen kétségbe volt esve. Nem attól félt, hogy ezután hetente háromszor nem mehet moziba, ugyanis a bevett szokás szerint a Balogh Lajos vizitjei alatt, ő a férj, moziban ült, hanem hogyan fogja elviselni Harkai Éva szép lassan fokozódó szekatúráját. Ezért aztán egyik nap szólt nekem, hogy meg szeretne velem valamit beszélni. Én pedig mit sem sejtve

mentem bele a beszélgetésbe, ami mindenfajta fordulat nélkül meglehetősen egyszerűen zajlott.

Pista közölte velem a helyzetet, és kerek-perec felajánlotta a megüresedett posztot. A helyzet az volt, hogy bár Harkai Éva csinos nőnek számított és még az esetem is volt, de ezt a fajta rám tukmálást valahogy nem vette be a begyem, arról nem is beszélve, hogy kerek 2 évvel volt nálam idősebb, márpedig akkoriban partnernőim 10-15 évvel voltak fiatalabbak, mégpedig kivétel nélkül. Így aztán Pistát másodpercek alatt kikosaraztam, és persze közben biztosítottam teljes együttérzésemről. Ezzel azután az ügy úgy tűnt, le is záródott. Szarkai Évával hónapokon át számtalanszor találkoztam, de a legkisebb jelét se mutatta annak, hogy neheztelne rám vagy ilyesmi. Minden a legnagyobb rendben volt, csak azt nem tudtam, hogy a nők nem felejtene, és Harkai Éva természetesen nő volt.

Alig telt el egy év, amikor Pista „titkos” megbízatást kapott az igazgatóságtól. Ezek szerint családjával együtt, azaz bakfis lányát is beleértve, vállalati finanszírozás mellett két hetet el kellett töltenie a Tungsram balatoni üdülőjében, ahol is össze fognak találkozni egy keletnémet igazgatóval és családjával, akik a Tungsram meghívására ott fognak nyaralni. A feladat pedig az lesz, hogy „véletlenül” összebarátkoznak a német igazgatóval, és kellemessé teszik az itt tartózkodásukat. Annyit még elárultak neki, hogy a választás azért esett rájuk, mert Éva is beszél németül, és van egy Kriszta nevű kamasz lányuk is. Ugyanis a német igazgatónak is van egy 18 éves lánya.

Az „összeesküvés” ragyogóan sikerült, olyannyira, hogy a nyár hátralévő részére kölcsönös gyereklátogatást is nyélbe ütöttek. Ezek szerint a magyar Kriszta 1 hónapot töltött Erfurtban, míg a német Renáta egy teljes hónapot Budapesten, ez alkalommal azonban szülők nélkül. Pistának tehát 1 teljes hónapon keresztül szórakoztatnia kellett volna egy náluk lakó 18 éves német lányt, aki mellesteg alaposan el volt kényeztetve, mert papája egy eléggé jelentős német gyár vezérigazgatója volt.

Pistának az ilyen és ehhez hasonló tervezés a háború óta a vérében volt. Ugyanis akkoriban gondosan ügyelt arra, hogy fiatal tisztet csak olyan házba szállásoljon el, ahol a ház asszonya is fiatal volt, és katonatiszt férje valahol a fronton harcolt, a többit pedig rájuk bízta. Ezzel szemben idősebb tisztet idősebb úrinők házába rendelt, akik minden bizonnyal szívesen adtak elő egy-egy Chopin mazurkát a kedves vendég tiszteletére (lásd: „Zsák a foltját” című részt).

Pista most is nekilátott a szervezésnek, hogy a 18 éves Renáta lehetőleg egyetlen percig se unatkozzon. Először is összeírta azokat a fiatal, nőtlen mérnököket az Izzóban, akik elfogadható szinten beszéltek németül és hajlandók voltak néhány napot eltölteni egy német lány társaságában, aki különben elképesztően szép volt, csak Szarkai Pistának ehhez nem volt érzéke. Meg aztán nem is igen akart extra komplikációt, ezért erről a tényről a leendő szórakoztatóknak nem tett említést.

Ezt követte a Budapest és környékének nevezetességei, látványosságai és fellelhető programjai. Például augusztus 8-án Dózsa Tibi (25 éves) Renátát elviszi a Margit-szigeti szabadtéri színpadra, ahol a Párizs lángjai balett kerül

bemutatásra. Másnap délelőtt elmennek a Palatínus strandra, ha Renátának van hozzá kedve.

Pista főlem is megkérdezte, mint gépkocsi-tulajdonostól, hogy hajlandó lennék-e Renátát elvinni a Duna-kanyarba, egészen pontosan a visegrádi várba Renáta pesti vakációjának utolsó előtti napján. A szerepet természetesen felvállaltam annak ellenére, hogy németül nem beszélek, de Pista szerint a gépkocsi birtoklása sokkal fontosabb, mint a német nyelvtudás, meg aztán az angolommal valahogy csak elboldogulunk. Arra a kérdésemre, hogy mért az utolsó előtti napra iktatta be a visegrádi várat, Pista azt válaszolta, hogy ismerve a nőekkel kapcsolatos híreimet, nem akart komplikációt. Hát, ez legalább egyenes beszéd, – gondoltam - de nem volt ellenvetésem.

Istennek azonban van egy kellemetlen tulajdonsága, hagyja, hogy mi, emberek tervezzünk, ő meg végez. Ugyanis Renáta legelső pesti napjára a Római-parton lévő strand egész napos látogatása volt betervezve, ahol a négytagúra bővült Harkai családhoz meg volt hívva egy németül gagyogó, nőtlen fiatal mérnök is (ezekből az Izzóban Dunát lehetett volna rekeszteni). Én pedig teljesen véletlenül egy rendkívül korán érett 13 éves, vendégségben, szüleivel együtt nálunk lakó angol lánnyal szintén erre a strandra tértem be egy félnapra. Természetesen összehaláloztunk, és kölcsönösen bemutatkoztunk.

Gwendalin, az én pártfogoltam, hatalmas tőgyeivel minimum 18-nak nézett ki, de szellemileg még 13 se volt, és mert szülők nélkül volt, védelmet véelve állandóan rajtam „lógott”. Egy külső szemlélőnek úgy tűnhetett, mintha az én nőm lett volna, aki egy percre se akar magamra hagyni, nehogy valaki elcsábítson. Én ugyan a helyzetet Pistáék felé azonnal tisztáztam, de senki nem vette magának a fáradságot, hogy ezt Renátával is közölje, aki nagy ívben leszarva az adott napra rendelt lovagot, teljes erővel rám startolt, hogy lecsapjon a kamaszlány kezéről.

A művelet nem volt könnyű, mert mivel nem tudtam németül, a csajt az első percben lehúztam a listáról. Kommunikáció nélkül a nőfogás szerintem megoldhatatlan feladat, amit én nem csípek. Ez azonban Renátának csak egy újabb kihívás volt, ezért összeszedte minden angol nyelvtudását, és nyomta nekem a szöveget, hogy még csak véletlenül se tudjak Gwennel szót váltani.

Aztán hamarosan kialakult közöttünk valami kommunikációs minimum, ami még érdekesnek is bizonyult. Renáta egyszerű németet használva beszélt hozzám, én pedig minél egyszerűbben válaszoltam angolul. Hatalmasakat röhögtünk, és mindkettőnknek piszkosul tetszett a dolog. Körülbelül negyed óra alatt sikerült megértetni vele, hogy van a Római-parton egy bérelt nyaralóm, ahová beadom Gwent a szüleinek, mi pedig mehetünk egyet evezni.

Miután ezt lefixáltuk, Renáta bejelentette, hogy mi most elmegyünk, és estére majd hazamegy. Harkai Pista és felesége Éva köpni, nyelni nem tudtak. A faképnél hagyott srác pedig pulykavörössé vált, végtére is, ellentétben velem, minden egyes szót értett.

A lényeg az, hogy mi ketten csónakba szálltunk, és átmentünk a Lídónak nevezett szemben lévő partra, ahol kikötöttünk, és egyből csókolózni kezdtünk. Renáta semmi esélyt nem akart hagyni a mit sem sejtő Gwennek. Mindent összevetve jól elvoltunk. Este hazavittem, és megbeszéltük, hogy másnap reggel 10-re érte megyek, és ezzel Pista gondosan kitervezett, egész hónapra szóló terve, úgy ahogy volt, dugába dőlt.

Három hetet töltöttem egy bomba jó nővel. Voltunk szabadtéri koncerten, hajókiránduláson, Balaton-nézőben, jártunk teniszezni, megtanítottam tollasozni, ami akkor keleten újdonságszámba ment. Szóval minden jó, ami Magyarországból kitelik egy olyan történelmi időpillanatban, amikor gépkocsik még alig voltak, a rendőrök Moszkvicsokkal járőröztek, mi pedig szabadok voltunk, mint a madár. Egyetlen egy aprócska bibi volt a dologban, Renáta szűz volt, méghozzá a javából, keletnémet szűz.

Mind a ketten éreztük, hogy ez egy lehetőség, amit nem lenne szabad elszalasztani, de Renátában volt egy mélyen ülő, kora gyermekkortól belesulykolt gátlás, elvégre egy visszafordíthatatlan, megmásíthatatlan dologban kell döntést hoznia, amivel kapcsolatban meg kellene kérdezni a mamát. Azt a mamát, aki pillanatnyilag több száz kilométerre volt.

Végül Renáta addig-addig húzta az általam egyáltalán nem siettetett döntést, míg az utolsó nap reggelén megkérdezte Harkai Évát feladja-e szüzességét a kedvemért.

Az történt, amit Szarkai Éva „javasolt”, és ezen az se segített, hogy Renáta másnap sírva búcsúzott el tőlem a Nyugatiból lassan kifelé induló vonat peronján, egy tökéletesen ép és szalonképes szűzhártyával.

26. Vörös és Fekete

Az évtizedek óta Ausztráliában élő Orsós Miklós barátom azzal ijesztgetett, hogy hazajön, nem látogatóba, mert azt a Római olimpia óta csinálja, hanem végleg, egyszer és mindenkorra.

Az ötlet nem is olyan rossz, mert az évek alatt összehozott apró üzem csődbe ment, és a rendszerváltáson átesett Magyarországra való áttelepüléssel akarja kihúzni önmagát a szarból. Nyugdíja havi 1500 dollár, amiből itt fényesen meg lehet élni. Ugyanis durván 300.000 forintból kellene nyomorognia.

Ezt a nyomorgást elsősorban nők terén kellett érteni, amivel barátom eleve tisztában volt. Éppen ezért, ahogy közelgett a hazatérés dátuma, a nemi élete felhőtlen egén gyülekező kumuluszokat velem szándékozott elosztani úgy, hogy küldött 100 dollárt és arra kért, szervezzek be neki valami fiatalabb hölgyet, esetleg hölgyeket, hadd válogasson belőlük. Ezek a hölgyek újabban igen hevesen keresnek „kifejezetten nagyvonalú” urakat, az „ápoltság nem akadály” jeligével.

Közben a megbízatás nekem is megtetszett, mert ki nem foglalkozna fiatal pipikkel úgy, hogy a cechet a haverja fizeti. Elkezdtem tehát böngészni az egyik szex-lapot, bár azzal tisztában voltam, hogy alapos keresgélés előtt állok, mivel a nőknek rendszerint se önkritikájuk, se arányérzetük nincs. Egy-két perces „munkáért” tízezreket akarnak kasszírozni és micsoda lotyók, te úristen. Szóval böngészem az újságot és megakad a tekintetem egy jeligén: „Vörös és Fekete”. Mi a fene? Csak nem Stendhal törvénytelen ükunokáiról van szó? Legjobb lesz utánajárni a dolognak, feltétlenül válaszolnom kell.

Kedves Vörös és Fekete!

Ausztráliából hazatelepült, igen nagyvonalú üzletember vagyok. Hirdetésüket érdeklődéssel olvastam, és biztosítom Önöket, hogy személyemben meg fogják találni számításukat. Különböztetve, ápoltság, szabályos testalkatú, kifejezetten elviselhető férfi vagyok. Természetesen a végső döntést egy személyes találkozásnak kell megelőzni. Ennek érdekében kérem, vegyék fel velem a kapcsolatot.

A levelemből egyértelműen kiderül, hogy írója hülye, alaposan fejhető, nem ismeri a hazai viszonyokat. Nem csoda, hogy már másnap csöng a telefon. Csicsereg egy női hang, hogy ő a Vörös és Fekete.

- Drága hölgyem, maga vagy vörös, vagy fekete, mind a kettő nem lehet.
- Oh, hát az csak egy jelige – jön a megnyugtató válasz.
- Jelige, jelige, de azért valamit csak jelent?
- Hát persze! Ez olyan izgis, nem?
- Szóval ketten vannak és egyikük fekete hajú, a másiké vörös? – sietek a hölgy segítségére.
- Valami ilyesmi, hehehe.
- Na jó, ne feszegessük. Különben is, gondolom, találkozunk kellene.
- Hát, igen, hehehe – csicsereg vissza Vörös és Fekete.

Egek! Ez olyan, mint az angol történelemben „William & Mary” társuralkodók. A diákok legnagyobb része csak az érettségi szünetben döbben rá, hogy „William & Mary” tulajdonképpen nem egy személy, hanem kettő. Szent igaz, hogy Anglia trónján 1689-től William & Mary ült, de valószínűleg egymás ölében. Szóval nem bírom tovább és rákérdezek.

- Bocsásson meg, kedves, de magácska a Vörös vagy a Fekete?
- Egyik sem, én Bea vagyok.
- Még jó, hogy nem egy boa.
- Hogy mondta?
- Még jó, hogy nem egy boa – ismétlem meg szellemeskedésem, de hiába, Vörös és Fekete zoológiai ismeretei a háziútnál bezárulnak. Azonban tépelődésre nincs idő, mert Vörös és Fekete átveszi a szót.
- Magához fel lehet menni?
- Hozzám fel, ha nincs itthon a feleségem, nincsenek itthon az unokák, nem látja a házmester, és a ház 23 nyugdíjas nénije. - A telefon másik végén gyanús csend. Most én mondom a kagylóba - Hehehe, csak hülyéskedtem.
- Jaj, de jópofa, hehehe – jön meg újra Vörös és Fekete hangja.

Nekem meg rohadatul kezd tetszeni a dolog. Mekkora lehet szórakozni 100 dollárért. A végén persze megállapodunk abban, hogy másnap délelőtt tízre jönnek Miklós egy hónapja bérelt garzonjába. Este ugye nem lehet, mert akkor dolgoznak, néha délelőtt is, de speciel a holnap délelőtt, az üres. Hát akkor, a holnap délelőtti viszontlátásra, kedves Bea.

Másnap délelőtt 10-kor csöngetnek az ajtón. Azért szép tőlük ez a pontosság. Az egész olyan üzletszerűen precíz.

Nyitóóóóóó – üvöltöm át a falakon, és már pattanok is. Az ajtón pedig belibben egy hatalmas csöcsű, enyhén elhízott, harminc körüli cigánylány. Na, ez lesz a Fekete - állapítom meg magamban – akit szorosan követ egy szintén harmincas, egy kissé kiéltebb, kéthavonta más-más színre festett hajú nő, aki egy árnyalattal soványabb és két árnyalattal kisebbek az előzői. Ezzel szemben a hihetetlenül ízléstelen szerelésük egyforma. Én természetesen úgy

teszek, mintha aranyat leltem volna, és már tessékelem is be őket a szobába. Hiába, na, anyám belém verte az udvariasságot.

Hölgyeim, Önök hirdettek, adják elő a programjukat. Hogyan is gondolták, mennyibe fog kerülni, stb. Remélem nem szégyenlősek, ezeken túl kell lenni legalább egyszer, csak úgy, a miheztartás végett – hadarom el, hadd lássák, én is vágom az üzletszerűséget. A Vörös mindjárt magához is veszi a kezdeményezést:

- Szóval, először is azt kellene tudnunk, milyen gyakran szeretne velünk találkozni, és mennyit szán ránk egy hónapban?
- Csak egy pillanat, még mielőtt továbbmennénk – vágok a szavába – mit jelent az, hogy „milyen gyakran szeretnék magukkal találkozni?”
- Nézze, nekünk mindegy, de azért tényleg tudni kell, milyen gyakran.
- Hölgyeim, félreértették. Hogy milyen gyakran szeretném, azt értem, és nem is nehéz rá válaszolni, de mi az, hogy „magukkal”? Úgy értem, kettőjükkel?
- Hát persze, hogy kettőnkkel – trilláznak felém, hát én lepusztulok. Hogy gondolják ezek?

Egymás szájából szedik ki a szavakat. Kiderül, hogy ebben a szférában már több mint tíz éve versenyegyenlőség van. Ők, mármint Vörös és Fekete, iparkodnak a konkurenciát a háttérbe szorítani. Ők egyszerre ketten jönnek, de a dupla szolgáltatásért mindössze szimpla árat kérnek.

- Hölgyeim, ez nagyon jól hangzik, de ennek semmi teteje. Azok az idők, amikor még duplázni tudtam, már rég elmúltak a fejem felett.
- Oh, hát ők ezt tudják, ugye az én koromban, nyugtatnak meg bájosan, de azt lássam be, hogy ez így mégiscsak izgalmasabb és főleg látványosabb.
- Na, jó - adom be a derekam - menjünk tovább. Szóval gondolom, hetente egyszer. - Ezen mosolyognak. Úgy látszik, tudnak valamit, amit én nem. Szerintem azt hiszik, hogy a heti egyet azonnal felemelem háromra, ha meglátom, mit tudnak.
- Nem kell mosolyogni, kezdjük heti eggyel és van rá havi harminc rongyom. Ez tetszik nekik. Kifejezetten szimpatikus, hogy havonta annyit szándékozom kidobni az ablakon, amennyi a minimál nyugdíj egy teljes hónapra. Bólogatnak, hogy elfogadják.
- Hát akkor, hölgyeim, mikor kezdjük?

Szerintük akár most mindjárt. Nézem az órát, másodika van. De jó! Akkor most új hónapot kezdünk. Majd azt mondom a Miklósnak, hogy sajnos szárazon nem lehetett tanulmányozni a témát.

Vörös és Fekete meg se várta a formális igen elrebegését, máris akcióba kezdtek. Az egyik leengedte a rolót, a másik közölte velem, eddig tartott a magázással összekötött bohóckodás. Ők mindent tudnak (mármint ebben a témában), de magázással nem megy.

- Oh, hát persze. Szervusz, Bea. Szervusz... téged hogy is hívnak?
- Zsófi, hehehe – jön a vidám válasz.
- Nahát akkor, szervusz Zsófi – és vártam mi lesz. Na mi?

Bea és Zsófi minden sikk nélkül lehajigálták ruhadarabjaikat. Szóval, ezt már láttam gusztusosabban is, izgatóbban is, csak még ízléstelenebbül nem. Különben minden úgy jött be, ahogy megsejtettem. Bea hatalmas csöcsei még hatalmasabbakat lógtak. De mi a fenét lehet várni. Ez a nő már legalább 20 éve ivarérett, és 20 év piszok hosszú idő. Ezekkel a csöcsökkel ennyi idő alatt már annyi minden történhetett, talán csak a gőzhenger nem ment át rajtuk. Bár azon sem csodálkoznék.

Zsófi felsőteste se volt esztétikusabb. De táruul még elém négy darab meglehetősen szőrös női láb is, hiába Borsodot az epiláció mind a mai napig sikeresen elkerülte. Aztán felbukkant egy csomó hurka, két enyhén kopott nemi szerv. Nem kell röhögni! A fanszörzet igenis kopik, koptatja az idő múlása és koptatja a használat is. Bea és Zsófi esetében mind a két eset fennállt. Tényleg, épp azon meditéltam, miért nem találják ki az altesti parókát, amikor Zsófi rám förmedt.

- Te nem vetkőzöl?
- De igen, azaz, majd ha lázba jöttem, illetve gumival szoktátok, vagy mi?

A kérdés megzavarta őket, mert éppen azon tanakodtak, melyikük kapja be a másik csöcsét egy kis lesbi macerára, így hát csak hevenyészve vetették oda nekem, hogy ők tiszták és nagyon megválogatják a partnereiket. Nahát, micsoda megtiszteltetés, tehát meg vagyok válogatva, de azért még erőlködök egyet.

- Úgy értem AIDS, meg ilyesmi. - Legyintenek, hogy már hallottak róla, de ők vigyáznak.
- Na ez az, de hogyan? Gumi?
- Nem, dehogy, az olyan, mint zokniban mosni lábat, hehehe.
- Lehet – megyek bele ebbe a bányába hasonlatba – csak tudjátok a lábmosástól még senki se kapott Kaposi szarkómát.

Ezt már nem is hallják. Valósággal habzsolják egymás rég lógásnak indult testrészét. Nem is tudom, kellek-e én ide? Most ráesnek az ágyra. Bea a hátán fekszik, és térdben felhúzott lábait széttárja. Zsófi mohón beveti magát a combok közé és szürcsölő hangot hallat.

Na, én inkább kimegyek a konyhába, és főzök magamnak egy jó erős duplát. Lehet, hogy hajnalban lesz vége a bemutatónak.

Tíz perc múlva jövök vissza, egy helyett három kávéval. Ne mondják, hogy paraszt vagyok. De ahogy nézem, ezek észre se vették, hogy hiányoztam. Most Zsófi fekszik a hátán, és Bea dugja be egyszerre három ujját oda, ahová azok egyáltalán nem valók. Nem tudom, mit hülyéskedik, az egész öklét kellene, mondjuk, könyöki.

Zsófi hangosan liheg. Szent isten, ezek igazából csinálják. Nem is tudom, mit tegyek. Az ágyon folyik a sikongatás. Most Bea rágcsálja Zsófi bimbóit, de jó alaposan ám. Körülnézek a szobában, nem hoztak-e magukkal kancsukat vagy jégtörő csákányt. Úgy tűnik, nem. Ez azért megnyugtató. Kevergetni

kezdem a második kávé, megiszom. Bea a hasán fekszik, Zsófi lovaglósülésben a hátán csúszkál le és fel.

Egek, ez rosszabb, mint egy pornófilm, mert ezt ki se lehet kapcsolni. Vajon meddig tart? Nézem az órát. Még nincs dél. A két nő mindenfajta hörgő hangokat bocsát ki magából. Lehet, hogy kezd vége lenni a bemutatónak? Adná Isten! Kokettálok a harmadik csésze kávéval, aztán észreveszem, hogy Zsófi és Bea átölelkezve egymás mellett fekszenek a hátukon, és engem néznek. Végre Bea megtöri a csendet.

- Előre tudtam, hogy impotens vagy, még mondtam is Zsófinak.
- Na, azért ez túlzás.
- Akkor miért nem kellett egyikünk sem? Le se vetkőztél.
- Azt hittem, még eltart egy darabig - dadogtam, és bátortalanul elkezdtem babrálni a nadrágszíjammal.
- Ne szövegelj! Mi a gond? Nem vagyunk elég jók? Na mindegy, fizetsz valamit?
- Tulajdonképpen fizethetnék, mert azért a show, mint olyan, jó volt. Úgy értem, végül is dolgoztatok. - De Zsófi megvető kézmozdulattal belém fojtotta a szót.
- Figyelj! Ne fizess, kend a fejedre a stegót. Nem mindig jön be. Veszíteni meg, tudni kell.

Mire filozófiájuk bölcsességét megértettem, már egyedül voltam a lakásban három üres csésze társaságában, és arra gondoltam, hogy az én koromban nem is olyan könnyű elkölteni 100 dollárt.

27. Az a bizonyos pillanat

Orsós Miklós barátom, aki az előző történet háttérszereplője, természetesen nem volt mindig 70 éves. 28 éves korában feleségül vett egy nála néhány évvel fiatalabb ausztrál patikusnőt, aki kapásból szült két fiúgyereket, majd sikeresen megölte magát. Ez ugyan nem volt szándéka, de így jött ki a lépés. A dolog úgy esett, hogy kikevert magának valami köhögés elleni szert és elnézett egy tizedesvesszőt. Viszont a szívét a tévedésről senki se értesítette, a többi adódott magától.

Miki tehát ottmaradt egy 5 és egy 3 éves kisfiúval feleség és anya nélkül. Európa és Ausztrália között éppen akkoriban indult be a közvetlen légi járat, ami éppen kapóra jött. A kis csoport Frankfurtban landolt, ahol Miki utolsó 400 dollárján vett egy enyhén használt VW kisbuszt és hazajött a szüleihez. A bőrükből örömeükben kibújt szülők gondozásba vették az unokákat, Mikit pedig ellátták némi aprópénzzel (apja maszek lakatos volt a kulcskirálytól 50 méterre, ahonnan a csalódott vevőket egyenesen küldték az Orsós bácsihoz). A feltételek kellemes bebiztosítása után az unokák apja nekiláthatott a pótmama felkutatásának.

Miki szándékának komolyságát misem jellemezte jobban, mint a lehető leghatékonyabb módszer kiötlése. Ezek szerint elment az Anna presszóba, ahol lezseren közölte két pincérrel, hogy ő egy jómódú ausztrál üzletember (ezt néhány névjegykártyával bizonyította), aki kizárólag nősülési szándékkal jött vissza az óhazába. A két pincér 500 méteres körzetben leadta a drótot vagy 300 kurvának. A hír körbejárásának egyenes következményeként Mikit percek törtrésze alatt ellepték a nők. Történetünk főhősének nem volt semmi más dolga, mint kiválasztani a legmegfelelőbbet.

Itt kezdődik az igazi probléma. Hogyan lehet ennyi nő közül kiválasztani a legmegfelelőbbet? Nemi szervük alapján? Hülyeség, azok bizonyos határértékeken belül mindig egyformák. Hajuk színe szerint? Ugyan már! Milyenek a didkók? Hát, ha csak feleség kell, akkor ez már lehetne egy kiindulási alap, de sajnos főleg pótmama kellett, amit aligha lehetett elfelejteni, hiszen Miki hébe-hóba néhány percet eltöltött a nagyszülők lakásán is.

Miki tehát elkezdett olyan programokat szervezni, ahová egy-egy nőn kívül elvitte a két gyereket is. A puding próbája az evés! Jó-jó, csak a nők se a

hathúszassal jöttek fel Pestre, pontosan tudták, az a nyerő, aki a legjobban bevágódik a gyerekeknél.

Mire letelt az előírányzott 6 hónap, meglett a kiválasztott nevelőmama is. Nem csak ő imádta a gyerekeket, de a gyerekek is imádták őt. Ráadásul a nő – akit mostantól nevezhetünk már Anninak – háttere se volt akármilyen. Nővére apáca volt a Rákosi diktatúra kezdetéig, ő maga is majdnem apáca lett, csak hát akkor még túl fiatal volt. Jobb híján egy pesti plébánosnak lett a szeretője, aki ugyan fájló szívvel, de a végén saját kezűleg mégiscsak összeházasította őket. Elvégre a cölibátusra kárhoztatottak is szeretik a változatosságot.

Így esett, hogy Miklós, Anni és a két imádott gyerek egy szép napon visszautaztak Ausztráliába, ahol Anninak semmi más dolga nem volt, mint vezetni a háztartást és nevelni a két gyereket, természetesen magyarul, elvégre ez volt a lényeg, na meg a magyaros vacsorák biztosítása.

Anni a feladatát ragyogóan ellátta, teljes volt a családi béke és boldogság, született egy harmadik fiúgyerek az évek pedig szép lassan teltek. Miklós dolgozott, mint egy állat, a családi vagyon szépen gyarapodott, egyszóval minden a lehető legnagyobb rendben ment a maga útján, még egy rövidke darabig.

Anni alig múlt 30 éves, amikor egy szép napon bejelentette, hogy új életet kezd, ahová viszi magával saját fiát és a tengerparti villa felét. Miklós nem hitt a fülének. – Te nem vagy normális – volt az első reakciója. – Miből akarsz megélni, hol fogsz lakni, nem is tudsz angolul.

Minden ember életében van egy pillanat..... kezdődik egy régi sláger. Nos, Miklós életében is eljött az a pillanat, amikor rá kellett döbbsennie, fogalma se volt, kivel élt 10 éven át. Kiderült, hogy az elfoglalt üzletember háta mögött a gyerekeknek szigorúan tilos volt Annival magyarul beszélni. Minden egyes magyar szóért egy-egy pofon járt. „Aki árulkodni mer, az másnap megnézheti magát” szólt a naponta megismételt intelem. Anni szabadidejében angol nyelvtankönyveket bújt, és levelező tagozaton elvégzett egy könyvelési tanfolyamot. Lakást pedig majd vesz magának a közös szerzeménynek számító villa eladási árának a feléből.

Miki azóta is hazajár (lásd: az előző történetet), de az Anna presszónak még a környékét is elkerüli.

28. Gondolatolvasás magas fokon

Varga Misi tehetséges fiatal mérnök volt azon a munkahelyen, ahol én is tevékenykedtem. Sok közös vonásunk volt, hamar összebarátkoztunk. Felesége is diplomás volt, akivel az érettségit megelőzően négy évig egy osztályba járt egy Budapeستől távol fekvő vidéki nagyvárosban. Amolyan diákszerelem közepette összeházasodtak, majd budapesti egyetemekre kerülve, szülői segítséggel bérelt albérletben eltöltött néhány év alatt nem csak diplomát szereztek, hanem alaposan egymásra is untak. Ez utóbbi ténynek azonban nem volt semmi látható jele. Unalmukat ki-ki saját munkahelyén lebonyolított apró flörtökkel tette elviselhetőbbé, de komolyabb dolog nem jött számításba.

Vili, a feleség (becsületes keresztnévét sose tudtam meg, még az is elképzelhető, hogy Vilmának hívták, brrr) hallani se akart saját gyerekről, ezért ez irányú ösztöneit a mi hároméves, elsőszülött Tomi fiúnkon élte ki. Ebből következően öten sokat voltunk együtt hétköznapi vacsoráktól kezdve hétvégi, többnapos kirándulásokig. Szóval úgy funkcionáltunk, mint egy nagycsalád. Az összhang tökéletes volt a nők között is, azonos vélemény a dolgok folyásáról, azonos érdeklődési körök, na meg a férfiakat is azonos polcon helyezték el.

Az összekovácsolódás természetesen együtt járt bizonyos intimitások fellazulásával is. Mindenki tudja, hogy kirándulás közben, aki szükségét kívánja elvégezni, olyan mélyen megy be az erdőbe, amíg el nem tűnik a többiek szeme elől. Egy idő után, a mi esetünkben elégnek mutatkozott a félreállítás. Ugyanilyen okból kifolyólag egy átizzadt blúz lecseréléséhez a nők feleslegesnek tartották, hogy a szekrény mögé bújjanak. Ez a fesztelenség odáig vezetett, hogy sejtések helyett valamennyien pontos ismeretekkel rendelkezünk a másik testi adottságaival kapcsolatban a legkisebb részletekbe menően.

Ebből következően tökéletes bizonyossággal állíthatom, hogy Vili filigrán termetéhez apró lapos mellek, de különben szinte tökéletes alak, izmos, de azért szexis felsőcombok, formás fenék és nőiesen finom felkar tartozott. Számomra az összkép nem volt rossz, de valami megfogalmazhatatlan mégis hiányzott. Mindent összevetve a dolog harmadlagosnak volt tekinthető, mert

Misire, közel a harminchoz, még mindig erősen hatott a gyerekkorban magába szívott kispolgári erkölcs, amit látványos modernkedéssel próbált leplezni. Arról nem is beszélve, hogy számomra Vili nőtestvérré nőtte ki magát, az pedig egy aszexuális kategória, ami így a történet végét jelenthetné.

Mondom: jelenthetné, de van folytatás. Van ám! Történt pedig, hogy Misinek Bécsbe kellett mennie két vagy három napra. Nem hosszú idő, de Vili még életében nem volt egyedül hagyva két kerek óránál tovább, ezért némi aggodással nézett az utazás elé. Mi bízattuk, hogy semmi baj, majd elleszünk hárman, viseljük gondját, amíg Misi visszaérkezik.

Aztán megtörtént az elutazás, ami után Vili délután öt körül telefonált, hogy a munkahelyéről egyenesen jön hozzánk vacsorázni, amivel csak annyi probléma volt, hogy az én feleségemhez aznap hozzávágta egy sürgős fordítást, és így nemigen volt fogadó kész állapotban. Maradt tehát a kétszemélyes mozi látogatás. Vili és én beültünk egy általa ajánlott előadásra, aminek 9 körül volt vége. Moziból kijövet elbandukoltunk a kocsizhoz, mindeközben viszont hevesen vitattuk a látottakat, elvégre a művészfilmek fénykorát éltük, hol voltak akkor még a semmitmondó, ám igen látványos akciófilmek!

Szent meggyőződésemm volt, hogy miután Vilit fél tíz körül hazaviszem, a lefekvésén kívül más igénye nemigen lehet, hiszen a másnapi félhetes keléshez tíz óra körül már le lehet feküdni. Holnap meg majd feljön hozzánk, holnapután pedig már itthon is lesz a gondoskodó férj. Aztán megérkeztünk a ház elé, és Vili a járó motor mellett beszélgetésbe kezdett.

Na igen, közbe kell szúrnom, hogy akkoriban a taxikon kívül nemigen szaladgáltak személygépkocsik Budapest utcáin, így a parkolás nem jelentett gondot. Akinek volt kocsija, az mind a saját háza előtt parkolt a nap bármely szakában.

Szóval járó motorral megálltam a járda mellett. Vili némi megdöbbenéssel rám nézett, és hangjában enyhe meglepetéssel megkérdezte:

- Nem akarsz feljönni?
- Minek? – szaladt ki számon a szerintem természetes, de talán meggondolatlan szócska.
- Azt hittem, feljössz – válaszolta.
- Már fél tíz van, meddig akarsz fennmaradni? – Folytattam tökéletes fesztelenséggel, mert mint már említettem, pszichésen a húgommal folytattam csevegést. – Majd holnap találkozunk.
- Ahogy gondolod – válaszolta, és ezzel vissza se nézve kiszállt a kocsiból.

Vili másnap nem telefonált a munkahelyéről, ezért a feleségem hívta fel a lakásán úgy hét óra körül. Vili közölte vele, hogy ma nem jön át, holnap meg Misi elé megy ki a pályaudvarra.

Két nappal később a munkahelyen átmentem Misihez és kérdeztem, hogy sikerült az út. Azt mondta:

- Az úttal nem volt semmi probléma, de a Vili oltárian pipa rád.
- Pipa rám? – csodálkoztam el, – és miért?

- Azt nem árulta el, hogy miért, hiába faggattam. Tulajdonképpen mi történt köztetek?
- Semmi. Elvittem egy moziba és kész.

Misít időnként láttam a közös munkahelyünkön, de soha többé nem jöttünk össze. Kár volt, mert jól megértettük egymást. Ha tudom, hogy a barátság egyetlen dugáson múlik, akkor lapos mellem ide, vagy oda, isten bizony kötélnek állok, de azt hiszem, az se lett volna megoldás.

Néhány hónapra rá feladtam az állásomat. Misivel, egy évvel később összefutottam a Vörös csillag moziban. Egyikünk se a feleségével volt. Futólag váltottunk néhány mondatot. Kiderült, hogy fél éve elváltak, mi akkor még csak a válókeresetet adtuk be.

Vilivel, évekkel később akadtam össze egy liftben. Így ha akartuk, ha nem, néhány másodpercig egymás mellett álltunk, mint két vadidegen. Amíg a lift emelkedett, azon filóztam, vajon más lenne-e a világ, ha a férfi és a nő belátna egymás agyába?

29. Csöpi

Az egyik konferencia olyan, mint a másik. Rengeteg ember és még több tolmácsolás. A konferencia szünetében a többi tolmáccsal együtt csoportokban ülünk a büfében, és próbálunk kikapcsolódni. A másik asztalnál három tolmácsnő ül, alig ismerjük őket. Az egyik fekete kisestélyiben feszítő fiatal tolmácsnőről alig tudtam levenni a szemem. Zoli meg is kérdezte,

- Mi van veled?
- Semmi, csak az a nő nagyon emlékeztet valakire - csuklott el kissé a hangom.
- Ki az a valaki? – kíváncsiskodtak a többiek.
- Hosszú történet.
- Sebaj, – válaszolták – van rá egy jó félóránk.
- Na jó, figyeljete ide! – és mesélni kezdtem. – Az egész úgy kezdődött, ahogy szokott. Délben csengett a telefon, felvettem. Lajos haverom egyből a tárgyra tért, és azt kérdezte tőlem, nincs-e kedvem egy 16 éves csajhoz, akkor azonnal, öt percen belül.
- Lajos, te hülye vagy – mondom neki – telefonon keresztül?
- Dehogy, megadtam a címed, a csaj öt perc múlva nálad van.
- Figyelj már, mi az, hogy 16 éves? Hogy néz ki? Ez egy téboly.
- Idehallgass, most volt nálam, csak 200 forintot kér, hidd el, megéri.
- Lajos! Én még életemben nem fizettem nőért.
- Kétszáz forint nem fizetés. A csajnak nincs állása, az iskolából kimaradt, otthon nem kap enni. Szóval ez nem kurva, csak éppen nincs pénze.
- Jól van, egye fene, úgyis unom ezt a rohadt fordítást, legalább kikapcsolódom egy kicsit. Kétszáz forintért elbeszélgetek vele.

Alig tettem le a kagylót, valaki megnyomta a csengőt. Az ajtóban ott állt egy ázott veréb. Kartonszoknya, kétes tisztaságú póló, fodrászt sosem látott zsíros haj, lerágott körmök, kitaposott cipő, lyukas zokni, zöld, szomorú szemek. Már el is döntöttem, hogy ötszázat adok.

A kislány láthatóan meg volt tőlem illetődve. Reggel a bíróságon kezdtem egy elvesztett polgári perrel, még rajtam volt az ing és a nyakkendő. Róla terjengett az áporodottság, rólam meg az after shave lotion. Elrebecgte a nevem, hogy engem keres. – Én vagyok, gyere be.

A tegezésre némi fény villant át a szemén. Így szokták, aki letegezi, azzal nincs baj. Közöltem vele, hogy kétszáz helyett ötszázat adok, de nem 5 percre. Ezt megértette, kettőre várja a galeri, kettőre ott kell lennie a pénzzel, mert Feritől akkora fülest kap, hogy lerepül a feje. Megígértem, kettőre bőven ott lesz.

Érdeklődött, mit csináljon. Neki mindegy, ő mindenre hajlandó, csak mondjam meg. Közöltem vele, hogy csak beszélgetni akarok. Beleegyezett, de hamarosan kiderült, félreértett. Azt hitte, nekem szövegelés nélkül nem megy.

Először bátortalan volt, de fokozatosan lendületet kapott, és egyre beszédesebbé vált, egyre őszintébbek lettek a szavai. Éreztem, a színigazságot hallom.

Csöpi, mert így hívták a kislányt, egy galeri tagja volt, ahol a fiúk délelőtt dolgoztak, a lányok nemigen. Minden nap kettő után találkoztak a Blahán, de a lányoknak ajánlatos volt ott lenni pontban kettőre, vagyis előbb, mint a fiúk. Ha, valamelyik lány, később érkezett, annak hatalmas füles járt. Hogy a lányok mit csinálnak délelőtt, az nem volt érdekes, de legalább annyi pénzt kellett hozniuk, amiből estig fedezni lehetett az olcsó söröket. Este szétszéledés, mert a fiúk hajnalban melózni mentek. Másnap megint kezdődött minden előlről. Ezeket hallván természetesen elképedtem:

- És hogy szerzed meg a kétszáz forintot?
- Hát így – és a csaj közben sokatmondóan maga elé nézett. Törtem a fejem, hogyan tudnék segíteni ennek a szakadt mezei egérnek. Elkezdtem tovább faggatni.
- Lajos azt mondta, kétszázért voltál vele. – erre Csöpi csak bólintott, hogy igen.
- Miért nem kértél tőle kétezret, és akkor tíz napig nyugi van? - Megrántotta a vállát, de nem válaszolt. Türelmesen vártam, aztán végül megszólalt.
- Úgyse adna annyit.
- Ha megfürödnél, szépen kicsinosítanád magad, egészen biztos kapnál kétezret is – erősködtem.
- Nem érdemes – jött az unott válasz.
- Már hogyne lenne érdemes?! – akadékoskodtam. – Mondom, hogy tíz napig nyugi lenne.
- A fenéket! – vetett ellen Csöpi.
- Miért a fenéket?
- Feri úgyis elvenné az egészet, és másnap megint kellene a pénz.
- Mi lenne, ha egyszerűen nem mennél a Blahára?
- Utánam jönnének, és jól elvernének.

- Dehogy, az nem úgy van, hogy Magyarországon csak úgy összevernek valakit. - Erre egy darabig nem válaszolt, majd témát váltott.
- Nincs hozzám kedved?
- Ne izgulj, az ötszázat megkapod.
- Jól van, de mindenki akar valamit.
- Én is akarok, - vallottam be neki - beszélgetni.
- Már beszélgettünk - lamentált Csöpi.
- Azt mondtad, kettőig ráérsz.
- Rá hát.
- Hát akkor háromnegyed kettőig beszélgetünk, megkapod az öt kilót és odaviszlek. Rendben? – kérdeztem.
- Nekem mindegy – jött az egykedvű válasz.
- Hány éves vagy?
- Tizenhat.
- Mikor voltál először valakivel? Tudod, mire gondolok?
- Nem emlékszem.
- De kivel? Arra csak emlékszel?
- Persze, a faterral. – Nehéz volt nem elképedni, de Csöpinek ez nem nagyon tűnt abszurdnak.
- Na jó, akkor mesélj erről.

Csöpi lassan kezdte, rágta a szavakat. Az volt a benyomásom, hogy ezt még senki sem kérdezte tőle, és még senkinek sem mondta el. Szép lassan előbukkantak a részletek, mint egy középkori ásatásnál, csak a fedőréteget kellett eltávolítani.

Udvari szoba-konyha a Baross út egyik mellékutcájában. Részezes papa, részezes mama és három leánytestvér egy rakáson. A konyhában egy kinyitható vaságy, ezen alszik két lány. A szobában egy dupla ágy, ezen alszik papa, mama és egy lány, a legidősebb. Csöpi a középső lány, tisztán hallja, amikor az anyja felpofozza a nővérét, mert nem akar az apja alá feküdni. Később már nem kellett felpofozni.

Egyszer fizetéskor anya-apa tökrészen jönnek haza. Befekszenek az ágyba, a nővér meg sehol. Egyszer és mindenkorra lelépett. Hajnal felé az anya kijön a konyhába, és Csöpit berángatja az apjához. Minden kezdet nehéz, de aztán megy ez is magától.

Telnek-múlnak a hónapok, Csöpi után a legkisebb lányra is sor kerül. Egyhangúan folyik a családi élet. Egy férfi és három nő. Nem tudtam, hogy sírjak-e vagy nevessek.

- Jó kis sztorit szedtél össze - vágott közbe Zoli.
- Várj, még nem tudsz semmit - válaszoltam, de ne szólj bele, mert mindjárt vége az ebédszünetnek és rohanhatunk a tolmácsfülkébe.
- Oké, többé egy szót se szólok. Folytasd.

Felfoghattam volna komikusan is a dolgot, de ahogy ezt a tehetetlen kis mezei egeret néztem, ökölbe szorult a kezem. Aztán meg kíváncsi is voltam, kérdezősködtem tovább.

- A papa melyiketeket szereti a legjobban?
- Egyikünket se - kaptam a félreértésről tanúskodó választ.
- Úgy értem, melyikkel szeret legjobban, hát izé, együtt lenni?
- Ja, hát neki mindegy. Csak az kell, hogy a muter előtte buzizzon.
- Mi az, hogy buzizzon?
- Hát szopja a melleimet, meg nyaljon, tudod hol, meg ilyesmi.
- Neked a mamád, akarom mondani a muterod nyal?
- Persze, és az legalább jó.
- Amit a papád, szóval a faterod csinál, az nem jó?
- Az nem annyira.
- És a Ferivel?
- Azzal is szoktam, ha akarja.
- És kivel a legjobb?
- Mindegy - és Csöpi újra megrántotta a vállát.
- És ezek a 200 forintos dolgok, ezek jók?
- Néha igen.
- Mikor jók?
- Ha kedvesek.

De hogy mi számít kedvességnek, azt már nem tudta meghatározni.

- Nyilván, amikor emberszámba vették – szólt közbe Zoli már megint.
- Én is arra gondoltam, - válaszoltam - de szörnyen lehangoló volt, amit Csöpi is észrevett és újra megkérdezte – tényleg nem akarsz semmit?
- Nem, remélem, nem sértelek meg - tettem hozzá sietve.
- Nekem mindegy, de úgy szokták ... veled szívesen lennék.

Így mondta „lennék”, valami szikrája tehát még maradt benne az emberi érzéseknek. Tulajdonképpen ez óriási megtiszteltetésnek fogható fel, igaz, nem nekem, az emberségemnek szólt. Megjegyezte, milyen kifejezést használok, és a kedvemért nem használta a dolog vulgáris megfelelőjét.

- Nagyon kedves tőled, Csöpi - válaszoltam - de én nem szoktam, illetve nem így szoktam, bár bevallom, nem élek szűzi életet.
- Ha akarod, lehet ingyen is - folytatta.

Engem meg mellbevágott a gondolat, hogy szeretne ez a tizenhat éves veréb tartozni valakihez. Mi mással tudna nekem kedveskedni, mint az „ingyenes” menet felajánlásával? Kezdtem magam rosszul érezni, be kellett fejezni a beszélgetést.

- Nézd, Csöpi, itt a pénzed - és ezzel átnyújtottam neki egy ötszázast.

Csöpi egy szót sem szólt, összeszedte magát és megindult az ajtó felé. Én meg követtem. A Blaháig egy szót sem szóltunk egymáshoz. A kocsival megálltam a járda mellett. Csöpi nem szállt ki azonnal, előbb rám nézett és hosszasan rajtam felejtette a szemét, majd egy hirtelen mozdulattal kipördült az ülésből.

- Ennyi? - kérdezte Zoli.
- Nem - válaszoltam, van folytatás is.

Teltek-múltak az évek. Egészen pontosan öt kerek évvel később két angol üzletember volt „rám bízva”, akik a Békében szálltak meg. Nappal tárgyalás, este unalom, ívás, és „de jó lenne egy nő reggelig”, ha már itt kell rohadni Kelet-Európában néhány napot.

Vacsora után a bárpult szomszédságában hárman ültünk egy asztalnál. Tanácsomra rántott borjúlábat rendeltek, de nem ízlett nekik. Na, akkor a rántott hús, azt az angolok is ismerik. Aztán valami ital. Végül az egyikük megszólalt, szerezzek nekik két nőt. Miért én? Szerezzenek maguknak. Ők nem beszélnek a nyelvet, a bárpult előtt kakasül három piszok jó csaj, hívjam meg őket egy italra. Mint akinek a fogát húzzák, úgy mentem oda a lányokhoz. Minél közelebb kerültem hozzájuk, annál csinosabbak lettek, és persze annál jobban lehetett rajtuk látni, hogy méregdrága profik.

- Bocsánat, hölgyeim, ott annál az asztalnál az a két angol úr szívesen meghívná önöket egy italra.

- Örömmel - és gyakorlott mosollyal a szájuk szélén egyenként ellibegtek a jelzett asztal felé. Az asztalhoz szinte egyszerre értünk oda, mind a négyen. A két angol felállással üdvözölte az érkező hölgyeket. Bemutatkozás, makogás, rengeteg mosoly. Másodperceken belül öt felől nyaggattak, hogy fordítsam le ezt, azt, am azt.

Hamarosan az egyik angolnak remek ötlete támadt, menjünk fel a szobájába mind a hatan. A nők természetesen mindenben benne voltak. Az egyik egy szalvétára huncutul ráírta a szemceruzájával $200 \$ \times 3 = 600 \$$. Oké, oké, mehetünk, jelzik az angolok, de reggelig. A nők összenéztek, reggelig? Újra szalvéta, szemceruza, stb. az eredmény $900 \$$ és reggelig.

Azért van még egy aprócska bibi - súgtam oda az egyik angolnak a liftben. Bár a dologban én is benne vagyok, szívvel is, lélekkel is, meg még, ami kell, de sajnos az én pénztárcám nem állja az összeget. Sebjaj, - mondta az angol - légy az én vendégem. A cég állja a cechet, mindent el lehet számolni, és ugye levonják az adóalapból.

Fenn a lakosztályban hamar párokra szakadtunk. Nem mi választottuk ki őket. Ők csapódtak hozzánk. Nekem egy édes kis szösz jutott, a legszebb. Olyan édes volt, meg kellett zabálni. Tizenhét-tizenkilenc lehetett. Igaz, az angolok se panaszkodhattak. A kilencszáz dollár megtette a hatását. Én alig ittam, az angolok segg részegek voltak, nekik megtette a szoba sarka, meg a dupla fotel. Én a kis angyalal átmentem a hálóba és ott is maradtunk reggelig.

Ez az éjszaka fordulókő volt az életemben. Korábban azt hittem a kurvák olyanok, amilyenek, és ez az „amilyen” a legtöbb férfiben - így bennem is - minden személyes tapasztalat nélkül alakul ki. A kis szöszivel az átszeretkezett éjszaka olyan volt, mintha a nászéjszakámat töltöttem volna egy osztrák faluban diákkori szerelmemmel. Egyszerűen csodás! Nem akartam hinni az érzékszerveimnek. Persze a 300 dollár sok pénz, de hogy lehet ilyen aranyosnak lenni akár fél millióért is? Megfoghatatlan rejtély. Vagy talán az angostura bitterrel meghintett Gordon gin tette volna ezt velem?

Az első aktus után jóleső nyugalom járta át feldúlt testem, miközben a kis szösz feje a mellemen pihent.

- Tényleg, tündérlány, mi is az igazi neved?

De a kis szösi nem válaszolt, csak kacarászott és pajkosan harapdálni kezdte a mellkasomból kinőtt szőrszálakat.

- Ne bomolj, na - próbáltam véget vetni a bohókás szőrtelenítésnek - bemutatkozás alatt csak motyogtatok valamit.

A szösi hirtelen komoly lett, felkönyökölt és hosszasan a szemembe nézett. Engem valami szíven ütött. Ezek a szemek! Ez a szomorú nézés! Ezt már valahonnan ismerem, de nem jutottam messzire gondolataimmal, mert a szösi megszólalt.

- Ugye, nem ismertél meg? - és hosszasan várta a választ.

- Nem - jött meg nagy nehezen a hangom, ami után hosszú, néma csend következett. Végül ő törte meg a csendet halk, kissé melankolikus hangon.

- Utána hetekig, hónapokig gondoltam rád. Egyszer fel is akartam menni hozzád, csak nem mertem. Mindenkiben téged kerestelek - és ha lehet, még szorosabban bújt hozzám.

Nem folytattuk a beszélgetést, egy újabb viharos szeretkezés következett, de aztán hajnal felé, amikor a másik négy alakot magunk mögött hagyva megszöktünk a nyirkos szürkületben, néhány prózai részlet napvilágot látott a Bimbó úton épülő lakásról, a mesterség hamaros feladásáról, gyerekről, családról és egyebekről.

Huszonegy aprócska éve ellenére Csöpi realista volt. Ígérte, felhív, de sosem jelentkezett többé. Azóta, ha a Bimbó út felé járok, mindig rá gondolok. Vajh' melyik házban lakhat és van-e már családja?

A múltkoriban arra jártam. Csak úgy a kocsiból egy pillanatra láttam egy helyes kis szőke anyukát, aki csöppsége kezét fogva a közeli óvoda felé tartott. Tudom, hogy őt láttam, csakis őt láthattam.

30. Zsák a foltját

Harkai Pistáról már volt szó, ő volt a „bosszúálló” Éva férje, és azt is tudjuk róla, hogy diplomaosztás után a II. Világháborúban azonnal kivitték a frontra. Azt viszont eddig nem árultam el, hogy Pista mit is csinált, mint frissen végzett jogász, és mint ilyen, természetesen tiszt a háború kellős közepén, ráadásul úgy, hogy puskát, vagy egyéb tűzfegyvert még fényképről se látott.

Szóval az ő gondja volt, hogy az előre menetelő hadsereg tisztjeit elszállásolja, miután elfoglaltak egy-egy kisebb várost. Ez egy komoly és felelősségteljes feladatnak számított. Egy tiszt ugyanis úr volt a harcban álló úri Magyarországon, és ennek megfelelően két ütközet között nem aludhatott pajtában, istállóban, netán lövészárookban. Egy tisztnek frissen húzott ágy dukált, és ha fiatal volt (esetleg nem túl öreg) az ágyba egy feleség is. Természetesen nem a saját felesége.

Pista ezt a feladatot úgy oldotta meg, hogy az elfoglalás után felkereste a városka polgármesterét, és az általa ismert valamelyik nyelven felszólította a polgármestert, hogy egy órán belül állítson össze egy jegyzéket azokról a háztartásokról, ahol a férj tiszt, esetleg tiszthelyettes, és ennek megfelelően valahol harcol, természetesen a német-magyar szövetségesek ellen.

A polgármesterek zokszó nélkül összeállították a kért listát, rendszerint hamarabb, mint egy óra. Pista átnézte a jegyzéket, kiment a helyszínekre és szemrevételezte a „körülményeket”, majd a tiszteket beosztotta, ki hol húzza meg magát addig, amíg tovább nem áll a sereg.

Pista természetesen alapos ismeretekkel rendelkezett a „hatásköréhez” tartozó tiszti állománnyal kapcsolatban, tudta, kinek mi az igénye. Az ötvenes ezredparancsnok lefekvés előtt szívesen vette, ha a ház asszonya lejátszik a zongorán egy-két Chopin mazurkát, ami alatt rendszerint elszunyókált a fotelban. Az első század parancsnoka a gyomrára volt nagyon kényes, a frissensült sertéshúst preferálta. Hogy a ház asszonya miként oldja meg a

megfelelő hús beszerzését, az egy cseppet sem érdekelte. Ezzel szemben a második század parancsnokának a főzés és a tánc volt a hobbi. Pistának biztosítani kellett, hogy az adott ház asszonya rendelkezzen gramofonnal (így hívták a 78 fordulatos lemezátszót), jó előre tudjon arról, hogy este felkérik majd táncolni. Ezen kívül rendelkezzen nyersanyaggal a százados úr főzőcskéjéhez.

Szerencsére a tisztek többi részének az igénye egyszerűbb és könnyebben kielégíthető volt. Nem ragaszkodtak semmi máshoz, csak egy olyan, viszonylag fiatal nőhöz, aki minden különösebb teketória nélkül melljük fekszik, és tudja a „kötelességét”.

Ne is mondjam, a fentiekben leírtak belőlem is kiváltottak gondolatokat és a feltehető kérdéseket. Például:

- Mi van akkor, ha a hölgynek nem volt a dologhoz kedve és egyszerűen nemet mondott? Lelőtték a helyszínen, esetleg csak felpofozták?
- Szó sincs róla, - bizonygatta Pista - eszükbe se jutott, hogy tiltakozzanak.
- Egyetlen egy nőnek se jutott eszébe?
- Nem, soha egyetlen egynek sem.
- Ez szinte hihetetlen, egyáltalán, ez hogy lehetséges?
- Nézd, – fejtette ki Pista – egész Európában mindenki tudta, hogy háború van.
- És akkor mi van?
- Aki nem vette ki részét a háborúból, az el se tudja képzelni, hogy milyen. Az emberek alkalmazkodnak a körülményekhez, mert a háborút túl akarják élni.
- De hát te mondtad, hogy nem lőtték volna le azt a nőt, aki nemet mondott volna.
- Te ezt nem érted. Adva van egy fiatal lengyel nő, akinek katonatiszt férje már két éve távol van. Az is lehet, hogy már nem is él, sose fog visszajönni, de ha él is, két év rettenetesen hosszú idő, és ki tudja, mikor látja viszont. Ezen kívül a férjtől se lehet elvárni, hogy évekig visszatartsa magát a szextől, ha különben van alkalma és lehetősége. Háborúban minden más perspektívát kap.
- Igen, aztán 3 év múlva előkerült a férj és boldogan éltek, amíg meg nem haltak – cinikuskodtam egyet.
- Nem hiszem, – gondolkodott el Pista – valószínűleg soha egyetlen egy szó se esett arról, ami 5 év alatt történt. Az ember iparkodik elfelejteni azt, ami kellemetlen. Úgy tettek, mintha nem történt volna semmi, és örültek egymásnak meg annak, hogy mind a ketten túléltek a háborút.
- Nehéz elképzelni – vallottam be.
- Neked nehéz, de nem annak, aki átélte.
- Nem is tudom, – méláztam el – tudod Pista, annak idején én elolvastam az Odisszeát.

31. Rögtön jövök

Összeismerkedésünk után néhány héttel, Judittal rendszeresen a Csaba utca sarkán találkoztam az utcai virágárus standja előtt, ahol beült a kocsiba és már mentünk is. Ő boldogan hozzám bújt, és fiatalos lelkesedéssel élvezte, hogy megint együtt lehetünk. Mondtam neki, hogy kimegyünk a Margitszigetre, a kertmoziban egy amerikai filmet vetítenek. Neki mindegy volt, csak menjünk.

Nem tudom, hogy került rá sor, de útközben saját elmondása szerint kiderült, hogy a szexbe 16 éves korában, vagyis egy évvel korábban, a nála két évvel idősebb Mráz Ica nevű cigánylány vezette be. Már amennyiben szexnek lehet nevezni férfiak orális kielégítését alkalmanként 50 forintért. Micsoda siralmas gyermekkorra vall, esett meg rajta a szívem, ötven nyomorult forintért?

- Oh, az első alkalommal csak néztem az Icát hogyan csinálja - fecsegett tovább Judit.
- Na és a második alkalommal? - szegeztem neki a kérdést.
- Hát akkor is - nyögte ki észlelvén a negatív hatást. Ekkor már szemmel láthatóan sajnálta, hogy belekezdett az egészbe.
- Na jó, és mikor csináltad, te?
- Akkor, amikor a pacák azt mondta, hogy most már én csináljam.
- Igen? És ki volt ez a pacák?
- Egy öreg maszek fröccsöntő, pincében volt a műhelye, amikor mentünk, akkor bezárta az ajtót, és kitett egy táblát „rögtön jövök” felirattal.
- És akkor te is kaptál 50 forintot?
- Igen, de aztán ciki volt, mert az Ica nem kapott semmit, és ezért hazafelé elkérte a pénz felét.

- Na jó, és mi volt legközelebb?
- Hát én kezdtem.
- Mit?
- A szopást, aztán Ica ráült.
- Te mikor ültél rá?
- Én nem ültem rá, mert szűz akartam maradni.
- És szűz maradtál?
- Ühüm!
- Még mindig szűz vagy?
- Igen - sütötte le szemét Judit, és még el is pirult hozzá egy kicsit.

Zabálni valóan hülye ez a csaj, futott át agyamon a gondolat. Amilyen marha tud lenni egy férfi, meg voltam győződve róla, hogy az utolsó pillanatban találkoztunk, én leszek, aki megmenti az életét. Persze azt is meg akartam tudni, hogy miért ment el egy cigánylánnyal bárhová?

- Hát az úgy volt, - kezdte Judit a mesét - hogy Ica meg akarta nézni a peckem a vécében.
- Milyen vécében? - kérdeztem közbe.
- Hát Fóton, az intézetben.
- Ja, igen Fóton, és miért akarta megnézni a csiklódát?
- Azt nem mondta, de előbb megmutatta a sajátját, hogy milyen nagy és vastag. Aztán megsimogattuk egymásnak, meg ilyesmi.
- Természetesen - jutottam a következtetésre - neki teljesen mindegy volt, férfi vagy nő, egyre megy, csak a tízdekás peckével történjen valami - röhögtem el a dolgot.

Aztán elkezdünk másról beszélni, de engem rettenetesen izgatott az eredeti téma. Ezért aztán visszakanyarodtam hozzá.

- Ötven forintért nekem is csinálhatnád. - Judit nem szólt egy szót se, csak rázta a fejét, hogy nem.
- Miért nem? Fakadtam ki - de válasz nem jött. Egyre türelmetlenebbül újra és újra kérdeztem ugyanazt:
- Nekem is csinálnád? - Aztán látva, hogy nem ússza meg válasz nélkül, végül kinyögte:
- Mert már senkinek se csinálnám.
- Szerelemből sem?
- Azt nem tudom, még nem voltam szerelmes.

Ezzel a kijelentéssel úgy tűnt, kimerítettük a témát, ezért aztán elkezdünk mással foglalkozni.

A következő két-három alkalommal semmi hasonlót még csak nem is érintettünk. Egy 35 éves férfi nem siettet egy 17 éves szűzlányt, abban az időben ez nem volt divat (írjam, hogy trendi?).

Az viszont sehogyan se fért a fejembe, miért árulta el. Nem volt a hangjában semmi hencegő, semmi megbánás, csak tényszerű közlés, de mi a

fenének? A bűdös életben meg nem tudtam volna, rá nem jöttem volna, és ugye ez nem egy kifejezett jó pont. Be kellett látnom, hogy a női lélek már 17 évesen se kiismerhető, de azért evett a fene, az igazságot meg akartam tudni.

Másnap reggel természetesen egyedül ébredtem az ágyamban, és abban reménykedve, hogy ez most csak egy nagyon ideiglenes állapot, tovább spekuláltam, mígnem a homlokomra csaptam. Megvan, sajnáltatás! Ennek a nőnek a sajnáltatás a taktikája. Nyilván az eddigi tapasztalatai szerint legjobban mindig az jött be, amikor sajnáltatta magát. Olyan kétségbeesett helyzetben van, hogy ilyen borzalmas dologra kényszerül, de a mézesmadzag megmaradt, azaz szüzességén nem esett csorba.

Zseninek éreztem magam, egy női motiváció megtalálása nem semmi. Csak van egy kis szépséghiba a dologban. A reggeli ébredés és a homlokra csapás között eltelt 30 év. És hogy teljesítményemen még rontsak egy kicsit, azt is el kell árulnom, hogy közös lányunk és édesanyja közötti levelezés egyik általam „elcsípett” példányának zárómondata így hangzott: „Sajnáltasd magad, az mindig bejön.”

Hogy ez az álláspont helyénvaló-e vagy sem, azt nem tudom, de neki mindenesetre bejött.

32. Ha írsz, válaszolok (mint a rögtön jövők folytatása)

A hatvanas évek vége felé a lakásgondokkal küszködő Fővárosban másfél évig volt egy legénylakásom, amíg a társbérlet ki nem igényelte. Egy legénylakáshoz a legényen kívül természetesen tartozik egy leány is, akit akkor Bacsó Juditnak hívtak. Amíg én dolgoztam, ez a Judit hatalmasakat unatkozott, bár ez nem volt rá jellemző. Sokkal inkább azt kell feltételeznem, hogy feszengett bőrében és nagyon fel akart vágni, ehhez ugyanis értett. Megcímzett tehát egy borítékot volt szobatársnőjének, Murányi Irénnek és belecsúsztatott egy aprócska kis cetlit a következő szöveggel: „ha írsz, válaszolok”, aztán bepostázta.

Csak hogy van ennek előzménye is. Judit a Móricz Zsigmond Gimnázium kollégiumában harmad magával lakott egy szobában. A két szobatárs Murányi Irén és Mihancsik Zsófia volt. Esténként Judit a hirtelen kialakult nemi életének részleteit ecsetelgette a kellő kíváncsiságot mutató két szobatársának. Ezek csüngtek ajakán, mint gyümölcs a fán, ami - valljuk be - érthető volt. Ennek azonban híre ment, és mert akkortájt elég sok érettségi előtt álló leányzó vallhatta magát szűznek, esténként a hallgatóság tábora nőtől nőre. Rá nem untak, mert Judit mindig az előző délután eseményeit színezte ki a tőle telhető legrészletesebb alaposággal. Nem csoda, hogy többen kedvet kaptak az utánzásra.

Az érettségi lezajlott, szélnek eredtek a lányok, ki-ki úgy töltötte a nyarát, ahogy tudta. Judit velem, Irén pedig Zsófi-val. A két csaj a dolgok rendje szerint nyakát törte, hogy minél előbb ők maguk is tudjanak tartani holmi beszámolót, ha másnak nem, hát egymásnak. Ugyanis a fél nyarat egy és ugyanazon fiú meghódítására fordították, mint később kiderült hiába. Zsófi további ténykedéséről nem szólt a fáma, vagy ha igen, már rég elfelejtettem. Irén más eset volt. Vidéki lévén legnagyobb öröme Pesten tölthetett két

teljes hetet nénikéje lakásában, aki eközben valahol nyaralt. Irén, később megismert rámenősségének köszönhetően, talált magának egy hason korú fiút, akinek egyetlen szerepe a partner szüzességének az elvétele lett volna. Ez azonban két hét alatt, számtalan nekifutás árán se sikerült. Hogy miért nem, az egy másik sztori, de a tanulság kedvéért közbeszúrom.

A történet úgy szól, hogy Csengőd környékén volt egy lakodalom, amire az akkor 16 éves Irént is meghívták. Akkoriban vált a vidéki társadalom kétfelé, hagyománytisztelő idősekre, és a nyugati modellre ácsingózó fiatalokra. Lényeg az, hogy a 20 alatti társaság úgy döntött, ők külön mulatnak egy másik helyszínen, ahol a mit sem sejtő Irént három enyhén spicces srác egy külön szobában szexuális vágyuk tárgyává kívánta tenni. Az esemény erősen fűszerezte az a tény, hogy az egyik felajzott ifjú ráadásul még unokatestvér is volt. Az alkudozás, dulakodás, és a ruha leszaggatás végén az anyaszült meztelen Irén a földszintes szoba ablakán keresztül kiugrott, majd valahogy hazakeveredett, és egy darabig nem kívánt hallani az erősebb nemről.

Visszatérve az eredeti történethez, valahogy mindenkinek eltelt a nyara, aminek végén Irén megkapta a fent ismertetett rövidke, velem előre nem egyeztetett levelet. Ezért ért némi meglepetés, amikor egyik este, hazaérkezve, úgy kilenc és tíz óra között beléptem az ajtón. Judit társaságában egy szaporán dohányzó fiatal leányzót találtam igazi „díva” pózban. Vagyis, egyik láb átvetve a másikon, kibontott, vállra omló hosszú haj, szivarka a két ujj között, és a szájon át lassan, megjátszott áhítattal kilehelt kék füst, aminek bűzét már az előszobában éreztem.

- Hát te ki vagy? - buggyant ki belőlem a leplezetlen kíváncsiság. Irén meg se rebbent, makacsul ragaszkodott a jó előre kitervelt pózhoz. Judit szólalt meg.
- A volt szobatársam, Murányi Irén. Nem emlékszel rá? Amikor a ballagás után bejöttél a szobába, ő volt még ott meg a Mihancsik, stb., stb.
- Ez mind rendben van, - válaszoltam - de miért dohányzik?
- Most szokott rá a nyáron - válaszolta Irén helyett Judit.
- Na jó, - fordultam Irén felé - én nem dohányzom, a cigaretta füstöt ki nem állhatom, a cigaretta szagú nőket meg pláne. Szóval nem akarok barátságtalan lenni, de ezt sürgősen fejezd be! - és ezzel kivettem szájából a cigit. Irénnek a szeme se rebbent, néma bólintással tudomásul vette a verdiktet.

Az est hátralévő része természetesen jóval barátságosabban telt. Meg voltam győződve róla, hogy mindössze Judit társalgási igényének kielégítéséről van csupán szó. Csakhogy a lányok a diszkrét háttérben maradásom ellenére mindenképpen be kívántak vonni a beszélgetésbe, ami, akármiről volt is szó, állandóan szexuális felhangba torkolt. Egy darabig álltam a sarat, de aztán meguntam. Minek néznek ezek engem, hátul gombolós, félénk takonypócnak? Na jó, hát legyen!

- Közületek ki az idősebb? – érdeklődtem. Nem tudták, de közösen kiderítettük.
- Csak azért, - fűztem hozzá - mert nagyon egyformák vagytok. Ezt a megállapítást kissé ellenségesen fogadták.
- Na jó, - döntöttem - akkor pulóvereket levenni, következik az összemérés. Eredmény? Irén mellei egy árnyalattal nagyobbak, Judit mellei egy árnyalattal keményebbek. A minőség átcsap a mennyiségbe és fordítva.

Aztán, hülyéskedtünk még egy sort. Irén sajnálta, hogy Zsófi nem lehet itt, ami ellen visszaemlékezéseimre hivatkozva, határozottan tiltakoztam. Judit állította, hogy nem a fejét kell nézni, kurva jó teste van, elhihetem, eleget látta a zuhanyozóban. Na jó, - tiltakoztam - de amíg oda jut az ember, a fejétől teljesen elmegy a kedve. Szóval jól elvultunk.

Már közel járt az éjfél, amikor Judit indítványozta, hogy Irén ne menjen haza, aludjon velünk. Számomra az ötlet azért hangzott gyanúsak, mert Pesten a forgalom akkoriban még minimális volt, így a hazafuvarozás csak pár percet vett volna igénybe. Hát persze! - válaszoltam, és kíváncsian vártam vaj mit akarnak.

Na most a mellékkörülmények. A szobában volt egy jó nagy francia ágy, valamint csupa kemény felületű bútordarab. Az tehát egyértelmű, hogy egy ágyban leszünk mind a hárman. Nem mondom, jó nagy ágy, de akkor is csak egy.

Lefekvés után, az addigra már álmos lányok egyszeriben felvillanyozódtak. Valamennyien alsónadrágig illetve bugyiig vetkőztünk, befeküdtünk az ágyba, mialatt a két lány hangosan vihogott. Mivel nem én voltam az egészek a kiötlője, megkérdeztem, hogyan gondolták az elrendeződést. Kiderült, hogy az igazságosság kedvéért nekem kell középen lennem. Ne is mondjam, most meg az „igazságosság” hangzott gyanúsak, de csak addig, amíg jobbról és balról mind a kettő bele nem búj a vállamba, és közben persze megállás nélkül folyt a vihogás. Egyszer csak Judit a fülemhez búj és azt súgta, legyen Irén az első. Jó ötlet, válaszoltam, de tud róla, tettem fel a kérdést. Ühüm, jött a most már egyáltalán nem meglepő válasz. Ebben az esetben.... és Irén felé fordultam, aki úgy feküdt, mint egy múmia. Úgy értem, hogy a hátán, összezárt lábakkal, kezei a mellére kulcsolva.

Mit szólnál, - kezdtem munkához - ha először talán a bugyit lehúznánk? - és két oldalán megragadva határozott mozdulattal elkezdtem lehámozni Irén bugiját. Nem akarok panaszkodni, de a célszemély nem mutatott semmi együttműködést. Ilyen erőfeszítésre csak egy hulla vetkőztetésénél van szükség. Nincs kedved egy kicsit segíteni? - érdeklődtem leendő partneremtől, akinek szemmel láthatóan tényleg nem volt semmi kedve az egész dologhoz.

Most mi a fene van? - kezdtem el félhangosan gondolkodni. Persze-persze minden kakasnak kell futni három kört a szemétdomb körül, de nem akkor, amikor a tyúk beszél rá a dologra. Most akar ez a nő dugni vagy sem? De mire idáig elértem a meditálásban, Judit segítségével a bugyi valahogy

lekerült az erősen zárt combokról, de maradt a mília póz. Ekkor vágódott belém az addig elkerült gondolat. Csak nem vagy szűz? - hördültem fel. - De bizony - bólogatott mind a kettő.

No, akkor kezdjük előlről! - Biztattam magam, és a lehető leggyengédebben elkezdtem Irén felém eső combját finoman cirógatni. Csakhogy az ijedt feszültség semmiképp nem lazult. Biztos nem vagyok elég gyengéd – gondoltam, és az egyik kezemet elkezdtem finoman becsúsztatni Irén két combja közé. Na, erre úgy összeszorította a combjait, hogy beszorult a tenyerem. Ekkor fogycott el a türelmem.

- Figyelj, Irén, akarsz dugni, vagy, nem akarsz?
- Akarok! - jött a határozott válasz.
- Akkor tedd szét a lábaid, - parancsoltam - így nem lehet hozzád férni. Erre Irén némi fogcsikorgatás kíséretében szétdobta a lábait.

Akkor kezdjük újra! Jobb kezemmel lehetőfinoman megpróbáltam megsimogatni combjának belső felületét. Bumm! Nem várt hirtelenséggel összecsapta a lábait, rám nézett, majd hirtelen mozdulattal megint szétnyitotta.

- Szerintem ez nem megy - állapítottam meg. - Tudod, mit? Majd holnap folytatjuk. Most pedig beszéljünk egy kicsit.
- Jó - bólogatott elpárolgott vágyam tárgya.
- Tehát, mi van veled? Akarsz, nem akarsz? Nem akarsz, akarsz? Szóval, mi a fene van? - Egyperces néma csend után Judit szólalt meg,
- Figyelj Irén, meg kell neki mondani.
- Mit kell nekem megmondani? - kíváncsiskodtam.
- Szóval Irén a nyáron összejött egy fiúval, de nem lett semmi.
- Vagyis két hétig próbálgatták és az Irén még mindig szűz? - vágtam közbe.
- Hát igen, ez a helyzet.
- És most nekem ezt az elszúrt helyzetet kell helyrehoznom? - érdeklődtem tovább.
- Ühüm, valahogy így.
- Akkor már csak egyet szeretnék tudni, - folytattam - kinek volt ez az ötlete?
- Nekem - vallotta be Judit.
- Oké, - adtam beleegyezésemet - de akkor hárman együtt csináljuk, és most elsőnek mutassuk meg neki, hogyan kell.

Ezt követve bemutattuk egyszer, kétszer, háromszor, ki tudja hányszor, és próbálkoztunk egyszer, kétszer, háromszor. Nem részletezem, egy hónap múlva Irén már nem volt szűz, csak arra nem emlékszik egyikünk se, mikor volt az a pillanat, amikor is Irén szűzhártyája bedobta a törülközőt.

Évekkel később az egyik szereplő az őt megcsaló férjtől olyan alapon vált el, (és fosztotta ki anyagilag) hogy más nővel nem hajlandó szexuálisan „közösködni”.

33. A tehetség ára

1970-et írtunk, egy vadonatúj Fiat 500-al róttam a magyar utakat. Ez ugyan jelentett némi visszaesést a 850-hez képest, de hatását tekintve jelentéktelen volt a dolog. Budapesten főleg teherautók és buszok jártak. Mindeközben szert tettem egy hölgyre, akit a nekem pikánsnak hangzó Répássy Katinkának hívtak, és egy leányfalui villában tartották fogva, ahogy régen a végvárakban volt szokás. Igaz, látogatót azért fogadhatott. Tél vége felé jártunk, szanaszét hatalmas hóbuckákkal, amikor meglátogattam.

Beszélgetésünk közben napvilágot látott néhány szociológiai adat. Ezek szerint Katinkának állása nincs, jövedelme nincs, a család úgy vigyáz a nálam egy évtizeddel fiatalabb hölgyre, mint sokan a szemük világára. Szobácskájában hosszasan elbeszélgettünk. Kiderült, hogy imádja az irodalmat és végtelenül szomorú, mert barátját, M. Györgyöt a keresztény úri család erősen tiltja tőle. Viszont Katinka nagykorú, csak jövedelme nincs. Így a tiltás egy kicsit elméleti. Ellenem a család, nem emelt kifogást, bár feleségem és három gyermekem volt, igaz ehhez tartozott két lakás is, és a családi állapotom nem volt a homlokomra írva.

Mivel Katinka szörnyen csinos volt, és csak egy kicsit volt megszeppenne, magamban eldöntöttem, hogy ha nem sikerül közelebbi kontaktusba kerülni vele, hát megfontolás tárgyává teszem a megvívást érte, ki mással, mint M. Györggyel. Erről a tervről azonban hamar lemondtam, mert kiderült, hogy a felhozott kapcsolat meglehetősen laza, és főleg egyirányú. Katinkát inkább az irodalom érdekli, jóval kevésbé a férfi nemi szerv, amiről csakhamar sikerült személyesen is meggyőződnöm.

Megbeszélés alapján Katinkát egy zimankós reggel, egészen pontosan március 5-én behoztam Leányfaluról, nem kis nehézség árán, mert a villájukba felvezető úton a nagy hóban elakadtam, és elég kellemetlen volt az önkimentés. Végül mégiscsak megérkeztünk a hetedik kerületi legénylakásomba, ahol kultúremberhez illő módon nem estem azonnal neki, hanem elkezdtem felolvasni kötetnyi krokijaimból. Termékeny fantáziám szinte öntötte a poénokat. Katinka az egyik csodálatból a másikba esett, és ott is maradt. Győzött az irodalom.

Katinka egy darabig hatalmasakat lelkesedett, aztán simán vetkőzni kezdett. Nem lepődtem meg, feltételeztem, hogy ez nála egy kialakult rutin. Néhány oldal felolvasás a készülő legújabb könyvből, majd a bevezetett dugás, és végül..... Hát, azt majd meglátjuk.

Szóval dugás. Nem kell ezt cifrázni, hatalmas variáció ebben a témában csak az irodalomban akad, a valóság sokkal prózaibb, és rendszerint meglepetésektől mentes. Hát ez nem az volt. Néhány perc után Katinka lerúgott magáról, és sírásba kezdett. Le voltam forrázva. Mi a fene baja lehet? Az embernek megáll az esze. Hiába, a nők kiismerhetetlenek, erről nem lehet elégszer meggyőződni. Végül vigasztalásba kezdtem, csak azt nem tudtam, mivel kapcsolatban kellene megnyugtatót. Legalább hagyná el száját egyetlen panasz, ami támpontul szolgálna a megnyugtatóshoz, de hiába. Megunva a dolgot, melléfeküdtem és vártam, hogy elálljon a zokogás.

Hát, elállt és a nyelve is megeredt. „Nem akar a pinám befogadni téged”. Azt hittem, nem hallok jól. Nem akar a pinája befogadni engem? Ismételttem magamban a hallott mondatot. Hogy-hogy nem akar? Onnan jöttem ki. Na jó, nem akar, de azt se tudom, mit jelent ez a mondat, és miért ok ez a sírásra? Mindenesetre az elállt szipogást csendes öltözés követte, aminek a végén visszaültünk az asztalhoz, és folytattam a humoreszkek felolvasását, mivel okosabbat nem tudtam kitalálni. Aztán mintha mi sem történt volna, Katinka megszólalt. – A többi majd elolvasom magam, ha kölcsönadod egy-két napra – és ezzel kezeit rátette az egyetlen példányban legépelt kroki- gyűjteményemet tartalmazó dossziéra. Mit lehet erre mondani? Persze, természetesen, örömmel adom kölcsön, és ezzel odaadtam.

Hogy búcsúzáskor miben állapodtunk meg, azt ennyi év után már meg nem mondom, de az biztos, hogy Répássy Katinkát többé nem láttam. Elűnt, mint szürke szamár a ködben, és vele tűnt kroki gyűjteményem is. Nem nagyon sajnáltam. Fiatal voltam és termékeny, rengeteg időm volt mindenfajta veszteség pótlására. Meglepetés egy kicsit később ért.

M. Gy. következő könyvét, szokásom ellenére, megvettem, bár a szerzőt nem nagyon szerettem, mert az én ízlésemhez túl proli volt, de egy lyuksógor munkáját az ember mégiscsak más szemmel nézi. Aztán elképedve tapasztaltam, hogy a könyv teli van ellopott poénjaimmal. Ennek ellenére az irodalmi mű, mint olvasmány, élvezetes volt. Tehetséges ez az ember, állapítottam meg, elvégre a lopáshoz is kell tehetség. M. Gy. könyveit, azóta se veszem kézbe, pedig írt egy párat, és mint hallom, nem is akármilyet. Csakhogy M. Gy. számomra már az életben nem lesz hiteles.

34. A pinákat ugye az orrunkra húzzák?

A köznyelv szerint az elszalasztott pinát a másvilágon az ember orrára húzzák. A magam részéről a köznyelvet mindig is tiszteltem, de ez alkalommal élnem kell némi ellenvetéssel. A következő történet végeredménye szerint egy pina orra húzása ugyan elmaradt, de az érte fizetett ár, jogi nyelven szólva, feltűnően aránytalannak volt mondható.

Nem sokkal azt követve, hogy visszatértem szülőföldemre, úgy a hetvenes évek környékén, volt egy hosszú évekig tartó könyvterjesztési akció, aminek középpontjában a 10 forintért árult „könyvsorsjegy” állt. Sorsjegyhúzásra negyedévente került sor, és amelyik sorsjegy nem nyert, azon könyvet lehetett vásárolni, természetesen névértékben. Mivel elég nagy könyvfogyasztó voltam, alkalmanként több száz forintért vettem sorsjegyet. Így esett, hogy egyik húzás után nyertem egy hatnapos, egyszemélyes erdélyi körutazást, amin boldogan részt is vettem.

Az autóbuszon főleg 20 és 30 év közöttiek utaztak, és főleg szinglik. Kivételt képezett, egy három fiatal nőből és egy férfiből álló társaság, akik látszólag fütyültek mindenki másra. Mondom: látszólag, mert ugyan miért megy el három nő és egy férfi hat napra, ha nem pasik megfogására. Persze az is lehet, hogy részükre az első másodpercek alatt kiderült, hogy a társasutazás férfitermése gyatrára sikerült, és ha már nem lehet a buszról leszállni, akkor átnéznék a fejük felett. Az csak természetes, hogy a társaság mindenkinek piszkálta a csőrét, miközben ők jól elvoltak magukkal és egy pakli francia kártyával. A hangokból ítélve bridzseltek.

Csak hát az utazás lassú, hosszú és az alföldi magyar tájakon még unalmas is. Ezért aztán, amikor megálltam mellettük, szó nélkül túrték, hogy kíváncsiskodtam. Na, most a nőkről. A három fiatal hölgy (mint később kiderült, 17-20-24 évesek) testvérek voltak, a férfi pedig a húszévesnek volt a férje, alig néhány hónap házasérettel a hátuk mögött. A legfiatalabb barna volt, a középső szőke, míg a legidősebb hollófekete. Mintha három különböző apjuk lett volna. A huszonnégy éves Edit több testhosszal verte a nála hét évvel fiatalabb kisebbik húgát, mert az élet már csak ilyen. Az meg ugye természetes, hogy a csinosabbra vetettem szemet.

Tehát megálltam Edit háta mögött és csendben néztem hogy játszik. Hogy játszott? Pocsékul, de eszembe se jutott, hogy bridzs-partnert faragjak belőle. Szóval lement a játék, és a lejátszó Edit bukott vagy hármat. Erre halkan megszólaltam: Ami azt illeti, több is veszett Mohácsnál, de ha adtál volna impasszt a kör királyra, és a felmagasodott pikk 10-re és 8-ra eldobtál volna két kicsi treffet, még mielőtt az ellenfél lehúzta a treff-ászt és treff-királyt, akkor tiéd lett volna a gém.

Most egy kis közbevágás. Ausztráliából való hazatértem után eszem ágában se volt angolos kiejtéssel beszélni anyanyelvem, de a külhon megtette hatását, és bár az évek alatt egyre csökkenő mértékben, de hallhatóan „énekeltem”, azaz a mondatok végén felvittem a hangsúlyt. Lényeg, hogy enyhe kritikámat hallva a legfiatalabb lány rákérdezett szokatlan hangsúlyomra. Így derült ki, hogy éveket töltöttem Ausztráliában, amire rátettem egy év Angliát is. – Akkor biztos jól beszélsz angolul? – tette fel az abszolút naiv kérdést a nem feltétlenül naiv ifjú hölgy. – Hát, igen, de bridzselni is tudok. Erre a társaság egyetlen férfitagja, akinek nyilván elege volt már a három csajból, megkérdezte, nem akarok-e beülni közéjük. Mi tagadás, akartam, a buszon lötyögő többi kant meg ette a fene.

A napok közben teltek, nézegettük Erdélyt, beszélgettünk a buszt körbenyüzsgő székely gyerekekkel. Sepsiszentgyörgyön a busz egy nagy téren állt vagy félórát, ahol az egyik tíz év körüli fiúcskának feltettük a szabványos felnőtt kérdést: mi leszel, ha nagy leszel? Azt mondta a fiú, hogy buszvezető. Buszvezető, csodálkoztunk el a válaszon, és aztán milyen buszvezető? Hát, különjárat. Ezen aztán még jobban elcsodálkoztunk, amíg az egyik utastárs észre nem vette, hogy a buszon nagy betűkkel ki volt írva „különjárat”. Szomorúság fogott el mindenkit. Buszba szállás után Trianonról volt szó, majd az egész társasággal megtanítottam a székely himnuszot. Lassan teljesen feloldódott a társaság, és a három lánytestvér rajtam kívül másokkal is szóba állt, főleg miután Edit, a holló fekete, kiderítette, hogy életkorom a csúnyán hangzó négyessel kezdődik, és hogy nulla jött utána, már nem sokat szépített a helyzeten, bár később, egész jól megbarátkozott vele.

Aztán menet közben kiderült, hogy a szülők és a férjezett lány Szolnokon élnek, míg a másik kettő Budán lakik egy tágas albérleti szobában, ahonnan iskolába, illetve munkahelyre járnak. Edit végzett kertészmérnök volt, és egy kertészetben főleg palántázással töltötte idejét, aminek okát a hugica nem kis kárörömmel árulta el, nővére hátra mögött. Ez nem lepett meg, régi tapasztalatom szerint, a legjobb bombázók majd minden esetben némi skizofrén beütéssel is rendelkeznek.

Hazafelé jövet, főleg Szolnok után, amikor is a két hajadon lány egyedül maradt, a hangulat oly annyira a tetőfokára hágott, hogy könnyedén bedobhattam egy mindenkire vonatkozó meghívót, szigligeti nyaralómba. Ezt már azért se jelentett rizikót, mert a leutazás az én gépkocsimmal történhetett, és a járgány szigorúan négyszemélyes volt.

A szigligeti kirándulás kitűnően sikerült. Nem utolsó sorban azért, mert a két lányon kívül egy jópofa fiú lett a negyedik. Visszafelé utazva a két lánytestvér valami viszonzáson törve a fejét, úgy döntött, hogy mindkettőnket meghívják szombaton, a náluk tartandó házibulira.

Abban az időben nem voltak még diszkók, és nem kínáltak úton-útfélen fűvet sem, de ez nem jelenti azt, hogy ne tudtuk volna jól érezni magunkat, csak akkoriban a kakasoknak három kört kellett futni, és ráadásul hajlandók is voltak rá. Aztán éjfél környékén az, aki érezte, hogy felesleges, szép csendben távozott. Ez nem rám vonatkozott, mert hogy autóval jártam, és persze ittam is. Szó, ami szó hárman maradtunk. A szobában viszont mindössze két nagyméretű ágy volt, nem pedig három. Abban a történelmi időben az ilyen helyzetek mindig nagyon szórakoztatók voltak, mert ment ám a tökölés, a köntörfalazás, a totojázás. Mindenkinek van egy elképzelése, és persze látszólag semleges indokokat hoz fel annak érdekében, hogy az elképzelés meg is valósuljon. Csak hogy, mások ezt iparkodnak megfúrni. Ez a hülyéskedés, esetenként egy órán át is eltarthat.

Hogy ez alkalommal mennyi ideig tartott a forrókása kerülgetése, arról nincs feljegyzés, de a hagyományoknak megfelelően, a leghülyébb megoldásra került sor. Hárman feküdtünk le egy ágyba, és közkívánatra én helyezkedtem el középen, ami, mint tudjuk, életemben nem először történt meg velem. Aki nem ismeri a fiatal női lelket, azt mondhatná, hogy vakvágányra terelődött a dolog, tök kilátástalanná vált a helyzet, megette az egészet a fene. Aki meg ismeri, most kezd el kuncogni. Mindenki a hátán feküdt, az egyik nő az egyik kezem fogta, a másik nő a másikat, és a remény legkisebb jele nélkül teltek a percek. Ugyanis a nők ennél tovább nem merészkedtek, én meg kezek nélkül nemigen tudtam tenni semmi célravezetőt.

Ekkor jött a meglepő fordulat. Az idősebb lány így szólt a húgához: menj át az ágyadba, te úgyis szűz vagy. Egy tört másodpercreg kedvem szottyant volna közbeszólni valami olyasmit, „honnan tudod, mire fáj a fogam?”, de inkább csendben maradtam, mert Edit klasszisokkal volt jobb a húgánál, meg aztán a kettőjük közötti tekintélytisztelet egyértelműen tapintható volt. Így aztán némi cihelődés után egyedül maradtunk, és bekövetkezett az, amire órák óta fentük a fogunkat. Aztán hajnalban álmos búcsúzás.

Eddig viszonylag sima ügy, nagyvonalakban így indulnak be a kapcsolatok. Másnap délelőtt összeszedtem a gondolataimat, és azon töprengtem, mikor hívjam fel Editet telefonon, mi legyen a következő program, mert ilyenkor még törékeny a dolog, könnyen lehet elkövetni végzetes hibát, mivel a női elvárásokat kitapintani a világ legkényesebb dolga. Abban biztos voltam, hogy ha a sors egy ilyen bitang jó nőt hozott az utamba, azt hülyeség, meg nem becsülni. Csak hogy ember tervez, a nő pedig áthúzza a számításait.

A gondolataim összeszedését telefonálás követte, ami alatt Edittel megbeszéltem valami programot, ami a tervek szerint a Royal étteremben, egy vacsorával kezdődött volna. Azonban alig tettem le a kagylót, megszólalt a csengő az előszobában. Abban az időben nem volt mobiltelefon, és vezetékes is csak annak, akinek vagy szerencséje volt vagy összeköttetése, nem ártott, ha mind a kettő. Éppen ezért a váratlanul betoppanó vendégek jelensége egyáltalán nem volt ritkának nevezhető. Ez alkalommal délelőtti 11 órakor a váratlan vendég Edit húga volt.

A meglepetés totálisnak volt mondható, de abban az időben Magyarországon nem volt szokás egy ifjú hölgynek azt mondani: menj a pokolba. Helyette betessékelték, leültették, és várakozva néztek rá. Mi az ördögöt akarsz, lehetett kiolvasni a szemeimből. A leányzó, akinek keresztnévére, azóta már senki se emlékszik, megszólalt. Tudod, miért jöttem? Hát, majd te megmondod. Szeretnék tőled angolul tanulni. Ekkor vettem egy lélegzetet, és készültem válaszolni, de a nővére által garantált szűz közbevágott. Ne félj, fizetni fogok érte....

Na, most mit csináljak? Húzzák az orromra a másvilágon? Ép ésszel ki lehet hagyni egy 17 éves szűzet? - Keringtek a gondolataim. – Tudod, mit? - Válaszoltam - az angoltanulás nagyon sokáig tart, meg aztán unalmas is. Csináljunk inkább néhány jó fényképet rólad! A csajnak - mondani se kell - teljesen mindegy volt, hogy mit csinálunk, hát még, ha alibi is akadt a vetkőzésre. Persze bomba jó teste volt, naná, 17 évesen! Csak a fejét kellett volna egy kicsit kicserélni, de hát mi tökéletes ebben az életben, az én hatodik érzékszervem egészen biztos nem!

Edit persze másnap nem jött el, csak a húgával üzent. Ezek szerint, egy férfinak, egy családból, egy lány tökéletesen elég kell, hogy legyen. Azért annyi lélekjelenlétem még akadt, hogy megkérdezzem a hugicát: megmondtad a nővérednek? Ühüm, jött az igenlő válasz. Neked teljesen elment az eszed. Mi, a francot akartál vele elérni? Erre csak néz a volt szűz, mint borjú az újkapura. Hát jó, akkor kitalálom. Azt hitted, hogy ha nincs Edit, akkor téged veszlek el feleségül? Figyelj! Van egy feleségem, van egy állandó szeretőm, ennek van egy barátnője, aki állandóan alám akar feküdni, a múlt szombaton beszerveztem a nővéredet, és ezt most mind dobjam fel érted?

A csaj csak nézett, nézett, és potyogtak a könnyei. - Jól van na, nem te vagy a hibás, nekem lehetett volna több eszem - Vetettem oda - Mind a ketten akkor jártunk volna jobban, ha a te pinádat az orromra húzzák. Ezt a frissen éretté avatott ifjú hölgy nem értette, de végül is ebben maradtunk, és mind a ketten szép csendben visszahuppantunk korábbi életünkbe.

35. Én megfizetem, te megfizetted

Juditnak, akit isten a bűneim vezeklése végett küldött rám (és lassan már az olvasóra is), meglehetősen konfúzus egyénisége volt. Az egyik szombat délután munkaruhában érkeztünk haza a hobby-kertünk kapálásából. Mielőtt felmentünk volna a lakásba Judit a sarki újságostól kért egy IPM magazint, amiben, neki köszönhetően, megjelentek a fordításaim. A cigány újságáros végignézett rajta, és kihangsúlyozott gúnnyal visszakérdezett, IPM magazint? Judit pulykavörösen sarkon fordult, és felviharzott a lakásba, megfürdött, felvett egy kisestélyit és visszament az újságoshoz, ahol ezer forintért megvette az összes megvehető magazint. A jelenet végignézése után nem tudtam, sírjak-e vagy nevessek. Judit egyelőre csak bontogatta szárnyait, de már egyre inkább kezdett neki „tartása” lenni, hogy finoman fejezzem ki magam... Pár évvel később a helyzet már sokkal kiforrottabbá vált.

Néhány évvel az IPM eset után kimentünk Londonba két hétre, amit Judit részére jutalomnak szántam hasznos családi tevékenységéért. Az időpont 1976, és amilyen az én szerencsém, az évszázad legmelegebb angliai nyarát fogtuk ki. Hogy Juditnak kellő függetlenséget biztosítsak, amire ő nagyon adott, kapott az útra 50 font „zsebpénzt” szabad felhasználásra. Az összeg akkori vásárlóerejére jellemző, hogy 3 fontért már elegáns pulóvert lehetett kapni, 5 fontért pedig csinos cipőt. Ezen kívül még Pesten kapott egy Zenit fényképezőgépet, hogy kedvére fényképezhessen. Máskülönben együtt róttuk az utcákat, tereket, meg ami van. Viszont tökéletesen függetlennek érezhette magát, elvégre azt vett, amit akart, és azt fényképezett le, amihez kedve szottyant. A szállásról, ellátásról természetesen én gondoskodtam, és persze együtt töltöttük az éjszakákat, na meg a nappalok legnagyobb részét is. Az előzőhöz én ragaszkodtam, az utóbbihoz pedig ő.

Különben az adottságaink remekiek voltak, mert gépkocsival mentünk, (amennyiben a Trabant annak számít, amivel hébe-hóba leparkoltunk a Piccadilly Circle közepén), az angol főváros messze nem volt olyan zsúfolt, mint napjainkban, szabadok voltunk, mint a madár, és ha napközben nem vesztünk össze mondjuk, minimum háromszor, akkor este még némi szexre is sor került.

Nőmet természetesen elragadta a hév, semmiben sem ismert határt. Ami útjába került, azt mind lefényképezte szinte válogatás nélkül. Intő szavaimra a legkisebb mértékben se figyelt, biztosra vette, hogy megvan neki a magához való esze. Meg is volt a 25 évéhez képest. Ez elsősorban abban mutatkozott meg, hogy valami abszolút meglepőt minden nap produkált. Hitvallása szerint egy nőnek kiismerhetetlennek kell lenni, mert csak akkor nem unja meg a férfi, és csak így tarthatja a nő a férfit kezes bárány szinten. Ez a taktika nálam ugyan nem működött, de ahhoz már nem volt elég esze, hogy ezt észlelje. Maradtak az örökös próbálkozások.

Aztán eljött a pillanat, amikor Judit elsütötte az utolsó, vagyis a harminchatodik kockát, pedig még csak két napja voltunk az angol fővárosban. Semmi gond, színes negatívot lehet kapni minden sarkon, legfeljebb nem ugyanazon az áron. Ez azonban Juditot aligha idegesítette 50 kemény angol font birtokában.

Aztán letelepedtünk egy kisebb park közepén és fotóriporter utazótársam nekilátott a filmcserének. Én ugyan figyelmeztettem, hogy ilyesmit árnyékban szokás csinálni, mert bármilyen jó is egy kazetta, a verő napfényből valamicske könnyen bejuthat a filmhez. E szavak azonban süket fülekre találtak, mert hogy jövök én ahhoz, hogy valamit jobban tudjak, mint ő. Elkezdett tehát bénázni, amire menten felajánlottam segítségem. Tény, ami tény egyes fényképezőgépekben a filmbefűzés nem feltétlenül egyszerű dolog, főleg ha a bütykös dob nem akarja elkapni a film perforációját.

Hősnőnk azonban nem állt kötélnek. Úgy gondolta, amit én meg tudok csinálni 40 év fotózás után, az neki is meggy röpké két perc alatt.

- Hát jó, – válaszoltam – akkor megvárom, amíg kész vagy vele – és ezzel kényelembe helyeztem magam a padon.
- Nyugodj meg, mindjárt kitalálom – és ezzel folytatta a bütykölést. Az egyik kísérletet a másik követte, már 20 centi film kilógott a kazettából, amit gondosan visszatekert, és kezdte az egészet előlről.
- Ne szarakodj annyit, – fogyott el a türelmem – már rég kész lennék vele, neked meg már a fél tekercs fényt kapott. – de ezt már válaszra se méltatta.
- Na jó, – döntöttem – én ezt nem bírom nézni, amíg elkészülsz, átülök a másik padra – és ezzel kissé tovább álltam.
- További tíz perc után Judit átkiabált hozzám – Gyere, fűzd be!
- Fűzi a halál! – kiáltottam vissza. – Makacs voltál, idd meg a levét. Ma már nincs több fényképezés, majd este befűzöm – és még az is lehet, hogy mérgesen összefontam a karjaimat, de akkor kezdett kibontakozni az aznapi meglepetés. Judit átült hozzám, kezembe nyomta a fényképezőgépet és megszólalt.

- Fűzd be, megfizetem a munkádat! – és ezzel elővette a pénztárcáját, benne az 50 fontból megmaradt pénzzel, ami még mindig jóval több volt negyvennél.
- Szerintem te nem vagy normális – szaladt ki a számon a gondolat.
- Miért? Pénzzel mindent meg lehet vásárolni, én most megveszem a te munkádat.
- Az én munkámat a saját pénzemen fél óra szemtelenkedés után? Vizsgáld meg magad!

A szomorú tény az, hogy nekem kellett volna megvizsgáltatni magam, nem neki. Én voltam az a barom, aki még évekig eltűrtem elmebeteg viselkedését. Valahogy mindig hittem abban, hogy egyszer megjön a józan esze. Sose jött meg. Sok év kellett annak belátásához, hogy ami nincs, az nem tud megjönni.

36. A pásztorórák alkalmi költsége

A Tímár névre hallgató, Eötvös úti házában aggregényeskedő, amatőr magánnyomozóról már volt szó a Pöcegödör című történetben. Tímár Pista a szerencsés emberek közé tartozott, mert ismereteim szerint minimum 70 éven át volt aggregény és soha egyetlen percig se dolgozott. A háború előtt cipőkereskedése volt, a háború után pedig részben felélte korábbi vagyonát, részben a hatalmas szabadság-hegyi telkén, nyáron kempingezőknek adott helyett.

Persze az aggregénységet nem kell összetéveszteni a cölibátusszal, még akkor se, ha az illető semmi különöset nem tesz egy-egy női partner szervezésével kapcsolatban. Az ilyen férfiakat ugyanis a nők falkákban veszik körül, mert ott, ahol az önbizalmat osztogatták a nők egy jelentős része háromszor-négyszer is beállt a sorba.

Teljesen mindegy, hogy egy adott aggregény nadrágszíján hány női scalp fityeg, mindig ajkad egy újabb, aki mérget merne venni rá, hogy ő lesz az igazi, és elhiszi magáról, hogy ha csak egyetlen egyszer alkalma nyílik a bizonyításra, mármint, hogy az ágyban utolérhetetlen, övé lesz az életre szóló trófea. Mi természetesen tudjuk, hogy ez egy biológiai lehetetlenség, elvégre az egyik női nemi szerv nagyvonalakban pont olyan, mint a másik. Csakhogy így a férfiak gondolkodnak, a nők a lelki finomságokra koncentrálnak, ahol valóban hatalmas különbségek lehetségesek, csakhogy az aggregények erre a legkisebb mértékben sem kíváncsiak.

Mindegy, a lényeg az, hogy Tímár Pistának nem csak nemi élete volt felhőtlen, de se mosásra, se takarításra nem volt gondja. Egyszerűen megfogalmazva élt, mint Marci Hevesen főleg, mert igen intenzív volt a fluktuáció, azaz a kilincset egymásnak átadó nők házában töltött hasznos ideje nemigen haladta meg az egy évet. Úgy tudni, hogy Sztálin évente lövette

fejbe titkosszolgálatának főnökét, még mielőtt túlságosan belemelegedett volna székébe. Tímár ennél valamivel kegyesebb volt, egy év után csak repült a csaj, még mielőtt Tímár fejére nőtt volna.

Természetesen tudunk olyan férfiakra is, akiknek az egy éven át tartó, kizárólagosság is nehezen viselhető, és hát persze Tímár pontosan ehhez a csoporthoz tartozott. Így aztán voltak beugró esetek, akik műsoron kívüli szolgáltatásaikkal tették Tímár életét, ha lehet, még teljesebbé.

Nem csoda tehát, hogy egy alkalommal valahogy szert tett egy Tímea nevű, meglehetősen csóró egyetemistára, aki az ajánlója szerint 100 forintért dugott. Tímár meghívta a lány Eötvös úti rezidenciájára, annak rendje és módja szerint megdugta, majd adott 100 forintot. Tímea persze nem volt profi, mert a profik a pénzt előre kérik, de egyelőre még nincs gubanc. Búcsúzáskor Tímár közölte, hogy bármikor feljöhet hozzá, amikor van ideje. Tímea ezt természetesen úgy értelmezte, hogy amikor elfogy a pénze.

Akkoriban senkinek se volt telefonja, nem úgy, mint manapság, amikor boldog-boldogtalan napi 20-30 telefonbeszélgetést bonyolít teljesen szükségtelenül. Ezért aztán nem telt bele egy hét és Tímea beesett az ajtón. De semmi pánik, Tímár mindig, minden körülmények között kész volt az akcióra, ami után Tímeának átnyújtott 50 forintot.

- Ez mi? - Kérdezte a lány, - a múltkor 100 forintot adtál.
- Az akkor volt, - felelte Tímár, - most nincs pénzem, különben is, tegnap is dugtam.
- Na jó, - nincs harag, ez van, Tímea megértő.

Újabb hét, újabb beesés az ajtón, és újabb aktus. Ez alkalommal azonban Tímár már csak 30 forintot adott. Tímea nem állt le vitatkozni, nyelt egyet és távozott. Elvégre 30 forintból ötször lehet moziba menni, hatszor lehet beülni egy presszóba, ami jóval több, mint semmi.

Azt már azért előre lehet tudni, hogy Tímea egy héttel később megint beesik az ajtón, ami be is következett. Ekkor Tímár motyogott valami olyasmit, hogy még jó, hogy nincs itt senki, meg ilyesmi, de azért megdugta Tímeát és átnyújtott 20 azaz húsz forintot. Na erre a csaj bepipúlt. - Idehallgass, te vén strici, 2,20 a Fogaskerekű retúrjegy ára, 3 forint a két busz átszálló, ez összesen 5,20, vagyis a 20 forintból 14,80 marad a zsebembe. Ennyiért már nem lenne érdemes eljőnnöm hozzád még akkor se, ha történetesen élvezném, de amilyen önző disznó vagy, téged még ez se érdekel.

Szó, ami szó, húsz forint tényleg pofátlanul kevés, ennyit már szinte nem érdemes el se kérni. Azt hinné az ember, hogy ennél olcsóbban dugni már nem lehet, pedig lehetett.

Tímea elvégezte az egyetemet majd befizetett egy IBUSZ útra Bécsbe, ahonnan nem jött vissza. Mivel németszakos volt, és mint tudjuk egyéb képességei is voltak, hamar talált magának férjet, természetesen osztrák férjet. Na most az a kérdés, milyenek az osztrákok? Elárulom, többnyire takarékosak, amit egy magyar nő úgy fogalmazna meg, hogy a fogukhoz verik a garast.

Ebből például az következett, hogy amikor Tímeának már két kis gyereke is volt, a férj kifejezetten takarékosági szempontok figyelembevételével vett

egy kisebb lakókocsit, és a család azzal járt nyaralni. Mindjárt első alkalommal Magyarországra, de nem Tímea magyar származása miatt, hanem mert akkoriban olcsó ország hírében álltunk.

Tímea ajánlotta férjének, hogy a lakókocsit vigyék fel az Eötvös útra, mert lakik ott egy régi ismerőse, akinek hatalmas kert terül el a háza körül, ahová igen jutányos áron lehet beállítani a lakókocsit.

A csattanó természetesen az, hogy Tímár ez alkalommal ingyen dughatta meg Tímeát. Nem az évek alatt természetesen beállott minőségromlás miatt, hiszen Tímea még nem volt harminc, Tímár pedig már rég átlépte a hatvanát. Nem, Tímeában évek óta halmozódott a bosszú, és mint Tímárnak elpanaszolta „ez a szemét Hans még nálad is zsugoribb, hát dögöljön meg, azért is megcsalom.”

37. Házastársi funkció

A sors úgy hozta, hogy Miklós kapott egy moszkvai ösztöndíjat, ami a majdani diploma mellé adott egy majdnem tökéletes orosz nyelvtudást is. Na jó, nem kicsinyeskedem, egy tökéletes orosz nyelvtudást is. Igaz, akkor, vagyis a nyolcvanas években ezt nem sokra becsülte, mert legszebb álmaiban se remélte volna, hogy lesz egy rendszerváltás, ami után orosz nyelvtudásával, könnyűszerrel válik multimilliomossá, azaz a rendszerváltás egyik haszonélvezőjévé. A történet kezdetekor azonban még csak Moszkvában rohadt és várta az egész cirkusz végét. Illetve – ne legyünk már olyan igazságtalanok – ez se egészen így volt. A Moszkvában tanuló magyar diákok külön kis kolóniát alkottak, és mert számszerűségüket illetően fiúk-lányok nagyjából fele-fele arányban voltak, jobb híján esténként ment ám a kefélés, ami belefért.

Miklós egy vidéki mezővárosból való volt, apja, a megbecsült fogorvos gyermekeibe egy kissé avított polgári erkölcsöt plántált. Nem csoda hát, hogy fia nem volt híve a „minden nap másik csaj” gyakorlatnak. Nemi hűség terén vallott elképzelésének más gyakorlati megvalósítása nem jutott eszébe, mint a szintén ott tanuló Kati feleségül vétele, ami aztán külön ESEMÉNYNEK, így, csupa nagybetűvel, számított a kolóniában. Ezzel a huszárvágással Katit valóban sikerült kivonni a fékeveszett cserebere alól, legalábbis egy időre. Neki ugyanis a kispolgárnak nehezen nevezhető Szabó József karikaturista volt az édesapja, aki sűrűn váltogatott szeretőitől nemes egyszerűséggel úgy szabadult meg, hogy vejét, Miklóst megkérte, cserélje le ajtajának cylinderzárát. A hölgy holmiját pedig kitette a folyósóra.

Mivel az alma nem esik messze a fájától, Miklósnak is nyugtával kellett volna dicsérni a napot, mert kerek egy évvel hamarabb végzett a mérnöki, mint ahogy Kati az orosz-angol szakon. Így aztán házasság ide, házasság oda, Kati 10 teljes hónapot töltött „egyedül” a szokásairól most már jól ismert moszkvai magyar diákkolóniában, aminek következményeit nem csak az olvasó, de Miklós is kitalálta. A levelek ugyan hetente jöttek-mentek, a telefonok pedig naponta, de mint tudjuk, az ördög nem alszik, még Moszkvában sem. Miklós nem tehetett mást, mint szép lassan hozzászokott a gondolathoz, hogy fiatal feleségét ő ugyan nem, de sokan mások nap, mint nap dugják.

Az ember egy adaptív állat, ezen kívül a női nemi szervnek nem szokása a kopás. Így aztán Miklós kivárta az egy évet, ami alatt szép lassan leszokott a szerelemfélétről, nagyokat röhögve azokon, akik ily csekélységért szolgálati fegyverüket a halántékukhoz szokták nyomni.

Viszont a „megszokás, nagy úr” állítja a népi bölcsesség, aminek következtében a kialakult gyakorlat Budapesten is folytatódott. Na, nem nyíltan, hencegve, hisz Kati szerette férjét, persze a maga módján, de Kati mást is szeretett, ami rendszerint a férfiak lába között található. Hát, ha található, akkor meg kell keresni. Alkalom adódik bőven, pláne ha meggondoljuk, hogy némi atyai protekcióval Kati a Színművészeti Főiskola alkalmazásába került, ahol egy kis félrekefélésnek évszázados hagyományai vannak.

Aztán egy alkalommal úgy adódott, hogy Katit egy három hétig Magyarországon tartózkodó, fiatal angol rendező mellé osztották be tolmácsnak. E kivételes alkalommal a fiatal tolmácsnő hivatalos munkája mellé, teljesen önszántából, egyéb szolgáltatást is felvállalt, ami annyira bevált, hogy távozás előtt az angol kollega meginvitálta egy kis londoni látogatásra, amit Kati komolyan is vett.

Ennek egyenes következményeként, amint meglett Kati brit vízuma, kiderült, hogy a munkahelye egyhónapos továbbképzésre küldte Angliába. - Minő szerencse! - Lelkendezett hősünk este a férje előtt. - Ilyet nem lehet kihagyni - bólogatott a nem túl lelkes férj. Aztán készültek az utazásra, Kati fizikailag, Miklós lelkiileg. Amikor már csak egy-két nap volt hátra az indulásig, Miklós rábírta magát, hogy feltegye a kérdést,

- Egyébként, hol fogsz lakni?
- Még nem tudom – jött a válasz – majd gondoskodnak rólam.
- Jó-jó, - válaszolta a férj, - de valami cím vagy telefonszám csak van, ahol utol tudlak érni, ha kell.
- Nézd, én csak annyit tudok - így Kati - hogy fognak várni a reptéren.
- Hát jó, – egyezett bele a sok vihart átélt férj.

Valójában Kati az angol rendező címét és telefonszámát már kívülről tudta, és azt is, hogy valami fontos elfoglaltság miatt a reggel érkező gépnél nem fogja várni a reptéren, éppen ezért azt tanácsolta, fogjon egy taxit és menjen a címére. Így is történt, bár a londoni taxizásért fizetett összeg megközelítette havi fizetését, de számít ez harminc végigkeféendő nap esetében?

Nos, a pasi nem volt otthon, de a csöngetésre kijött a szomszéd néni és bájos egyszerűséggel megszólalt: Ugye te vagy Kati, a magyar kislány?

Tessék, Bob lakáskulcsa, azt üzeni, menj be és érezd magad otthon, jön, ahogy tud.

Kati bement a lakásba, ahol oltári kupi várta. Kosz, rendetlenség, szétdobált mosatlan cucc mindenütt. A konyhában, hegyekben álló csetrest talált, odaégett, kilötytént ételmaradékot, szóval egy ízig-vérig legénylakáshoz volt szerencséje. Kati nekilátott a rendrakásnak, takarításnak, mosogatásnak, mosásnak, amit odahaza Budán sokkal kisebb lelkesedéssel végzett, ha végzett. Délután hatra készen is lett, épp idejében. Fél hétkor Bob beviharzott, rövid üdvözlés, néhány szó, magyarázkodás. Át kell öltöznöm, sietek, ma este legénybúcsú, holnap délelőtt esküvő. Jaj, de jó, lelkesedett Kati, ugye elviszel magaddal? Meg vagy örülve, én nőszülök?! Kati azt hitte, nem hall jól, elvégre nem ezért repült ide. Lehet, hogy nem pontosan érti, végül is angolul beszéltek. Ezért leegyszerűsítette a mondatot: Ki lesz a férj? Én, érted, én magam.

Kati az esti géppel visszarepült Budapestre, nem sokkal éjfél előtt ért haza. Miklós már aludt, amikor holt fáradt felesége betámolygott az ajtón. Hát te? Kérdezte a feleségének szellemét vélni látó Miklós. Majd reggel elmesélem, zuhant Kati ruhástól az ágyba.

Másnap délelőtt Kati valóban mindent elmesélt, az utolsó szegig. A figyelmesen hallgató Miklós a végén megszólalt, - jó nagy hülyét csináltak belőled, de mért mondtad el pont nekem? - Mert te vagy a férjem. Ki máshoz forduljak, ha kudarc ér? – Tényleg, kihez?

38. Ki hogy kapja be a horgot

Anna apja-anyja diplomás volt, sőt nővére is. Ráadásul valamennyien tanárok. Anna őseinél sokkal kellemesebb életre vágyott, de annak tudatában volt, hogy a húspiacon diplomával jobb az esélyei, mint diploma nélkül. Szerencsére abban az időben a „legolcsóbb” diplomát a tanárképzőkben lehetett beszerezni, akár levelező tagozaton is. Ehhez másra nem volt szükség, mint a beiratkozásra és az időnkénti vizsgákra való megjelenésre, lehetőleg minél lengébb ruhában, amit meg kellett fűszerezni egy kis kacérkodással. Az elégséges jegy beírásához elég volt némi altesti tevékenykedés lehetővé tétele.

Diplomaosztás után Anna napközis tanárságra vállalkozott, mert ez járt a legkevesebb elfoglaltsággal, de riadtan vette észre, hogy munkatársai kivétel nélkül mind a gyengébb nemhez tartoznak, a pasi felcsípési lehetőségek konvergáltak a nullához. Na, ekkor lépett be a képbe Kati, Anna nővére.

Kati angolszakos tanár létére az idegenforgalomban találta meg a számítását. Ugyanis voltak olyan amerikai csoportok, akik Bécsbe érkezve jelentkezhetek egy fakultatív budapesti átruccanásra. Ezt az egy buszt megtöltő kíváncsi amerikaiakat Kati vezette át Magyarországra. Útközben be volt építve a kávézással összekötött pihenő. A kedves idegenvezető még az úton összeszedte a kávénkénti 5 dollárt, ami a turistáknak nem tűnt fel, elvégre New York-i árakhoz voltak szokva, majd a megállapodás szerint a presszósna leadta az őt megillető 2 dollárt.

Persze a csoport meglátogatta a szentendrei kristályüzletet és a váci utcai matyó babaüzletet is. A Kati által felmart jutalék jelentősen meghaladta egy átlagos magyar pedagógus fizetését. A legnagyobb csel mégse ez volt.

Miután a csoport eldöntötte, hol kívánja elkölteni vacsoráját, Kati telefonon felhívta a húgát – figyelj, Anna, a Százévesben vagyunk, van itt egy kissé félénk amerikai srác, nincs vele senki, jó fogásnak bizonyul, gyere le, majd bemutatlak neki.

Nem állítom, hogy az első pasi beesett az ablakon, de a tizedik vagy tizenötödik alkalommal megvolt a palimadár. Anna rálelt a világ legmulyább pasijára. A többi már gyerekjáték volt, csak azt kellett elérni, hogy a pasi lemaradjon a csoportjától. Le is maradt. Anna kivett egy hét fizetés nélküli szabadságot, a többit megoldotta a pasi nemi ösztöne.

Hazarepülés után a pasival két dolog történt New Yorkban. I. Az anyja naponta próbálta némi hisztéria kíséretében felhívni a figyelmét arra, hogy egy kelet-európai kis kurva elcsavarta a fejét, mert ki akar kerülni Amerikába. II. Anna mindennap felhívta az Elliot nevű pasit, és másfél órán keresztül elcsevegett vele.

Az anyai figyelmeztetés ellenére Eliot úgy gondolta, ha egy nő a havi fizetésének kétszeresét költi el arra, hogy vele elfecseljen, akkor lehet, hogy egy kis kurva, de nyilvánvalóan tényleg belé van esve.

Három hónap se telt el, és az egész család itt volt újra Pesten egy kis házassági ceremónia végett. Ma már két gyerekük is van, és Eliot sose tudta meg, hogy Anna egy másfél milliméteres csigafúróval átfúrt 20 forintosra rákötött damillal akadályozta meg az érme lepottyanását, és ily módon a nyilvános fürkéből történő hívás nem a havi fizetésébe, de egyetlen fillérébe se került.

* * *

Sanyi éppen levizsgázott az esti egyetemen második évfolyamának végén, amikor a 18 éves Etelkát felvették az osztályra egyszerű adminisztrátornak. Mivel a frissen érettségizett lánynak nem volt udvarlója, a helyzet szinte magától adódott. Egy-két mozi, egy kis tánc, és Etelka máris Sanyi agyában találta magát.

Az elrendezés roppant praktikus volt, elsősorban Sanyinak, akinek ágya Etelka részére mindig „nyitva állt”, viszont az egyetem és a tanulás nemigen adott lehetőséget egyéb együttlétre. Majd ha lediplomáztam – adta meg Sanyi minden kérésre a választ. Legtöbbet még a munkahelyen voltak együtt, de persze a munkahelyet nem egészen erre a célra találták ki.

Annyira nem, hogy egy idő után felmerült szerencsés-e egy irodában dolgozniuk. A helyzetet Etelka oldotta meg, egyszerűen munkahelyet változtatott, mivel az alacsony fizetésű adminisztrátorokat bárhová felvettek „áthelyezéssel”. Sanyi nem tett róla említést, de hatalmas kő esett le a szívéről. Mindenesetre az leszögezhető volt, hogy a kapcsolat normalizálása Etelka vállain nyugodott, aki tett is erőtlén lépéseket, például színházjegyek beszerzésével (és persze kifizetésével), amik úgy-ahogy beilleszthetők voltak az állandó tanulással magyarázott örökös elfoglaltságok közé.

Közben persze szépen teltek a hónapok és az évek, amik alatt Etelka egyre jobban úgy érezte, hogy ő maga egy diploma megszerzésének mindössze egyik szerves kis része, tekintve, hogy egy férfinak munkája és a

tanulás mellett nemi szükségletei is vannak. Vetkőzés és öltözés ideje alatt Etelka számtalan beszélgetést kezdeményezett közös jövőjüket illetően, de ez mindig azzal végződött, hogy Sanyi a diploma megszerzéséig formálisan nem kötelezi el magát, ami alatt Etelka azt értett, amit akart.

Időközben Sanyi az utolsó évet kezdte, miközben Etelkában egyre erősödött az érzete, hogy ez a főleg szexre korlátozott kapcsolat legfeljebb a diplomaosztásig tart. Megalázottnak és kihasználtként érezte magát elsősorban azért, mert egyéb lehetőségeket sorra elszalasztott. Éppen ezért úgy döntött, hogy Sanyi monopolhelyzetét felszámolja. Így esett, hogy néhány találkozással később öltözködés közben megemlítette, hogy az utóbbi időben főnöke feltűnő érdeklődést tanúsít iránta. A várt hatás azonban elmaradt, mert Etelka zöldfülű volt. Fogalma se volt arról, hogy pénzt, bundát és minden egyebeket a férfitől az aktus előtt kell kérni, nem pedig utána. Mivelhogy ennek az apró trükknek biológiai okai vannak.

Ennek ellenére, a következő alkalommal, Sanyi azzal kezdte, hogy visszatért a múltkori megjegyzésre és pontosítást követelt.

- Figyelj, Etus! Hogy is van ez a dolog a főnököddel? Mit értesz az alatt, hogy feltűnő érdeklődést mutat irántad a főnököd?
- Ezt nehéz megmondani, – válaszolta Etelka – mert lényegében nem történt semmi. Ez csak olyan női megérzés.
- Jó-jó, – értetlenkedett Sanyi – de mégis mire alapozod?
- Például délben meghív, hogy menjek le vele az üzemi étkezdébe ebédelni. Nincs ebben semmi, de korábban erre nem volt példa.
- Ketten együtt ebédeltetek?
- Nem, négyen ülünk az asztalnál, de mindig hozzám beszél.
- És miket mond?
- Semmi különöset, irodai dolgokat, de valahogy beszédesebb, mint régen.
- Beszédesebb? Hmm. Különben hány éves?
- Látod, ezt nem tudom, talán úgy 35 körüli.
- És van felesége?
- Fogalmam sincs, de ha érdekel a dolog, akkor szívesen megtudakolom.

Ezzel a beszélgetés be is fejeződött, de az együttlét eltért a korábbiaktól, Sanyi hevesebbnek mutatkozott és kevésbé volt rutinszerű. Etelka úgy érezte, kezd nyeregbe kerülni.

A következő találkozásukat Etelka az utolsó pillanatban telefonon lemondta, vagyis bejelentette, hogy ma este nem megy fel Sanyihoz, mert hó végi zárás van, és fogalma sincs, mikor végez. A következő estét azzal hárította el, hogy előző nap nagyon késő feküdt le, ma szeretné kipihenni magát. A rákövetkező nap viszont boldogan ráért.

A hó végi zárás óriási sikerrel járt, Sanyi a kezdeti idők hevesességével rohamozta meg Etelkát, aki az aktus végén (úgy látszik erről nem tudott leszokni) megemlítette, hogy a főnöke színházba invitálta, de nemet mondott. Sanyi erre azt válaszolta: - Nyugodtan elmehetsz, elvégre én nem érek rá veled színházba mászkálni.

Ez a kijelentés azonban mindössze 12 órán át volt érvényes, mert másnap délelőtt a telefonban Sanyi visszavonta és ígérte, hogy a következő zárthelyi után elmennek együtt színházba, de a főnököt egyszer és mindenkorra felejtse el.

A beígért színház természetesen elmaradt, de az éveken át folytatott rutin töretlenül üzemelt, mígnem egy nap Etelka meglepő bejelentéssel állt elő ez alkalommal a vetkőzés közben:

- Lehet, hogy utoljára jöttem fel hozzád! – aztán a néhány másodperces néma szünet után folytatta. – A főnököm tegnap megkérte a kezem.
- Mi történt köztetek? – kérdezte nem kis indulattal Sanyi. – Csak úgy, minden előzmény nélkül még senkinek se kérték meg a kezét.
- Egy szóval se mondtam, hogy előzmény nélkül – válaszolta Etelka a tőle telhető legalacsonyabb hanghordozással.
- Igen? – kezdte Sanyi nem kis gúnnyal a hangjában. – És mégis mi az előzmény, ha szabadna kérdeznem?
- Nézd, Sanyi, – kezdett Etelka egy hosszabb magyarázatba, miközben a vetkőzésben megállt – bennem már hónapok óta az a meggyőződés alakult ki, hogy te a testi kapcsolaton túl semmi mást nem tartasz fontosnak.
- Mért, mit akarsz még?
- Azt hiszem, most már semmit – válaszolta Etelka és szép lassan kezdte felvenni az addigra levetett ruhadarabokat.
- Most mit csinálsz? – kiáltott rá Sanyi.
- Látod, nem? Felöltözöm. Különben, a főnökömtől két nap gondolkodási időt kértem, de azt hiszem, egy nap is elég lesz.
- Ezt, nem csinálhatod velem! – fakadt ki Sanyi – Egyszerűen itt hagysz? Mégis, hogy gondolod?
- Nincs min gondolkodni. Egy gépírónőnek férjhez kell menni. Perceken belül 22 éves leszek – és ezzel becsukta maga mögött az ajtót, magára hagyva Sanyit élete legnagyobb meglepetésével.

Sanyi másnap reggel telefonált Etelkának és kérte, hogy délután találkozzanak a munkahelyével szemben lévő presszóban. A találkozó egyik témája volt, Etelka várja meg a diplomaosztást, ami után Sanyi elveszi feleségül, és most menjenek fel Sanyi lakásába. Az ötletet Etelka kereken elutasította. Ekkor Sanyi alkudozásba kezdett, jó elveszi most, de menjenek fel a lakásba. Etelka ebbe se ment bele, de megígérte, hogy ha holnap bejelentik összeházasodási szándékukat a Tanácsnál, akkor a főnökének nemet mond.

Ezt követve az események gyorsan követték egymást. Hamarosan kitűzték a házassági ceremónia napját és megegyeztek abban, hogy csak néhány közvetlen rokont hívnak meg. Azt is megbeszélték, hogy eddigi életükön a diplomázásig nem változtatnak, Sanyi új beosztásáig marad minden a régiben.

A ceremónián mindössze tucatnyi meghívott vett részt. A boldogító igenek kimondása után mindenki gratulált, köztük egy szokatlanul elegáns középkorú hölgy is, akit Sanyi még életében nem látott. Az első adandó alkalommal az újdonsült férj meg is kérdezte hitvesétől:

- Ki ez a matróna?
- Melyik matróna?
- Hát abban a mély lila kosztümben, fehér kalappal.
- Ja, azt kérdezed? Ő a főnököm – válaszolta Sándor hites felesége.

* * *

Az egész Fejlesztés tudta, hogy a különben jóképű, negyvenes Zsolt évek óta válik a feleségétől. A folyamat azért tartott elképesztő hosszú ideig, mert nem lakásra vagy gyerekre ment ki a játék, a leendő, ex-feleség bosszúért lihegett. Ha már neki nem sikerült, amit a fejébe vett (bármilyen legyen az), illetve az elpazarolt évekért Zsoltnak egy életre fizetni kell, na nem pénzzel (persze azzal is), hanem idegrendszerének totális kikészítésével.

A trükk viszonylag egyszerű volt, amiben az egyik tárgyaláson a bírónő jelenlétében megegyeztek, azt a következő tárgyaláson a válófélben lévő feleség „meggondoltam” alapon, egyszerűen felrúgta. A logika nyilvánvalóan az volt, ha Zsolt ebbe beleegyezett, akkor ez neki bizonyítottan elfogadható, ha ez neki elfogadható, akkor nem engedem, hogy megvalósuljon.

Zsolt 2-3 évig könnyedén vette az akadályokat, de egy idő után idegei a felmorzsolódás jeleit mutatták. Már az „utód” helyére aspiráló kolleganők felkínálkozásait se használta ki. A emberi ronccsá válás első jelei érzékelhetőek voltak. Ekkor gondolta Teri, a Fejlesztés jelentéktelen kis technikus, hogy eljött az ő ideje.

Teri nem bájait kínálta fel a nőktől megcsömörlött Zsoltnak, hanem a perfolymat részleteire kérdezett, és hallgatta a férfi indulatos kitöréseit, nem egy esetben hosszú percekig át. Aztán szép lassan kialakult az új szerepe, Zsolt nála szabadult meg felgyülemelő indulataitól. Teri ekkor látta eljönni az időt a cselekvésre. Elsőnek női ráérzéssel analizálni kezdte a válófélben lévő feleség motivációit, és rámutatott a lehetséges ellenlépésekre. Felhívta Zsolt figyelmét arra, hogy ha férfilogikával felvértezve harcol egy nő ellen, akinek különben kideríthetetlen céljai vannak, és nyilvánvaló hátrányokat is hajlandó elszenvedni a másik bosszantása érdekében, akkor csak a sorozatos vesztesre számíthat.

Zsoltot meglepte ez a nőkre nem jellemző okfejtés, de se mert veszténivalója nem volt, se pedig nem tudta legyőzni kíváncsiságát, hallgatott a kolleganőre, akinek első tanácsa az volt, hogy a két hét múlva esedékes, sokadik tárgyalásra ne menjen el, és ne is képviseltesse magát.

Amint, az várható volt, a bírónő ki tudja hányadszor elnapolta a tárgyalást, és új határnapot tűzött ki. Másnap viszont reggel nyolckor, mint várható volt,

a leendő ex telefonon kereste az előre kioktatott Zsoltot, akit mindjárt bejelentkezés után felelősségre vont, miért nem jelent meg a tárgyaláson.

Zsolt bementa az előre preparált mondatot a közvetlen mellette álló Teri füle hallatára: – Én nagyon jól érzem magam így, ahogy vagyok, rád pedig a perrel együtt, nagyokat szarok – és ezzel letette a telefont, miközben a balkezét Teri megjátszott ösztönszerűséggel biztatóan megszorította. Életükben ez volt az első testi érintkezés, ami Zsoltnak azon kívül, hogy önbizalmat adott, kifejezetten jólesett.

Csak hogy Margitka, a leendő ex-feleség fél percen belül újra tárcsázott, és Zsolt bejelentkezése után lavinaként ömlött belőle a szóáradat, amit a címzett kaján mosollyal a szája szélén türelmesen végighallgatott. A pillanatnyi levegővételtkor, némi gúnnal csak annyit mondott: – Köszönöm álláspontod ismertetését, az én véleményem az ügyről az előző telefonod óta nem változott - és ezzel újra letette a kagylót. Majd Terivel egymásra néztek, és elnevezték magukat.

- Tudod, – kezdte Teri a beszélgetést – a feleséged meg van löve, mert nem tudja, mit szeretnél, pedig nála van a labda, neki kell rúgni, de fogalma sincs, hogy hova. Zsolt örült az érzékelhető sikernek, hiszen felesége hanghordozását nagyon is jól ismerte, és azon most a végtelen dühön kívül az elbizonytalanodást is érzékelni lehetett. A sikert pedig meg kellett ünnepelni.

Az ünneplés lényege egy közös vacsora volt, ami után Zsolt lakótelepi garzonjáiig kísért Terit. Amikor a panelház kapuját Teri kulccsal kinyitotta, Zsolt olyan természetességgel sétált be rajta, mintha saját lakásába igyekezne. A néhány hete gyakorolt közös gondolkodásnak egyenes eredménye egymás gondolatainak az olvasása lett. Zsoltnak nem kellett sokáig várni, hogy a régóta nélkülözött forró női test izgalmas élményét újra átérezhesse.

Az irodában kettőjük között semmi sem változott, legalábbis a férfiszemek számára, de a féltucatnyi konkurencia már másnap észlelte, hogy ki lett a befutó. Ők meg minden deklarált szándék nélkül majd' minden éjszakájukat együtt töltötték.

Aztán valamivel több, mint három hónap után, a következő tárgyaláson, Zsolt távollétében, a bírónő Margitkát megkérdezte, hogy fenn tartja-e eredeti keresetét. Nagy hirtelen Margitkának fogalma se volt mi volt az eredeti keresete, mert elsősorban azt szeretne volna elérni, hogy a férjét újra beidézzék további packáztatás végett, ezért egyszerűen csak rávágta, hogy igen, és nyomatékosan kérte a férje újbóli megidézését. A bírónő azonban felszólította, hogy hagyja el a termet és várjon, amíg újra szólítják.

Mivel az alperes másodszor sem jelent meg, nem mentette ki magát, és nem is képviselte senki, a bíróság helyt adott a felperes eredeti keresetének. A néhány perccel korábban jegyzőkönyvbe rögzített akaratának figyelembevételével mondták ki a válast.

Margitka őrüngött, de saját keresetének megítélése ellen nem fellebbezhetett, Zsoltot meg nem érdekelte az ítélet, ami két héten belül jogerőre emelkedett. Immáron családi állapota „elváltra” változott, amiről a bíróság térti vevényes levélben értesítette.

Ha már az értesítésnél tartunk, meg kell jegyezni, hogy néhány nappal később Teri is előállt egy értesítéssel, ami szerint gyereket vár, ki mástól, mint Zsolttól, akinek a hír nem volt beépítve jövőképebe, de különösképpen nem volt ellenére a dolog. Mindenesetre másfél hónap múlva meg lett tartva az

esküvő. Igaz, a 3500 grammos ifjabb Zsolt világra jöttére valamivel több, mint egy évet kellett várni.

* * *

39. Az enyhén elmebeteg nő

Judit nevű élettársam egy idő után ráunt a háziasszony szerepére, és ellenmondást nem tűrő hangon közölte velem, hogy megvalósítja önmagát. Tekintettel arra, hogy az önmegvalósítás akkoriban egyre divatosabb lett, egy szót se szóltam, bár voltak elképzeléseim, de politikailag korrektebb, ha egy férj nem képzelődik. Az elnőiesedett bírói kar még a végén felállítja a Férjügyi Bíróságot, a Munkaügyi Bíróság mintájára. Amikor a feministák csörtetnek, jobb, ha az ember maga alá húzza a farkát.

Judit tehát elment cipőket árulni egy butikba, előlem gondosan eltitkolt fizetésért, ami a végnapjait élő Kádárkorszakban nyilván üzleti titoknak számított. Aztán teltek a napok, a hetek, és nemigen történt semmi említésre érdemes. Azaz dehogy nem. Judit egyre másra különböző sikerekről számolt be.

Bejött egy férfi, de nem vett semmit, csak válogatott. Nagy dolog, mondtam rá én. A világ teli van unatkozó vásárlókkal, akik tulajdonképpen nem is tudják, mit akarnak. De ez tudta, mert (állítólag) naponta bejárt 15-20 percre, és nem vett semmit.

- Na jó, így én – némi tettetett naivsággal, – de akkor mit akar?
- Mit akar? Mit akar? – Vágta rá Judit, – hát engem.
- Miért, te is eladó vagy? – Próbáltam szellemeskedni egyet.
- Állatian belém van esve a pasi, csak olyan szemtelenül fiatal. Mondd meg őszintén, mit csináljak egy 22 éves taknyos fiúval?
- A kérdés nem az, hogy te mit csináljál vele, – válaszoltam az akkor már 35 felett járó Juditnak, – hanem, hogy ő mit akar csinálni veled?
- Na, mit gondolsz? – Tette fel nekem a teljesen felesleges kérdést.

Persze az egész témának nem volt semmi értelme, amit mind a ketten tudtunk, de játszottuk az agyunkat, ki tud flegmább lenni a másiknál.

Mivel egyikünk se adta be a derekát, a téma napokon át felszínen maradt. Közben akarva, nem akarva egyre több adatot tudtam meg az illetőről. Kiderült a vezetékeve, családi állapota, mármint, hogy özvegy mamájával ketten élnek egy lakásban, hogy az 56-os vonalán lakik a Moszkva tértől az ötödik megállóval szemben, stb., stb. Gondolom, az adatok közlésének az volt az értelme, hogy az egész dolog hihetőbbnek hasson, és ha már adat, akkor nem érdemes hazudni, sokkal egyszerűbb a valóságot mondani, ha ugyan azt mondta. Na, majd elvállik.

Aztán egy szép napon előállott Judit azzal, a hülye ötlettel, hogy a Madáchban valami Shakespeare darab megy, nézzük meg. Csak hát, amióta elég bátor vagyok ahhoz, hogy saját véleményem legyen, Shakespeare-től libabőrös lesz a hátam. Véleményem szerint körülményeskedő történészgombolyítása, értelmes ember részére a XIX. Század óta elviselhetetlen.

- Hát jó, ha nem akarsz jönni, akkor elmegyek egyedül!
- Gyedül? – tettem fel a helyénvaló kérdést, – a te korodban?
- Na jó, nem egyedül megyek, elviszem magammal a Gábort, – vagyis a 22 éves takonypolcot, gondoltam magamban.

Ezzel a kérdés el is volt intézve. Volt még annyi élettársi, bár akkor azt hiszem éppen férj-feleség voltunk, na mindegy: szóval volt még annyi jogom, hogy megkérdezhettem, melyik nap mennek.

Most persze idekívánczik annak beszúrása, hogy megismerkedésünk után közölte velem, hogy a házasság szerinte felesleges. Aztán a hátam mögött fűnek-fának azt mesélte, hogy egy rohadt strici vagyok, mert nem akarom elvenni feleségül, bár közös gyerekünk már 2 éves. Amikor ez a fülembe jutott, feltettem neki a kérdést, ne házasodjunk-e össze. Erre azt válaszolta „csak nem képzeled!” Egy évvel később azzal állt elő, hogy „rendezni” kellene a kapcsolatunkat, mert a Nikó nevű lányunknak ez olyan ciki. Harminc nap után mindketten elrebegettük a boldogító igent. Legfeljebb egy éve lehettünk házasok, amikor beadta a válókeresetet. Erre közös megegyezéssel elváltunk, de továbbra is együtt éltünk. Valószínűleg pont az ellenkezőjét akarta annak, amit én, csak nem tudott rájönni, én mit akarok.

Akkor vissza az eredeti történethez. A színelőadás napján, -kor becsöngettem egy általam feltételezett lakásba, amit az adatok alapján egyáltalán nem volt nehéz megtalálni. A lakásban egy kedves, agyondolgozott, ötvenes néni fogadott, de volt ott egy jóval fiatalabb hölgy is, mint kiderült, a szomszéd lakásból. A kérdésemre, hogy hol a Gábor, azt a választ kaptam, hogy színházban. Nekem nem ezt ígérte, füllentettem egy nagyot. Nem akart ő színházba menni, így a mama, de jött érte egy nagyon erőszakos nő, és az én Gábor fiam nem tud nemet mondani, pedig az Olgikával is volt programja - és ezzel a másik nőre bökött. Mivel, ennél többet nem is akartam tudni, meg nem is mondtak volna, szépen elbúcsúztam, és egyenesen mentem a Madách színházba, ahol hamarosan vége lett az első felvonásnak, és az emberek kiözönlöttek az előtérbe. Én meg, gondoltam,

megnézem magamnak ezt a 22 éves, fülig szerelmes fiatalembert, aki egyszerűen nem tud meglenni a feleségem nélkül.

A nagy tömegben nem volt könnyű megtalálni őket, mert se nem sétáltak, se nem álltak sorban a büfé, illetve a WC előtt, helyette a férfi az egyik sarokban állt, precízebben, álló helyzetben be volt szorítva egy sarokba. Előtte állt Judit, akit brutális félrelökés nélkül, lehetetlenségnek látszott kikerülni. Nőm vonagló testtel, és elképesztő mennyiségű simogatással úgy bájolta a férfit, hogy azt egy indiai kígyóbűvölő is megirigyelhette volna. A jelenet elég sokáig tartott, és mivel Judit nekem háttal állt, meglehetősen közel mehettem az észrevétel veszélye nélkül. Lehet, hogy beleképzeltem az egészet, de nekem úgy tűnt, a férfi arcvonásain határozottan fellelhető volt a kétségbeesés, valamint a segélykérés minden jele. De végül is elég nagy fasz: ha nem volt hozzá kedve, mi a fenének ment el?!

Én természetesen jóval előbb értem haza, mint Judit, de azért ő is – mondhatnám feltűnően – korán megérkezett.

- Na, milyen volt? – tettem fel az udvarias kérdést, amit természetesen a színi előadásra értettem.
- Nem fogod elhinni! – válaszolta Judit. – Ez a pasi, teljesen oda van értem.
- Nahát, csodálkoztam el, – ez alkalommal abszolút őszintén – és ezt honnan veszed?
- Hogy honnan? Hát ide figyelj! Beszorított egy sarokba, rám mászott, fogdosott, tapogatott, és egyáltalán nem érdekelte, hogy százan látnak.
- Nem százan drágám, százegyen.
- Hogy-hogy?
- Úgy, hogy én is láttalak.
- Te, láttál?
- Igen, és megfigyeléseim szerint nem ő szorított be téged a sarokba, hanem te őt, és nem ő fogdosott téged, hanem te őt. És nem te nem tudtál szabadulni tőle, hanem ő tőled. – Ekkor néhány másodpercre vaskos csend ült be közénk, amit csakhamar Judit hisztérikus sikoltozásokkal tarkított monológja követett.
- Te rohadt csibész, aljas gazember! Utállak, érted, utállak, gyűlöllek! Hogy tudtál ilyen szemét lenni?

Ma már tudom, hogy hatalmas hibát követtem el. Elkezdtem hangosan röhögni. Nem azon, hogy hisztériázott és még csak azon sem, hogy hazudott és lebukott. Elképesztően komikusnak tartottam, hogy ő megy el egy idegen pasival, majd össze-vissza hazudik, és mindezek tetejére, ő mérges rám. Én nem szoktam hazudni, mert túl kényelmetlen, és székáns a hazugság észben tartása, de ha hazudnék és lebuknék, akkor vagy elnevetném magam, vagy minimum kellő méltósággal viselném. Lehet, hogy éppen ez a különbség az elfogadhatóan normális férfi, és az enyhén elmebeteg nő között?

40. Diákszerelem

A diáklányok többsége őszintén szerelmes valamelyik fiatalabb tanárába. Durvábban megfogalmazva, a bakfisok zöme többé-kevésbé apakomplexusban vergődik, amit vagy kinőnek, vagy nem.

Judit nevű, második feleségemnek is volt (igen, igen, kedves olvasó, megint róla van szó) nyolcadik általánosban egy biológiatanára, akibe a fél osztály „szerelmes” volt, ami akkora élménynek számított, hogy évekkel később, több alkalommal is végig kellett hallgatnom az illető tanári, sőt férfiúi erényeit. Istenem, a férji kötelességek listáján ez a végighallgatás is egy tétel.

A történethez csatlakozó következő bejelentés az, hogy a volt nejem számtalan erénnyel rendelkezett, de ezek közé valami furcsa véletlen folytán „a házastársi hűség nem tartozott. Erre szokás mondani, ez van, ezt kell szeretni. Az egyetlen baj ezzel a mondással, hogy pont ezt nem lehet megszeretni, legfeljebb megszokni. Ráadásul mind a ketten megszoktuk.

Judit különböző emberekkel feküdt össze, nem, mert oly nagy híve lett volna a promiszkuitásnak, hanem mert ezekből a kalandokból általa elképzelt előnyöket vélte kapni. Ugyanis, nejem számomra, a kezdet kezdetétől fogva,

az ugródeszka szerepét szánta, csak maga az elugrás hosszú éveket vett igénybe. A nekifutást viszont gyakran megpróbálta. Mire sikerült neki az elrugaskodás, eredeti állagának 90 százaléka már a múlté volt, de ez legyen az ő, és a következő ugródeszka problémája.

Az egymás mellett való élés békés egyszerűségében, egy szép napon elérkeztünk ahhoz a ponthoz, amikor bekövetkezett, vagy úgy is mondhatnám, ránk köszöntött az AIDS megkapás lehetőségének történelmi időszaka. Egészen addig egy-egy Judit-kaland hozadéka mindössze a trichomonas, vagy a candida fertőzés hazacipelése volt, ami a vakarózáson kívül túl nagy problémát nem jelentett, antibiotikumokkal bőségesen ellátott világunkban, de amikor a HIV-fertőzés lehetőségéről is tudomást szereztünk, a helyzet kezdett gyökeresen megváltozni.

Történt pedig, hogy egy szép napon kicsapongó oldalbordám szerződést kötött egy hazatelepült amerikai magyarral, aminek a lényege a hetenként egyszeri látogatáson alapuló, zsebpénz kiegészítés volt. Nem is lett volna semmi különösebb probléma, hiszen a dolgok menetébe már rég nem volt beleszólásom, de a pasas korábban, a kolorádói Denverben élt. Denverről pedig köztudott volt, hogy akkoriban a világ AIDS-el legjobban fertőzött városának hírében állt.

Amikor ezt az apróságot Judit tudomására hoztam, beállt a családi pánik. Mint mindig, amikor szarban volt, most is hozzám rohant segítségért:

- Na most, mit tegyek?
- Mit tegyél, mit tegyél? – dühöngtem hangosan. – Legelőször is menj el a Mária utcába és vizsgáltasd meg magad, nem vagy-e máris AIDS-es! A többit majd meglátjuk. - Judit el is ment a Mária utcába, hazajött és nagy boldogan újságolta:
- Képzeld el, a volt biológiatanárommal futottam össze, ő ott a főnök.
- Nahát, milyen szerencse! – csodálkoztam egyet. – És különben mit szólt az esethez?
- Semmit. Azt mondtam neki, hogy a férjem Afrikában volt egy hónapig, és biztos akarok lenni a dologban.
- Ennyi?
- Igen – állította nőm.
- És mikor lesz eredmény?
- Jövő héten megint bemegyek.

Ezzel a téma egy teljes hétre le is zárult. Aztán Judit bement az eredményért, majd egy órával később, teljesen feldúlva, haza is érkezett. Így, első látásra meg voltam róla győződve, hogy az eredmény pozitív, csak az dúlhatja fel ekkora mértékben, egy nő lelkét. De mint mindig, most is tévedtem. Hiába na, a nők sok év együttélés után is tudnak meglepetést okozni.

Kiderült, hogy amikor belépett az intézmény főnökének a szobájába, a volt biológiatanár mosolyogva közölte az eredményt, miszerint Judit HIV-negatív. Majd ezt követően odament az ajtóhoz és kulcsra zárta, a nejemet felrakta az íróasztalra, lehúzta a bugyiját, és alaposan megdugta.

Már éppen a számon volt, hogy ez tényleg felháborító, de miért hagytad? Amikor ő szólalt meg először „szemét állat, az íróasztal tetején, mért nem vitt fel a lakására?!”

41. Diplomamunka

Első gyermekem négy éves lehetett, amikor feleségemmel eszünkbe jutott, hogy nem feltétlenül kell nekünk egész este otthon ülni. Újsághirdetés útján fogadtunk egy (nagyon) ifjú hölgyet, aki órabérért ült az alvó gyermek mellett, ami alatt mi színházban kifejezetten jól éreztük magunkat, vagy éppen beültünk egy olyan zenés helyre vacsorázni, amihez foghatók manapság nincsenek. Aztán úgy éjjel 11-12 között hazaértünk.

Az első kiruccanás után feleségemnek eszébe jutott, hogy jó-jó, de hogy fog ez a lány hazajutni, mert ha taxival, akkor arra rámegy mindaz, amit tőlünk a gyerek felügyeletért kap. Ha mi fizetjük a taxit is, akkor tulajdonképpen dupla órabért adunk. Mit tudom én – válaszoltam. Tudod mit? – tette fel az álkérdést a nejem – vidd haza te, percek alatt visszaérsz.

Gabi, mert így hívták a gyerekefelügyelőt, egy picit szabadkozott, nyilván az udvariasság kedvéért, de aztán pillanatok alatt ráállt a dologra. Az, hogy a XIX. kerületben lakik, vagyis a Duna másik oldalán jó messze, az már csak kocsiban derült ki. Feleségem szerint ezt nevezik „percek alatt visszaérsz”-nek!

Igaz a közlekedési viszonyok abszolút ideálisak voltak, egyfelől, mert akkor még alig volt kocsik az utcákon, másfelől pedig éjfél környékén még napjainkban is elboldogul az ember. Ennek ellenére az utazás, pláne oda-

vissza, elég sokáig tartott. Az meg már csak természetes, hogy nem ültünk szóltanul egymás mellett.

Az elrendezés annyira jól bevált, hogy a következő héten is igénybevevük az ifjú hölgy szolgáltatását, meg utána is. Gabi elmondta, hogy dolgozik, de munka mellett a dolgozók iskolájába jár és az idén fog érettségizni. Erre én csodálkozva felkiáltottam – még nem érettségiztél? Ennek az ártatlan kérdésnek azonban (mint később rádöbbsentem) két kihangzása is van. Az első – és én erre gondoltam – hogy ennyire fiatal vagy, azaz még nem vagy 18 éves. A második – és ez eszembe se jutott – te ilyen hülye vagy, még egy nyavalyás érettségid sincs.

A társalgás természetesen tovább folyt, de az addig enyhén kacér csaj (amit én szándékosan nem vettem észre, mert az ember házi nyúlra nem lő, csak akkor, ha muszáj he-he-he) feladott a kacérkodással. Na végre – gondoltam magamban – megjött az esze.

Csak hát az esze annyira megjött, hogy a következő telefonálás alkalmából közölte a feleségemmel, köszöni szépen, de többet nem jön. Mi tehát Gabit elfelejtettük és más megoldás után néztünk, és találtunk. Miközben az idő nem állt meg. Vagyis teltek múltak az évek.

Aztán jött még két gyerek, meg minden más és egy szép napon csöngött a telefon, aminek másik végén egy női hang azután érdeklődött megismerem-e a hangját? Na ez az a fajta hülyeség, amit utálok. Ha valaki telefonál, mondja meg a nevét és közölje, mit akar. Ez még akkor is így van, ha a telefonálónak csábítóan kellemes női hangja van, mert mi a fenét lehet erre válaszolni. Naomi Cambell? Kinek van ekkora szerencséje? Na mindegy egy idő után kiderült, hogy a telefonáló a mi Gabink, akinek már nem is emlékeztem a vezetéknevére.

Szervusz Gabi, mi járatban vagy? – próbáltam leplezni nagyméretű meglepetésem. Gabi lelkem nem köntörfalazott, kerek-perec közölte, hogy találkozni akar velem. Jézusmária – állt meg bennem a kanál – mi a fene történhetett, hiszen nem tudunk egymásról semmit legalább 5 éve. Mindegy, találkozzunk!

A találkozás egy körúti presszóban testesült valósággá, ahol Gabi ismert meg engem, mert én úgy elmentem volna mellette, mint a sicc. Szóval a lelkes összefutás után leültünk egy asztalhoz és rendeltünk valamit, miközben ki-ki elvégzett egy gyors felmérést. Jó ez a nő – állapítottam meg magamban – de nem sokat töprenghettem rajta, mert Gabi mindjárt a tárgyra tért. Benyúlt a táskájába és kivett egy főiskolai diplomát, de már nem emlékszem, hogy milyen szakon, mert ugye nem ez volt a lényeg. A diploma lobogtatása mellett Gabi belekezdett a szövegelésbe. Látod, most már nekem is van diplomám. Örülök neki, és szívből gratulálok – válaszoltam, és várakozóan néztem rá, hogy folytassa, de ő nem folytatta, hanem lassú mozdulatokkal elrakta a diplomának tűnő papírt, majd egy idő után megtörte a csendet.

Remélem most már hajlandó vagy megdugni? – de nem hagyta, hogy válaszoljak, azonnal folytatta – de most már nem kellesz, – és ezzel méltóságteljesen szép lassan elhagyta a helyiséget. Én meg percekig néztem utána, és azt hiszem a meglepetéstől még levegőt se vettem.

Amikor magamhoz tértem, intettem a pincérnőnek, hogy fizetek, aki enyhén gúnyos pofával állt meg az asztal mellett. Praxisában nem ez lehetett az első eset, amikor otthagytak egy pasit, közvetlenül az orra előtt, de ez most nem izgatott. Azon töprengtem, hogy Gabinak vajon 5 évig végig az volt a hajtómotorja, hogy egy félreértett mondatra megadja a méltó választ? Egyáltalán, ez egy válasz?

Ma már ilyesmin nem töprengenék. Pontosan tudom, hogy a női lélek kiismerhetetlen. Mennyivel egyszerűbb a mohamedán férfiak helyzete, a Korán szerint a nőknek nincs is lelke.

42. Pesszárium

Minden kornak meg van a kedvenc védekezési eszköze. Újabban a nők már azt követelik, hogy a férfiak is védekezzenek, mondjuk úgy, hogy havonta intramuszkulárisan beléjük ültetnek valami lassan oldódó kotyvalékot, amittől minden felesleges dolog elsorvad, és nem kell félni a teherbe ejtéstől. Azonban amikor ez a történet játszódott, a pesszárium volt a favorit, ami roppant kényelmes volt a férfiaknak, de nem így a nőknek. Hogy miért, azt nem részletezem, de aki nem tudja, az érdeklődjön a szülőknél. Annyit azért elárulok az extra junioroknak, hogy ez is gumiból készül, de nem a férfiak húzzák fel, hanem a nők helyezik be, és persze nem utólag.

Történetünk főhőse egy igazi úriasszony, aki az ismert vicc szerint mindössze annyiban különbözik a nem úriasszonytól, hogy szalvétával fogja meg a faszt, bár a férfiak többsége azt is elvárná, hogy egyáltalán ne fogja meg, legalábbis a másét ne.

Az úriasszony neve legyen, mondjuk Judit, akinek éppen jómódú férje az egyszerűség kedvéért én voltam. A színhely pedig bárhol az országban, de leginkább Budapesten a Mártírok útján. Időpont pedig ... hát, ez teljesen mindegy. Nevezzük a pesszárium fénykorának.

Tényleg nem akarom dicsérni magam, de nem csak azért voltam ideális férj, mert zsozsóban nem volt hiány, de azért is, mert nőmnek (legalább is a kezdetben) mindent elhittem. Megbíztam benne és beláttam, hogy egy igazi nőnek vannak olyan útjai, ahová a férjnek nem igazán illik elkísérni. Teszem azt, egy kozmetikum megvásárlására tett körútra, természetesen kitömött bukszával, amikor is az elkölthető összeg, maga a csillagos ég.

Egy ilyen délelőtti vásárlás alkalmából hazamentem valami fontos iratért, amit persze nem találtam meg. Normál körülmények között ilyen esetben szóltam Juditnak, aki a keresett ezt vagy azt pillanatokon belül elővarázsolta. Most azonban nem volt Judit, ezért kénytelen voltam a sajátomon kívül néhány fiókot kihúzni Judit íróasztalából is. A legalsó fiókban azonban nem papírokat találtam, hanem egy nagyobbacska dobozt, ami viszont rejthetett magában papírokat is, ezért felnyitottam. Abban azonban csak egy pesszáriumtok volt, benne egy pesszáriummal, egy tubus zselé az applikáló csővel, és egy irrigáló labdac.

Mivel csak úriembernek éreztem magam, de semmi esetre se hülyének, azon csodálkoztam el, hogy ez a doboz miért nincs a fürdőszobában, miért kell ennek itt lenni. Este a felfedezésről Juditnak egy szót sem szóltam, mert erre a bölcsességre az üzleti élet már rég megtanított, helyette fejembe vettem, hogy végére járok a dolognak.

Ettől kezdve szokásommá vált, hogy délelőttönként hazalátogassak, és egyetlen mozdulattal bekukkantsak a pesszáriumos dobozba. Mindjárt az első alkalommal észrevettem, hogy a pesszáriumhoz alkalmazandó spermaölő zselé tubusa félcollonként egy vastag fekete vonallal be van jelölve. Ez nyilván az alkalmazandó zselé mennyiségét jelezte, és egyben támpontot is adott a kíváncsiszkodáshoz, hogy két megtekintés között hány alkalommal nyomtak ki zselét a tubusból.

Mindjárt a harmadik megtekintés alkalmából kiderült, hogy a zselé gyorsabban fogy, mint számításaim szerint „illene”, azaz közbe volt iktatva némi „illegális” alkalmazás is. Ez azonban nem volt perdöntő, mert mi van akkor, teszem azt, ha Judit a bejeddős fajta, és a biztonság kedvéért az előírtnál jóval több zselét alkalmaz egy-egy alkalommal.

Azonban az egyik nap délelőtt 10 óra tájékán új helyzet állt elő. Nem volt a dobozban sem a pesszárium, sem pedig a zselé. Ott virított viszont az irrigáló labdac. Természetesen, ahhoz nem kell különösképpen zseninek lenni, hogy az ember belássa, kozmetikum vásárlásához, cipő próbálgatásához, sőt, a barátnőjével folytatott fecsegéshez se elengedhetetlen a pesszárium jelenléte. Kizárólag akkor van rá szükség, ha a tulajdonosa használni akarja, méghozzá rendeltetésszerűen.

Miután ezek végigmentek a fejemben, már csak az volt a kérdés, mit tegyek? Sem a jelenetrendezés, sem a számonkérés nem volt kedvemre. Ugyanakkor azt se szívesen vallottam volna be, hogy „kutakodom”, márpedig egy vita hevében ez is előkerülhetett volna.

Miközben töprengtem, egy szempillantás alatt lett egy gondolatom, majd hirtelen mozdulattal kivettem az irrigáló labdacot és az aljába néhány köbcenti sötétkék tintát töltöttem, majd mindent visszatettem a helyére.

Aztán eljött az este is, egy különben teljesen szokványos délutánt követve, aminek végén Judit bevonult a fürdőszobába, mialatt kedvenc bőrfotelemben ülve átnéztem az aznapi sajtót. Egyszer csak velőt rázó, éktelen sikoltás hallottam a fürdőszobából. Erre némi kaján mosollyal a szám szélén megindultam a fürdőszoba felé, de addigra Judit már hisztériázott – gyere már, amikor szükség van rád, sose vagy sehol!

Tipikus angol hidegvérrel átítatva, méltóságteljesen benyitottam a fürdőszobába, ahol Judit a fürdőkádban állt egy hatalmas világoskék tócsa közepén.

- Mi történt, drágám? – érdeklődtem.
- Nem látod? - kérdezte Judit - kék víz jön belőlem.
- Honnan? - tettem fel a nem teljesen indokolatlan kérdést.
- Honnan? – méltatlankodva ismételte nőm az elhangzott kérdőszót, majd hirtelen elborult aggyal folytatta – takarodj ki a fürdőszobából!
- Drágám, én be se akartam jönni, te hívtál. – és ezzel sarkon fordultan, de még hallottam Judit utolsó sziszegését.
- Ezért még megfizetsz.
- Én fizetek meg? – hüledeztem – legközelebb majd előbb gondolkozol, és csak utána kiabálsz. Mert, hogy félrekúrsz, az egy dolog, de hogy hülye is vagy, az már nekem egy kicsit sok. Ugyanis egy okos nőnek sok minden elnézhető, de ha egy buta liba akar belőlem bolondot csinálni, az már elfogadhatatlan.

Újabban mozifilmek végén megjelenik egy szöveg, amiből megtudható, hogy a későbbiek folyamán mi történt a szereplőkkel, ami ha másra nem, arra mindenképpen jó, hogy a néző elhiggye, igaz történetnek volt a szemtanúja. Nos, esetünkben az történt, hogy amikor a hasonló esetek száma elérte az egy tucatot, nőm úgy döntött nincs értelme annak, hogy „megjavuljon”. Elvégre, és ezek saját szavai, te már mindent tudsz rólam, nálad tiszta lappal nem indulhatok el. Keresett magának egy másik balekot, majd lelépett.

43. English lesson

Életem folyamán körülbelül három tucat nő kezdett tőlem angolul tanulni saját, vagy szülői kezdeményezésre, és körülbelül ugyanennyi hagyta abba a tizenharmadik lecke után, vagy valamivel előbb. Az okok különbözőek voltak, érdemes lett volna statisztikát felállítani a jelenségről. Volt, aki csak simán le akart velem feküdni; volt, aki valóban tanulni akart, és természetben kívánt fizetni, volt, aki egyszerűen csak unatkozott. Natasa, azonban kivételnek számított.

Először is, ilyen névvel, mint „Natasa”, miért akar valaki angolul tanulni. Máskülönben, Natasa a felsorolt opciókat mind nyitva hagyta, nem adta jelét, hogy bármelyiket preferálta volna. Mindössze 22 éves kora ellenére tartozott hozzá egy férj is, ami nem képezte az eltitkolás tárgyát. Létezett, de jelentéktelennek minősült, legalábbis a ráutaló magatartásból következtethetően.

A hölgy egy nyírségi faluból került fel Pestre, ambíciói ennek megfelelően maximálisak voltak, míg előrehaladása a nyelvismeretek terén az átlagos

tempót mutatta. Lassan már úgy nézett ki, hogy a nyelv megtanulása tényleg egy valódi, kitűzött cél. De valami mégiscsak búzlott nekem egy kicsit; igaz, nem tudtam rájönni, hogy mi. Egy azonban kétségtelen volt, Natasa mindent megtett, hogy viszonyunk minél bizalmasabbá váljon. Aztán egy szép nap kibújt a szög a zsákból.

Natasa hétfőn közölte velem, hogy szerdán lesz a válópere.

- Nafene, elválsz?
- El – jött a rövid válasz.
- Hát, nem tartott sokáig.
- Nem.
- Most mit mondjak: hogy sajnálom? Nem is ismerem a férjed.
- Semmit se vesztettél.
- És mennyi ideig tartott a házasság?
- Két évig, de már fél év után tudtam, hogy nem fog sokáig tartani.
- Nem akarok turkálni az életedben, de ha már megjegyezted, hadd kérdezzem meg, mi volt a baj?
- Tulajdonképpen semmi, csak... szóval, nem vagyunk egymáshoz valók.
- Értem, ez gyakori dolog, de nem lehetett ezt tudni mondjuk hat hónappal korábban?
- Talán lehetett volna, de nekem csak utána kezdett kinyílni a világ. Nekem ma már nem elég, ha egy férfi csak az ágyban teljesít.
- Na, azért az se kutya – próbáltam nem elbagatellizálni a dolgokat.
- Na persze, de egy műveletlen barommal, azért nem az igazi.
- Nézd, nem akarok akadékoskodni, de a pasi, nyilván nem melletted vált műveletlenné.
- Jó, valószínűleg én vagyok a hibás, de most már nem tehetek mást, el kell válnom.
- Igazad van, válj. Na, hol is tartottunk?
- A shell és a will közötti különbségnél, de azért még szeretnék valamit mondani.
- Mondd!
- Valójában, meg szeretnék valamire kérni.
- Oké, ki vele!
- Szeretnék megkérni, hogy gyere el a tárgyalásra.
- Menjek el a tárgyalásra? Minek?
- Tulajdonképpen már csak ki fogják hirdetni a válást. Nem kell semmit tenned, csak nem akarok egyedül menni.
- Miért, ügyvéded nincs?
- Volt, de már nem kell. Meg akarom spórolni a felesleges kiadásokat.

Engem állandóan, ilyen hülye helyzetbe hoznak a nők. Olyat kérnek, amire nem lehet nemet mondani, egyszerűen azért, mert a kérés megtagadására nincs semmi értelmes indok. Végére is nem arra kért meg, hogy tegyem el láb alól a volt férjet. Szerdán tehát elmentem a tárgyalásra és a folyosón leültem egy padra. Tizenöt perccel később kivágódott az ajtó, amin elsőnek Natasa lépett ki sugárzó arccal, mögötte pedig két férfi.

Natasa egyenesen odajött hozzám, és teljesen meglepetésszerűen arcon csókolt – kimondták – jelentette ki diadalittasan. A nem várt csóktól egy picit meglepődtem, de végtére is hirtelen örömében az emberek sok mindenre ragadtatják el magukat, és egy csókba még senki se halt bele.

Na, ekkor hozzánk ért a két férfi, akik közül az egyik, feltehetően a volt férj megszólalt - Te vagy Natasa új pasija? Sok szerencsét, pajtás! – és ezzel tovább mentek. Én meg kérdően néztem Natasára, elvégre volt mit megmagyaráznia, de tanítványom nem vette a lapot.

- Figyelj csak, Natasa! Te azt mondtad neki, hogy én vagyok az új pasid?
- Nem mondtam neki semmit.
- Jó, nem mondtál, de úgy viselkedtél. Mért volt erre szükség?
- Hogy megpukkadjon.
- Hogy megpukkadjon? De hiszen már nincs hozzá semmi közöd.
- Ez igaz, de mégis – és ezzel Natasa életében először belém karolt.

Én meg arra gondoltam, ha neked ez a 35 év korkülönbség nem számít, akkor nekem se.

44. Egyszer hopp, másszor kopp

Ferivel úgy ismerkedtem meg, hogy körbekérdeztem az ismerőseimet, tudnak-e ajánlani egy hidegburkolót. Magyarul, olyan szakembert, aki kicsempézi a fürdőszobát, és lerakja a kőpadlót. Abban az időben ez így ment. Saját kézzel épített házam ugyanis elérkezett az utolsó munkafázishoz. Igaz, ezzel is megpróbálkozhattam volna, de az igazság az, hogy az első 1000 négyzetméter, amit az ember a helyére rak, nem nevezhető elfogadható munkának. A mester fel is szedeti. Mi a fenének tanuljak ki egy új szakmát, saját káromra? A közismert aranyköpés különben is úgy szól, hogy az ember az első házat az ellenségének építi, a másodikat a barátjának, és csak a harmadikat építi saját magának.

A lényeg mégis az, hogy Ferire szert tettem, és a hozzá fűzött reményeimet tökéletesen beváltotta. Egy négyzetméterért 500 forintot kért, de úgy, hogy nem hozott magával segítséget, én dolgoztam a keze alá. Folyt is a hátamon a víz, és mivel a konyha és a fürdőszoba a padlótól a mennyezetig ki lett csempézve, a jó sok négyzetméter eltartott néhány napig.

Munkaidő nem volt, dolgoztunk látástól vakulásig, a teljesítmény volt a lényeg. Feri gépkocsival jött úgy 30 kilométerről, de reggel hatkor már a helyén állt. Elképesztően jó munkát végzett, elképesztő sebességgel, és az eredmény kiváló volt. Igaz, a pénz, amit egy hónap alatt keresett felért 6-8 mérnök fizetésével. Na, erről jut eszembe.

Feri építészmérnöki diploma mellett képezte ki magát hidegburkolónak. Hogy miért? Természetesen a mesés pénzért, amit összetrógerolt. Na igen, pénzért sok mindenki sok mindent elvállal, de ismereteim szerint mérnökök fizikai munkát nemigen. Elvégre a normál, úgy értem (akkor még) állami munkahely mellett, maszekban is tervezhet. Aztán meg maszektervezést nem nehezebb szerezni, mint maszekcsempézést. Furdalta az oldalamat a kíváncsiság!

Ja igen, még valamit nem értettem. Feri reggeltől estig megállás nélkül dolgozott, ami ugye azt jelentette, hogy én is. Igaz, ha mindent a keze alá készítettem, 20-30 percig tétlenkedhettem. Szóval reggeltől estig dolgozott, és csak délben állt le, hogy tíz perc alatt megkajáljon. A kaját pedig becsomagolva hozta magával, ami négy szelet megvajazott kenyérből állt a közé helyezett néhány szelet párizsival. Ráadásul minden egyes nap!

Szóval, én már láttam kőműveseket, ácsokat munkaközben étkezni, de azok reggel munkakezdés előtt vették meg a kajájukat a munkahelyhez közel eső közértben. A koszt téliszalámi, császárhús, lángolt kolbász, és hasonlók voltak, elég nagy mennyiségben, plusz friss szállítású kenyér, egy-két liternyi üdítő, vagy sör. Ezekhez képest, Feri monoton ebédje kissé szokatlan, és feltétlenül meglepőnek volt nevezhető, mert pénzsűkében aligha szenvedett.

A munka már a vége felé közeledett, és a rengeteg beszélgetés következtében elég sok mindent megtudtunk egymásról. Ferinek néhány évvel fiatalabb óvónő felesége, és összesen 3 kislánya volt. Az óvó néni természetesen nem dolgozott, állandóan otthon szorgoskodott saját gyermekei körül, akik között egy-egy év volt a korkülönbség, és furcsa módon mindegyik áprilisban született. Ezen, aztán jót röhögtünk, főleg amikor elmeséltem, hogy az én lányom is áprilisban született, ráadásul elsején, és még csak nem is véletlenül. Mivel az elsőszülött fiam császárral jött a világra várható volt, hogy a lányom is császárral fog szülni. Az osztályvezető főorvos ki is írta a műtétet március 31.-re, de ahogy az gyakran lenni szokott valaki beleköpött a levesbe. Ez alkalommal egy 90 felé járó Bársony professzor volt a köpködő, aki már a hamut is mamunak mondta, de azért havonta egyszer becsoszogott, nagyvizitet tartani. Márciusban harmincadikára esett a becsoszogás, és feleségem ágyánál közölte, hogy császárról szó sem lehet. A kővé vált feleségemnek a főorvos hevesen integetett a professzor háta mögül, hogy az öreg nem beszámítható, de azért a látszat kedvéért a műtétet egy nappal el kellett halasztani. Így lett a március 31.-ből, április 1.

Na de vissza a csempézéshez. Hamarosan az is kiderült, hogy Feri német márkát szeretne venni, de jó sokat az akkoriban divatos 50 forintos áron. Természetesen segítségére tudtam lenni, sőt még azt is felajánlottam, hogy a munkájáért járó teljes összeget márkában fizetem ki. Na, erre a hírre úgy

megörült, hogy madarat lehetett volna vele fogatni. Én meg úgy gondoltam, ha már én hozom a márkát, hadd feszegessem egy kicsit a témát.

- Nem akarom beleütni az orrom más dolgába, és ha nem akarsz, akkor ne válaszolj, de mi az ördögöt akarsz ennyi márkával csinálni? – álltam elő a kissé pofátlan kérdéssel.
- Külföldön akarom eltölteni a nyári vakációt, ahhoz kell a márka. – válaszolta.
- És hová fogtok menni?
- Az nekem teljesen mindegy, – morogta félhangosan – kibérlek egy utánfutót, és már megyünk is.
- Rendben van, de hová? – érdeklődtem.
- Az nekem teljesen mindegy. Oda megyünk, ahová Juli akarja.
- Értem, hogy nem akarsz vitát a feleségeddel, de én még olyat nem hallottam, hogy valakinek tökmindegy, hol és mire költi a keservesen megkeresett pénzét, – provokáltam beszélgető partneremet, aki néhány perc csönd után úgy döntött, hogy semmi oka előttem megjátszani, a hülyét. Elvégre elég sok szakmai és egyéb témát érintve már rég felmértük egymás szellemi képességét. Letette a fándlit, kabátzsebéből elővett egy tárcát, abból pedig egy fényképet.
- Látod? – mondta. – Ez Juli, a feleségem. Megnéztem a képet, és csettintettem a nyelvemmel.
- Hát, cseszd meg, ez egy kurva jó nő – szaladt ki a számon.
- Az – ismerte be Feri – és tudod, bármikor elhagyhat.
- Ugyan már! – méltatlankodtam. – Három gyerekkel, ezt csak beképzeled.
- Nem, dehogy képzelem be, már többször tett rá célzást.
- És? Akkor mi van? – mert ezek után tényleg kíváncsi lettem.
- Nézd, itthon Juli állandóan nyavalyog, későn érek haza, vacsora után fáj a feje, fáradt, szóval érted, nem?
- Persze, hogy értem. Nem akar kefélni.
- Így van, de amikor külföldön vagyunk, akkor enyém a terep – majd látva elképedésemet, folytatta. – Külföldön 30 nap alatt többet dugok, mint itthoni tizenegy hónapban. Ezért született mind a három lányom áprilisban.

45. Csak a férjemmel nem

Kittyt, egy kisebb társaságban úgy mutatta be a kisszövetkezet jogtanácsosa, mint egy szabad prédát. A jellemzés természetesen a háta mögött történt, de mint később kiderült, a titoktartásra senki se tartott igényt.

A szóban forgó hölgy még nem volt 30, tartozott hozzá egy férj, két gyerek, és egy rózsadombi öröklakás, egy nyugati kocsi, valamint rengeteg délelőtti szabadidő. Ugyanis, ő volt a kisszövetkezet elnöke.

Bemutatás után félreültünk egy sarokba, és két kellemesen hűtött koktél szopogatása mellett, csendes beszélgetésbe kezdtünk. Kitty, a sikeres női menedzserek magabiztosságával közölte velem, hogy pont olyan pasira vadászik, mint amilyen én vagyok. Hogy ez pontosan mit jelent, arra nem tért ki, de engem nem is nagyon érdekelt. A nő 176 centije minimum 10 centivel volt több, mint az esetem, de ez a délelőtti ráérés kifejezetten kedvemre valónak bizonyult, hát még a további „feltételek”.

De ne rohanjunk előre a történetben. Amikor kerek-perec közölte, hogy pont ilyenre vadászik, azt hittem, ez egy jópofa bevezető az enyhén spicces hölgytől, de a második mondatnál, és a szemérmetlen felmérégetésem észlelésénél, a bevezető mondatot kénytelen voltam komolyan venni.

Kitty nyilván készült a beszélgetésre, még az is lehet, hogy e témában nem ez volt az első, mert némi rutinnal faggatni kezdett, mi róla a véleményem, mint nőről. Természetesen biztosítottam róla, hogy nagyon csinosnak tartom, de ezt akkor is mondtam volna, ha történetesen egy bányarém, mert mi mást mondhat egy férfi egy nő szemébe?!

A következő kérdés arra irányult, hogy el tudom-e őt képzelni szeretőnek. Na, ez már határozottan melegebb kérdés, de vettem a lécezt, és habozás nélkül rávágtam, hogy igen. Elvégre, egy igenből bármikor lehet nem, de egy nemből, soha a bűdös életben nem lehet igen. Erre Kitty biztosított arról, hogy ez kölcsönös.

- Na jó, – folytattam – mi a következő lépés?
- Természetesen az, hogy tisztázunk néhány dolgot.
- Tiszta sor, – válaszoltam – tisztázzuk!
- A férjemet nem akarom elhagyni, a családi fészek feldúlásáról szó sem lehet, és természetesen nem akarom a dolgot nagydobra verni.
- Én is így gondoltam – vallottam be.
- Délelőttönként találkozhatunk, de nem az én lakásomban.
- Ez csak természetes – vágtam rá. Ki a fene akar alsógatyában összefutni egy férjjel? – De mi az elképzelésed?
- Például nálatok.
- Megoldható, van még valami?
- Van, heti egy alkalomra gondoltam.
- Megfelel – egyeztem bele. Mikor kezdjük?
- Akár holnap is – válaszolta – de csak akkor folytatjuk, ha az nekem megfelel.
- Oké, – egyeztem bele – de gondolom, nem sértő, ha ez kölcsönös.
- Nem.

Szóval, illet én még nem pipáltam. A magyar nőkkel való kapcsolat-felvételre elsősorban az jellemző, hogy mindent ki kell találni, semmi se nevezhető a nevére, és hagyni kell a nőt megjátszani a meglepődöttet, akinek fogalma se volt arról, hogy „erre” megy ki a játék. Ez a nő pedig úgy tárgyalt velem, mintha egy szobabútor rendelt volna nálam, néhány napos szállítási határidővel. Mindegy, 176 centi hústoronnyal még nem volt dolgom. Egy proletár, láncain kívül csak a szüzességét veszítheti el, én meg még azt sem.

Aztán összejött a találka, és beindult az „együttlét”. Feltett szándékom volt, hogy ne adjak okot semmi panaszra. Előjátékkal kezdtem, de ráutaló magatartásából következően, Kittynek ez nem volt kifejezett igénye. Marad az aktus, amit minden cifrázás nélkül, a szokott módon kezdtem el. Feltett szándékom volt, hogy alaposan kiteszek magamért egyszerűen azért, mert állandóan egy angol közmondás járt a fejemben, ami szerint, ha valamit érdemes csinálni, akkor azt érdemes jól csinálni. Különben se volt korai magömlésem még 16 éves koromban sem, pont most kezdem el?!

Csak hogy a forgatókönyv másként sikerült. Kitty bizony nőket meghazudtoló sebességgel, egy percen belül úgy elélezett, mint a pinty, ugyanakkor szerencsére tisztességből kívárta, hogy befejezzem. Na de utána

elsöpöört öltözködni, nem hagyva nékem más teendőt, mint visszavinni a kissovetkezet telephelyére.

Alig indultunk el, máris megeredt a nyelve.

- Tőlem folytathatjuk, ahogy megbeszéltük, hetente egyszer.
- Hát, ez lekötelez, – kezdtem viccelődni – de ezt legközelebb is így akarod?
- Miért, van valami gond? – érdeklődött.
- Probléma nincs, csak miért kapkodunk?
- Úgy tudom, abban megegyeztünk, hogy szerelem, meg ilyesmi nincs.
- Nem akarok én szerelmes lenni, de miért kapkodunk? – ismételttem meg a kérdést, amire kérdéssel válaszolt.
- Te is eléltéztél, nem?
- Persze, de ez valahogy olyan gépies – hagyta el a szám a tipikus női panaszkodás.
- Nézd, – kezdett végre a magyarázatba – az a helyzet, hogy Lajossal – gondoltam, a férj – nem tudok eléltézni. Nem tudom, miért, de akármit csinál, most már évek óta nem élvezek el vele. Nem akarom megsérteni, ezért megjátsszom neki az orgazmust, de egy idő után már nem bírom. Ugyanis más férfivel azonnal élvezek. Ez van, na, meg az örökké tartó családi béke.

46. Ritka járat

Elmúlt már éjjel tizenkettő, amikor eljöttem egy nem túl sikeres buliról, ahol mindössze egyetlenüveg sört ittam, gyakorlatilag tehát színjózan voltam. Ezek szerint kár volt otthon hagyni a kocsit, de most már mindegy. Taxi persze sehol. Marad tehát a villamos, amire a Villányi úton vártam, ahol a 61-es bevisz a Moszkva térre, de az a fránya 61-es nem akart jönni. Odamentem a megállótáblához és rémülten döbbsentem rá, hogy az utolsó villamos már fél órája elment. Nem csoda, hogy a megálló járdaszíkján egyes egyedül én topogtam a december eleji kissé csípősen hideg télben.

További szimatolásom után kiderült, hogy szerencsére ezen a vonalon egész éjszaka van járat, csak elképesztően ritkán. Azon gondolkodtam, hogy gyalog neki vágjak-e a Moszkva térnek, ami mellett a mozgás felmelegítő hatása szolt, vagy inkább várjak. Aztán a várás mellett döntöttem, mert nem lenne dühítőbb, mintha 10 perc múlva elvágtatna mellettem egy üres villamos, másfelől még egy taxi is felbukkanhat valahonnan. Elkezdtem tehát egyhelyben topogni, legalább a lábam ne fázzon. Az utcán természetesen sehol egy lélek.

Azazhogy a közeli utcasarkon a Villányi útra kanyarodott egy átmeneti kabátot magára szorító nő, és egyenesen a járdaszíkj felé tartott, ahol én topogtam. Legalább nem várok egyedül, gondoltam, és még az is

lehetséges, hogy szóba elegyedünk egymással. Közben a nő rálépett a járdaszigetre, és már kivehetőek voltak a vonásai, nem lehetett több 22-24 évesnél. A járdasziget szélén egy pillanatra megállt és rám nézett, majd megindult egyenesen felém, és addig nem állt meg, amíg szemtől-szembe nem találtuk magunkat.

Ekkor tíz másodperc néma szünet következett, mert én úgy gondoltam, hogy ő jött oda, neki kell valamit mondani. Mondott is.

- Nem akarsz feljönni hozzám? – kérdezte. – Itt lakom egy ugrásra – tette hozzá magyarázatul, majd elhallgatott és várt.

Az igazat megvallva nem ezt vártam, illetve fogalmam sincs mit vártam, így aztán meglepődni se tudtam, csak automatikusan kiszaladt a számon: – Mit kérdeztél?

- Azt kérdeztem, nem akarsz-e feljönni hozzám, itt lakom a közelben, és nagyon egyedül vagyok – a nyomaték kedvéért ezzel szétterítette a kabátját, hogy a vékony nyári ruhán keresztül láthatóvá váljon irigylésre méltó alakja.
- Mért ne?! – válaszoltam, erre Jolán szó nélkül megfordult és elindult visszafelé, én meg követtem.

Egy-két perc és máris a lakásán voltunk. Igaz, útközben az járt a fejemben, hogy a lakáson dekkolhat négy markos srác és kifosztanak, vagy ilyesmi, de elhessegettem a gondolatot, elvégre senki se gondolja komolyan, hogy éjjel egy villamosra váró férfi farzsebe teli van tömve zsozsóval. Ennek ellenére a vállalkozás ígért némi kellemetlen meglepetést, de a kíváncsiság jóval erősebb volt, mint a megfontolt tartózkodás.

A lakásban első dolgom volt a cipőm levétele és kezem megmelegítése az elektromosan fűtött cserépkályha oldalán, aztán körülnéztem, amit Jolán készségesen tűrt.

Egy idő után nekem fogyott el a türelmem és megszólaltam:

- Ezt, gyakran szoktad csinálni?
- Nem, – válaszolta Jolán – most hívtam fel valakit az utcáról először.
- Tényleg, – csodálkoztam el – és most mi lesz?
- Semmi. Egy kicsit beszélgetünk, aztán elálmosodunk és lefekszünk.
- Tényleg? – ámultam el – lehet, hogy valamelyikünk egy kicsit dilis?
- Rám gondolsz? – kérdezte Jolán.
- Például, igen.
- Nem vagyok dilis, csak nagyon egyedül érzem magam.
- Pasid nincs? – érdeklődtem.
- Nincs – válaszolta. – Tudod, egy általános iskolában tanítok. A tanári karban két férfi van, mind a kettő nő. Ezen kívül van 13 nő, de csak háromnak van férje. A nők úgy figyelik egymást, mint a kiéhezett farkasok. Esélyem sincs egy pasira – itt szünetet tartott, majd folytatta – Nálam most szakadt el a cérna, kész, ennyi. – Némi gondolkodás után átvettem a szót:

- Csak akkor maradok, ha dugunk – jelentettem ki némi brutalitással, ő meg hosszasan rám nézett, majd lassan vetkőzni kezdett, miközben válaszolt: – De akkor reggelig maradsz.

Persze megígértem, hogy reggelig maradok, amit eszem ágában se volt betartani. Húsz perccel később az ajtóból még utánam kiabált, hogy egy szemét alak vagyok. Igaza volt, hajnal kettőkor már a Moszkva téren voltam és az éjjel-nappal járó 6-os villamosra vártam. Mosolyogtam magamban, meg se kérdezte a nevem. A régi vicc jutott az eszembe: Együttlétünk eredményét kilenc hónap múlva nevezd majd Jankónak. Jó-jó, te meg három nap múlva nevezd majd kankónak.

47. Az én házam az én váram

Amikor valakinek lelép a felesége, azon nyomban valamennyi ismerősben föllángol a mindent elsöprő szimpátia. Nem kutatják a hátteret, nem firtatják, ki volt a hibás, nem csámcsognak a részleteken (legalábbis nem látványosan). Az első és egyetlen dolog, ami beugrik nekik, hogy „ez így nem maradhat”. Mindenkinek akad egy-két ismerőse, kolleginája, aki képtelen találni magának egy rendes pasit, aki pont olyanra vágyik, mint az elhagyott illető. Az emberek már csak ilyenek. Irigylük, akinek a házassége rendezett, sajnálják azt, akinek rendezetlen, és azonnal segítőkésznek mutatkoznak, amint valaki egyedül marad. Bizony-bizony, ilyen együttérző ez a honi társadalom.

Mi tagadás, az én feleségem is lelépett. Az ilyesmit a legtöbb férfi eltitkolja „én rúgtam ki a bűdös kurvát, mert meguntam, hogy fűvel-fával kefélt” magyarázat kíséretében. Én nem titkolom! Otthagytak, mint eb a szarát, és mivel abban a pillanatban nem volt köztünk házassági kötelék, első osztályú szabad prédának voltam tekinthető, miközben szomorú estéimet baráti házaspároknál töltve, ragyogó alkalmat adtam a segítség felkínálására.

Zsolt barátom felesége, Éva elő is rukkolt egy kolleganővel, aki építésmérnök lévén házilagos kivitelben építette fel családi házát, valamelyik peremkerület külső szélén, ahol hugyért-szarért adták a telkeket. Az utcának természetesen nem volt szilárd burkolata, a szomszéd telkek nem voltak bekerítve és a környéken virító valamennyi házról hiányzott még a vakolat.

A nő elmúlt már harminc, ami persze nem kizáró tényező, de ennyi ideig tartó férjtelenség, azért mégiscsak figyelemreméltó mellékkörülménynek számít. Ennek ellenére hagytam, hogy a nevemben megbeszéljenek egy meghívót, egy adott szombat estére, egy adott címre, és egy adott leánykori névre hallgató személyhez, akiről előre elárulták, hogy nagyon szimpatikus.

Azt természetesen tudtam, hogy egy nő jellemzésénél a „szimpatikus” kifejezés kábé a bányarémszerűséget takarja, de nem vagyunk egyformák, aki neked bányarém, lehet, hogy nekem Csipkerózsika. Különbözik sincsenek előítéleteim, és a napot is nyugtával dicsérem, arról nem is beszélve, hogy kíváncsiságom nőügyekben nem ismer határt.

Aztán eljött a nagy nap, amikor egy térkép segítségével felleltem látogatásom végállomását, egy éppen hogy elkészült házat. Becsöngettem, a tulajdonosnő kilibbent a kapuhoz és beeresztett, mint egy régi jó barátot, és azon nyomban kezdetét vette a bocsánatkérések sora.

- A lépcső még nincs leburkolva, de azért nyugodtan ráléphetsz.
- Ühüm.
- Az ajtó egy kicsit szorul, jól meg kell lökni, de a héten kijön még az asztalos.
- Hagyd, majd én belököm – készségeskedtem.
- Lépj a rongyra, mert a parkettalakk még nem kötött meg tökéletesen. Különbözik szerintem, vedd le a cipődet.
- Természetesen, egyébként cúgos cipőt hordok, amit könnyű levenni – válaszoltam együttérzően, és ezzel előre araszoltam.
- Vigyázz, a szobakilincs kiesik, ha meghúzod! Ok, nem húzom meg, csak lenyomom.

A szobába bejutva kiderült, hogy a bútorzat egyetlen duplaágyból áll, valamint egy apró asztalból, és két erősen kopott székből. Gondoltam, ezekre kell majd leülnünk, és célba vettem az egyiket. Ekkor Gyöngyi a hátam mögött újra megszólalt:

- Még nem volt pénzem a bebútorozásra. Ezeket úgy kaptam kölcsön.
- Persze, egy ideig ez is megteszi – próbáltam leplezni indokolatlannak nehezen nevezhető finnyáságomat. – Különbözik, az a falépcső hová vezet? – érdeklődtem.
- Ja, az?
- Miért, van másik lépcső is?
- Nem, dehogy. Az a hálósobába vezet.
- Tényleg? És ott mi van?
- Az még teljesen üres.
- Akkor hol tartod a ruháidat?
- Hát, az előszobában, ott van egy beépített gardrób.
- Ahá, és akkor itt alszol? – böktem a franciaágyra.

- Tulajdonképpen igen.

Ezzel majdnem megakadt a beszélgetésünk, mert eléggé szarul éreztem magam. A barátságtalan berendezés még csak hagyján, de észrevettem, hogy hideg is van. Körülbelül 15 fok lehetett a szobában, vagyis legfeljebb öt fokkal több, mint odakint az őszi zimankóban. Meg is akartam kérdezni, hogy miért van ilyen hideg, amikor Gyöngyi elkezdte mesélni, hogy milyen sokba került a ház, hogy saját erejéből építette, hogy nagyon meg kell nézni minden fillért, mire ad ki, és a fűtés rettenetesen drága, és tulajdonképpen egy fillérje se maradt, ésatöbbi, ésatöbbi.

- Akkor ezért nincs még korlát a hálósobába vezető lépcsőn? – érdeklődtem némi hozzáértéssel.
- Tulajdonképpen igen, de a lépcsőt azért lehet használni, csak vigyázni kell. Különben, nem szoktam felmenni, nincs értelme.
- Ez igaz – állapítottam meg. Ekkor témát váltott:
- Most már mindenem megvan. Ja igen, van egy Kispolszchim is, most már csak egy férfi hiányzik az életemből.
- Oh, hát férfi van elég – közöltem az aktuálisnak tűnő megállapításom.
- Én azért másképp látom – vallotta be, majd folytatta. – Hallom, te is egyedül élsz.
- Igen, - csak hogy nem bírtam tovább az udvariaskodást, és megtoldtam egy apró tapintatlansággal – de nálam melegebb van.

Ez nagy hiba volt, mert Gyöngyi azonnal rávágta, hogy az ágyban, a dunyha alatt nem lehet fájni, és ezzel nekiállt megágyazni, én meg csak ámultam, milyen gyorsan mozog a keze.

Jóságos úristen, én most meg leszek erőszakolva, futott át agyamon a gondolat. Egye-fene adtam meg magam, volt már rosszabb nő is alattam, valahogy csak túlélem ezt az estét. Na, ekkor vettem észre, hogy a vetkőzésben Gyöngyi két testhosszal vezet. Gondoltam, végignézem, hátha a látvány meghozza az otthon felejtett nemi étvágyat, de nem hozta meg. Mire felocsúdtam, Gyöngyi már az ágyban volt, csak a feje látszott ki. Pont az a testrésze, amit feltétlenül le kellett volna takarni.

Aztán némi szemrehányó tekintet elviselése után én is bekerültem az ágyba, amit addigra a tulajdonosnő már be is melegített, de az se sokat segített. Na jó, vegyük viccesre a dolgot.

- Hát akkor meg is lennénk.
- Mivel? – tette fel a hülye kérdést.
- Úgy értem, elég gyorsan összefeküdtünk.
- Annyit biztos tudtál rólam, hogy nem vagyok 16 éves – pimaszkodott egyet saját, nehezen összekapart házában.
- Na jó, legyünk egy kicsit őszinték – kezdtem a nem kevés veszélyt rejtő monológomba. – Természetesen nem az életkorod a főtéma. Az is világos volt, hogy élettársra vágyunk mind a ketten. Azzal sincs baj, hogy megismerkedéssel kell kezdeni, és a végső döntésig el kell telni néhány hónapnak. Tulajdonképpen még azt is megértem, hogy

mindjárt az első alkalommal keféléssel kezdünk, elvégre el tudom képzelni, hogy hónapok óta nem volt férfi a házban. Meg aztán nem mindegy, hogy kivel kell dugnod a következő 30 év alatt – és akkor levegőt vettem, amit arra használt ki, hogy közbevágjon.

- Ilyeneket akkor se szoktak az ember pofájába vágni, ha történetesen mind igaz.
- Tudom, – vallottam be – de az alternatíva az lenne, hogy elkezdem mentegetni magam, miért nem áll fel a farkam, meg hogy, dehogy vagyok én impotens, csak ez a plusz 15 fok valahogy nagyon barátságtalan, a szoba berendezéséről már nem is beszélve. Pedig nem ez a lényeg.
- Hát mi? – érdeklődött Gyöngyi, aki még kísérletet se tett, hogy valami nyomorúságos kis szex is összejöjjön a végén.
- A baj szerintem az egész elképzelésben van. Összehoztál egy házat, megvetted hozzá az ajtókat, ablakokat, a fürdőszobába a kádat, stb., és most, az egészhez akarsz venni egy férfit is. De ez nem működik. – na ekkor már ott csillogtak a könnyek Gyöngyi szemében, amit kurvára gyűlölök, mert mindig beenyhülök tőle. – Nekem most azt kellene mondanom, hogy én nem vagyok megvehető, mert egy élő ember vagyok, saját egyéniséggel, de nem ezt mondom, mert nem vagyok átlagos. Ez alatt azt értem, hogy könnyedén felül tudok kerekedni a triviális dolgokon. Az igazi baj, hogy célod elérése közben vénkisasszonyosítottad magad – erre a kijelentésre, tágra nyílt szemekkel közbeszólt.
- Én, vénkisasszony?
- Úgy értem, hogy mindenről megvan a pontos elképzelésed, és annak elfogadását száz százalékosan el is várod. Márpedig a társkapcsolat ebben a korban a kompromisszumok sorozatából áll.
- Mire gondolsz? – kérdezte őszinte meglepetéssel.
- Mire gondolok? Hát nézd, amióta megérkeztem, még semmit se tehettem saját elhatározásból. Levettetted velem a cipőmet, megfogattad velem a kilincset, beparancsoltál az ágyba, és eltűrtetted velem ezt a szörnyű hideget. Nem akarok közönséges lenni, de meg akarod magad dugatni, és minden pénzben lefogadom, azt is pontosan tudod, mikor akarsz kirúgni – és ezzel egy pillanatnyi csend ült a szobára, ami alatt kiugrottam az ágyból, és gyorsan elkezdtem öltözni még mielőtt az alsógatya a seggemre fagyott volna.

48. Szerelmi háromszög

Már nem emlékszem milyen kocsi volt a fenekem alatt csak arra, hogy a Nagykörúton haladtam a Mester utca felől, majd Rákóczi térnél valami ütközés miatt nem lehetett tovább menni. Ha úgysem lehet, akkor ki is szállhatok és megnézhetem, ki ütött el kit, és főleg miért. Az ember már csak ilyen kíváncsi állat. Mivel ez a rendszerváltás előtt volt, eszembe se jutott, hogy kihúzzam az indítókulcsot, vagy feltekerjem az ablakot. Nem azt mondom, hogy nem volt bűnözés, na de ami most van...

Az alapos kikíváncsiskodás után visszatértem a kocsimhoz, majd folytattam az utazást. A forgalmi és a jogsi hiányát csak másnap vettem észre. Nyilvánvalóvá vált, hogy valaki benyúlt a kocsiba és elvitte. Bosszantó, mert újat kell beszerezni, de amúgy anyagi veszteség nem ért. Tanulság, nem kell ilyen flegmának lenni, a világ nem csupa tündérkéből áll. Illetve, ami a tündéreket illeti, nem is olyan biztos.

Két nappal később délelőtt 10 körül csöngettek az ajtón. Kinyitottam és mit ad isten, ott állt előttem egy tündér. Na jó, egy majdnem tündér. Az ismeretlen becsöngető egy 20-22 éves, karcsú, magas, szőke nő volt, aki pikánsnak mondható pöszeséggel Antalffy Tibort kereste. Miután közöltem vele, hogy én vagyok, határozott, királynői léptekkel bement mellettem a lakásba, nem hagyva nekem más szerepet, minthogy becsukjam mögöttem az

ajtót. Hiába szedtem gyorsan a lábamat, már csak a belső szobában, az íróasztalomnál értem utol.

- Elárulná kérem, hogy miről van szó? – tettem fel neki a kérdést.
- Különbö a fényképről megismertelek – válaszolta, miközben teljes fesztelenséggel a formás kis seggét behelyezte az egyik fotelbe.
- Miféle fényképről? – érdeklődtem, miközben azon törtem a fejem, hogy a kb. 30 év korkülönbség ellenére miért tegezett le, és mire fel helyezte magát kényelembe.
- Hát, ami a jogsidon van.
- Tényleg? És hogy a fenébe került magához?
- Az most nem érdekes, – hessegette el méltatlankodásomat – inkább áruld el, van feleséged?
- Mi köze a feleségemnek a jogosítványomhoz, meg egyáltalán mi közünk van nekünk egymáshoz?
- Na jó – fogta a nő rövidre a szót – ha kell a jogsid és a forgalmid, akkor ma este 7 után gyere el erre a címre – és ezzel átnyújtott egy sajtócedulát, majd megindult az ajtó felé.

Egy pillanatra átvillant az agyamon, hogy a tarkójára mért ütéssel leterítem, átkutatom a ridikülét és kilököm az ajtón, de hát egy kultúrember egy ilyen szőke izét mégsem taglózhat le. Végül is ott álltam a szoba közepén kissé megmerevedve, amíg meg nem hallottam az ajtó becsapódását. Akkor ezek szerint megvan a ma esti programom, vágódott belém a gondolat.

A megadott cím egy kis mellékutcában volt a Rákóczi tér mellett, végeredményben egy udvarra nyíló földszintes szoba-konyháról volt szó. Érkezésemkor az ajtó 5 centire ki volt nyitva, mintha várnának valakit, ezért aztán csöngetés nélkül bejutottam. Az egyelőre még neve sincsen csaj kiszólt a szobából, hogy csukjam be az ajtót és zárjam rá a kulcsot, mert cilinderzár persze nem volt az ajtón. Ezen a környéken nem használják, nincs ok a betörésre. Én meg, mint egy hipnotizált páciens, követtem az utasítását, majd óvatosan bearaszoltam a szobába, ahol a hang tulajdonosa egy kétéves forma gyereket ültetett a bilire.

- Mindjárt lefektetem, és akkor majd beszélhetünk – szólalt meg köszönés helyett. Én meg makogtam valami olyasmit, hogy: – jó estét, eljöttem.
- Mariannak hívnak – vetette oda, miközben a bebugyolált gyereket betette egy gyerekágyba.
- Szóval akkor megkaphatnám az igazolványaimat? – tértem a tárgyra.
- Azonnal megkapod, de előbb meg kell valamit beszélnünk.
- Hát beszéljük!

A megbeszélés abból állt, hogy elmesélte az életét. Ezek szerint akadt egy férje, akitől a gyerek volt. A férjét behívták katonának. Az egyik nem várt eltávozás alatt feleségét rajtakapta egy pasival, hogy úgy mondjam a hitvesi ágyban. A férj nem szólt egy szót se, visszament a laktanyába és fejbe lötte magát. Ilyen egyszerűen, most aztán Mariannak nem volt állása, nem volt férje, de volt egy gyereke meg egy szobakonyhája. Az elhunyt férj szülei látni

se akarták. A saját apja egész nap részeg volt. Az anyjának egyetlen felesleges forint se volt a zsebében, stb.

Már éppen azon voltam, hogy elsírom magam, amikor az ágy feletti polcon megláttam egy gyengén megvilágított terráriumot.

- Hát az meg ott mi? – érdeklődtem.
- Az egy kígyó – válaszolta.
- Ez van vagy másfél méter – kiáltottam fel – és nem tud kijönni?
- Nem – válaszolta Mariann, – mert a tetején is van egy üveglap.
- Remélem nem mérges kígyó? – hűledeztem.
- Dehogymérges – nyugtatott meg.
- Na jó, akkor talán az igazolványaimat ideadhatnád.

Mariann benyúlt egy fiókba és kivette az igazolványaimat, de nem nyújtotta át, hanem az iránt érdeklődött, mi jár a becsületes megtalálónak. Nem akartam feszegetni a „becsületes” jelző fogalmát, inkább megkérdeztem, mit kér, de még mielőtt nyilatkozhatott volna, kitértem arra, hogy ha kígyót tud tartani, akkor olyan nagyon rosszul nem állhat anyagilag. Ami azt illeti, valóban van jövedelme, vallotta be, mert van egy maszek barátja, aki rendszeresen jár hozzá és ad pénzt, de az estéit egyedül kell töltenie. Aztán kiderült, az igazolványaim visszaadásának ára, az ő egyhűllétének az enyhítése.

Szóval meg lettem invitálva egy kis házasságon kívüli szexre. Nem hittem volna, hogy 50 után még meglepetést tud nekem okozni egy nő. Elvégre Mariann, mint később kiderült, 21 éves volt és kifejezetten attraktív. Igazolványom birtokában nem csak életkorommal lehetett tisztában, de azt is szemrevételezhette, hogyan nézek ki (elárulom, messze nem voltam Adonisz). Igaz, egy 2 éves gyerekkel nem volt könnyű helyzetben, de mégis. Mindegy, jól elbeszélgettünk. Nem láttam semmi okát annak, hogy valami jónak én legyek az elrontója.

Már rég az ágyban voltunk, amikor azért arra kitértem, hogy rendszeresen jár hozzá egy maszek nyilván szex szolgáltatása végett, megfelelő ellenszolgáltatásért és akkor ugye ez most egy „szerelmi háromszög” vagy mi a fene, ami engem nem zavar, de nem zavarja-e a maszekot? Mariann megnyugtatóan, hogy ez a szerelmi háromszög – ha már így nevezem – a maszekot nem zavarja. A pasi jön, elvégzi a dolgát, legombolja a stegőt és megy. Hogy Mariann a szabadidejében mit tesz, az nem érdekli, hiszen éppen ez minden bajának az oka, minden este egyedül van.

Akkor probléma egy szál se. Attól kezdve hetente egyszer, néha kétszer megjelentem Mariann lakásán, szigorúan 8 óra körül, amikor már a gyerek aludt és 10-11 között távoztam. Ez a rutin 2-3 hónapja mehetett, amikor Mariann elkezdett könyörögni, hogy egyszer igazán maradhatnék reggelig. Nos, ez volt az - az ötlet, amiért a legkisebb mértékben se lelkesedtem, és némi tapintattal iparkodtam rámutatni, hogy az alkalmanként eltöltött 2-3 óra is meghaladja a nemzetközileg elfogadott mennyiséget. Mariann azonban hajthatatlan maradt, míg egy szép napon beadtam a derekam. Egye-fene, maradok reggelig.

Hatalmas átkarolások közepette 11 óra körül elaludtunk a gyerek miatt nem teljesen sötét, erősen lecsökkentetten megvilágított szobában, és édes álomba szenderedtünk. Nem tudom, mennyi ideje aludhattam már, amikor arra ébredtem, hogy Mariann matat a combom körül. Ahá, kis hamis, szóval erre ment ki a játék! Ezért kellett nekem reggelig maradni! Hajnal felé jöhet a második menet. De miért ilyen hideg Mariann keze?

Lenyúltam a lábam közé, hogy megfogjam a huncut „betolakodót” de Mariann keze helyett egy hideg, nedves, mozgó valami akadt a kezem ügyébe. Úgy ugrottam ki az ágyból, mintha villám sújtott volna. Hűlt helyemen meglehetősen stílszerűen egy jókora hüllő tekeredett. Persze a nyüzsgésre Mariann is felébredt, rám nézett, majd a kígyóra és megszólalt, – már megint kiszöktél, te kis szemtelen? – és egy laza mozdulattal a hüllőt visszarakta a terráriumba. Én meg elkezdtem kapkodni magamra a ruhát.

- Hát te meg mit csinálsz? – kérdezte Mariann.
- Öltözöm és megyek.
- Azt ígérted, hogy reggelig maradsz.
- Ez igaz, – válaszoltam, – de közben egy kicsit megváltozott a helyzet.
- Hogy-hogy megváltozott a helyzet?
- Úgy, hogy eggyel többen vagyunk az ágyban, mint kellene – állítottam.
- Már visszaraktam a helyére.
- Azt látom, de féltékenységi rohamában bármikor visszajöhet az ágyba. Tudod ez a fajta szerelmi háromszög nekem egy kicsit már sok.

Ezt követően Mariannal csak egyszer-kétszer találkoztam, futólag. Miután otthagytam, hamarosan jött a rendszerváltás, ő beszilikonoztatta a melleit és peep-showkban lépett fel, illetve ült egy zongoraszéken és körbe mutogatta magát. Ezzel aztán elég jól eltelt az üres estéi. Pár évvel később váratlanul megjelent borosjenői házamban, ahová Éva, a feleségem engedte be. Mariannak (aki biciklivel jött ki Pestről, mindössze ennyi volt a közölnivalója Éva előtt : „Hallottam, hogy Judit lelépett, ha szólsz, én is hozzád mentem volna.” Megtisztelő – válaszoltam – csak tudod, én kígyókkal nem szeretek osztzkodni.

49. Csonka család

Pontosan tudom, hogy az olvasónak tele van már a hócipője velem, illetve nem velem (remélem), hanem a sikereimmel. Állandóan belém kötnek a nők, mind velem akarja magát megkeféltetni, én meg nagy finnyásan vagy kötélnek állok vagy nem, ahogy úri kedvem diktálja. Na akkor elárulok valamit, volt már hogy pofára estem. Remélem, sikerült kedvet csinálnom a tovább olvasáshoz?

Tudomásomra jutott, hogy Nagykanizsán egy kétgyerekes családjára alig várja, hogy összejöjjön valakivel. Én akkor éppen 58 éves voltam és a könyvben sokszor szerepelt oldalbordám csak néhány hete intett végleg búcsút nekem. Némi levelezgetés után az egyik szombat reggel felpattantam kis Polskimra és nekieredtem Nagykanizsának. Repültem vagy nyolcvannal, ami manapság nevetséges, de akkoriban az volt, azt kellett szeretni, meg a 200 kilométer az orrom előtt. Na azért ebédre megérkeztem.

A nő 28 volt, a nagyobbik lánya 10 a kisebbik 6 éves. A találkozás egy nagyrakás meglepetéssel járt. A gyerekeknek meglepetés volt, hogy a hétvége nem lesz olyan unalmas, mint általában. Ilonának az életkorom volt meglepetés, mert arról nem volt korábban szó. Nekem Ilona szépsége és háziassága volt meglepetés. Ugyanis általános tapasztalataim szerint a női

szépség és háziasság egymást kizáró tényezők. A szép nő nem házias, a házias nő nem szép, ez ilyen egyszerű.

Ebéd után a két lány nekem esett és elkezdtünk társasjátékozni. Aztán menjünk le a parkba futkosni egyet. Aztán megint társasjáték. A végén már az ölemben ültek és hol az egyik, hol a másik karolt át. Hát, ha valahol hiányzik egy apuka, akkor itt biztos hiányzott. Ilona meg is jegyezte, hogy ez minden csonka családnál így van.

Aztán azon vettem észre magam, hogy este 9 óra van, a két gyereket fürdetik és az anyjukkal tulajdonképpen alig váltottam néhány szót. Pedig kellett volna, mert vissza csak másnap délután szándékoztam indulni. Illetve lehet, hogy nem délután, de a másnap az olyan biztos volt, mint a halál.

Fürdetés után volt még egy fél óra pizsamás ugrálás, végül a gyerekek beszédültek az ágyaikba és elaludtak, de akkor már közelget a 10 óra, és még hátra volt a mama leápolása, amire nem kellett sokat várni. Mintha csak a gyerekek elalvására várt volna, Ilona nyelve megeredt és ömlött belőle a szó. Szinte egy szuszra megtudtam, hogy a gyerekek apja nem törődik velük, sose látják egymást. Mennyire reménytelen a helyzete a munkahelyen, milyen nehéz férfit találni két gyerekkel, stb. Eljött a 12 óra és szinte még azt se kérdezte meg tőlem, hogy mi a keresztnévem. Szemmel láthatóan ki akarta nekem beszélni magát, mint egy régi jó barátnőnek, mert az első perctől fogva eldöntötte, hogy különben kár volt lejönnöm Pestről, az a 30 év közöttünk mégis csak 30 év.

Aztán megágyazott, megfürödtünk, befeküdtünk az ágyba, jóéjszakát köszöntünk egymásnak és Ilona elkezdett elaludni. Ez utóbbinak volt azonban egy akadálya, mégpedig én. Egész egyszerűen fellebbentettem a takaróját, felhúztam a hálóingjét és..... Megítélésem szerint Ilona – bár nem várta – a legnagyobb természetességgel vette tudomásul, csak úgy, mint a reggel 6 óra körüli második fordulót, ami után folytattuk az este abbahagyott beszélgetést.

- Nem hittem volna, hogy ilyen jó lesz – vallotta be Ilona.
- Mért, mire számítottál? – kérdeztem tőle.
- Nem tudom, de te olyan idős vagy hozzám.
- Egyetérték, idős vagyok hozzád, de mi köze ennek a szeretkezéshez?
- Úgy látszik semmi, de éppen ez a meglepő.
- Legyünk őszinték – kezdtem a fejtegetésbe – végül is elég rég nem lehettél férfivel.
- Nem erről van szó.
- Dehogyan nem – erősködtem – a nők néha magukat is megdumálják, hogy nekik nem fontos a szex.
- Persze értem, amit mondasz, de hidd el nekem, tényleg nem erről van szó – erősködött.
- Hát akkor miről?
- Épp ez az, hogy nem tudom. Csak azt tudom, hogy jó volt és nem számítottam rá.

Nem akartam tovább erőltetni a dolgot, nekem ennyi is elég volt. Elvégre a továbblépéshez ez az első feltétel. Szexuális kompatibilitás nélkül nem lehet együtt élni, és végtére is éppen házastárs után néztem.

Vasárnap vidám közös reggelivel kezdtünk. Délelőtt megmutatták a várost. Az ebéd péntek este óta bent volt a hűtőben. Ebéd után még egy kis játék, aztán siráncozás, hogy maradjak még. Ilona a nevemben megígérte, hogy Tibor bácsi újra el fog jönni, és majd akkor is fogtok játszani. Én persze, ezt újabb meghívásnak tekintettem. Lekísértek a kocsihoz. A sarki kis ABC-ben még vettem a lányoknak egy-egy Milkát és irány Pest.

A következő hétvégén újra bepattantam a Polskimba, és szinte pontról-pontra megismételtük az előző hétvége forgatókönyvét, csak ez alkalommal már „régi kedves” ismerősök voltunk.

Javában fentem a fogam a harmadik hétvégére, bár az a 400-500 kilométer nem igazán vett le a lábamról, de hát valamit valamiért! Csakhogy Ilonától pénteken kaptam egy levelet. A levél kedves volt és udvarias, teli pironkodó exkuzálással. A lényeg, hogy Ilona összefutott egy korban „hozzáillő” apukával, aki 10 éves kisfiát egyedül nevelve, szintén egy csonkacsaládot alkotott. Végeredményben két csonkacsalád együtt már nem csonkacsalád, és hát úgy gondolták, hogy megpróbálják együtt.

Csak remélni merem, hogy sikerült nekik.

50. Zsáner

Eddigi nem túl rövid életem folyamán számtalan esetben kérdezték tőlem, mi az én zsánerem. Kivétel nélkül, minden esetben azt válaszoltam, nekem nincs zsánerem. Tekintve, hogy az érdeklődők minden esetben „érdektelen”, vagy azt megjátszó nők voltak, sose hagyták ennyiben a dolgot.

- Az lehetetlen, hogy neked ne lenne zsánered.
- Nincs, ha mondom.
- Szereted, ha egy nőnek nagy a melle?
- Szeretem – vallottam be.
- Hát akkor neked a nagymellű nő a zsánered.
- Nem. Semmi bajom a kis mellekkel.
- Te mondtad, hogy a nagymellű nőket szereted.
- Nem ezt mondtam. Azt kérdezted, szeretem-e a nagymellű nőket. Erre azt válaszoltam, hogy szeretem, de ha azt kérdezted volna, hogy szeretem-e a kismellű nőket, arra is azt mondtam volna, hogy szeretem.
- Miért, neked mindegy?

- Nem meghatározó.
- Akkor azt mondd meg, a szőkét vagy a barnákat szereted, esetleg a vöröseket?

Világos, hogy soha egyik érdeklődővel se tudtam magam megértetni. Nem tudom, más férfi hogy van vele – bár sejtem, valószínűleg úgy, ahogy én – de nincsenek előre kitűzött kritériumaim. Ezt viszont a nők valahogy nem akarják megérteni. Aztán eljött az idő, amikor elmém megvilágosodott.

Történt pedig, hogy meghívtak egy esküvőre, ahol a magyarul alig beszélő vőlegény olyan fekete volt, mint a sötét éjszaka. A ceremónia utáni lakodalom elég furcsán zajlott le. Az egyik sarokban 4-5 néger férfi és 2-3 néger nő beszélgettek, míg a többi sarokban fehérbőrű magyarok tárgyalták az esetet. Mit mondjak, nem minden meghívott volt megelégedve a vőlegény, illetve most már férj bőrének színével. Oly annyira, hogy a külső szobában a frissen keletkezett anyós, és még néhány női rokon zavartalanul zokogott. Hogy mentsem ezt a kényelmetlen helyzetet, bevegyültem a férj társaságába, akik hálásan fogadták az egyszemélyes faji keveredést. A feleség pedig egy életre a szívébe zárt.

A házasság nem tartott sokáig, a férj elég hamar lelépett. Kiderült, hogy neki csak a „menekült státusz, letelepedési engedély, állampolgárság elnyerése” kérdéskör volt fontos. Hát istenem, van ez így.

A Kati nevű otthagyt feleség nem sokat búslakodott, vagy legalábbis nemigen mutatta. Egyik férfi jön, a másik megy, van belőlük elég. Aztán egy szép nap összejöttünk egy társaságban, ahová Kati elhozta az új pasiját is. Hát, egy kicsit meglepett a dolog, ugyanis az új pasi is néger volt. De tényleg csak egy kicsit lepett meg, mert elvégre a lelépett férj magyarországi barátaival összejártak néhány hónapig, és az ember új partnert rendszerint a régebbi ismerősei közül szokott választani.

Aztán a rossznyelvek mesélték, hogy a viszonylag jól kereső Kati tulajdonképpen kitartja az itt felejtődött afrikai diákot, ruhákat vesz neki, meg ilyesmi. Semmi meglepő, manapság egyre gyakoribb, hogy a nő többet keres, mint a férfi egy adott élettársi kapcsolaton belül. Na, akkor mi van? Hát csak az, hogy a pasi egy szép napon, ismeretlen okok miatt visszament hazájába.

A harmadik pasira nem kellett sokáig várni, és amikor azzal is összetalálkoztam, a lelkem mélyén szinte elvártam, hogy néger legyen. Az is volt. Na, akkor megkérdeztem a lelkem mélyét, mi a fenének várta el, hogy ez is néger legyen. Végeredményben, ebben az országban van kb. 5 millió fehérbőrű férfi és néhány tucat néger. Az összeakadási valószínűség rendkívül kicsi. Elkezdtem piszkálni a jelenség. Addig, addig piszkált, míg valamennyi létező tapintatomat össze nem szedve rákérdeztem a Katira, van-e a jelenségnek valami logikus magyarázata, vagy mindössze a legkisebb valószínűség bekövetkezésének esetével állunk szemben.

Azt már említettem, hogy az esküvő után meglehetősen jó viszonyba kerültünk, Kati tehát feltárta a teljes valóságot. Ő csak néger férfivel tud élvezni. Hoppá! Akkor nekem semmi esélyem – hülyéskedtem el a dolgot, de mindjárt meg is bántam. Kati szerint a helyzet ennél sokkal komolyabb. Ő

maga is tudja, hogy ez nem csak képtelenség, de rettenetesen kellemetlen és szinte elviselhetetlen hátrányt jelent, de nem tud rajta segíteni.

Már a nyelvemen volt, hogy talán konzultálni kellene egy pszichológussal, de meggondoltam magam, és csak annyit nyögtem ki a számon: - Úgy látszik, neked aztán tényleg fekete a zsánered. Kati erre szomorúan rábólintott. – Istenem, – sóhajtottam fel – milyen jó, hogy nekem sose volt zsánerem. Mi lenne, ha én meg a púpos nőkre buknék? Még belegondolni is rossz.

51. Anya csak egy van

Azt természetesen én is tudom, hogy az anyai szeretet párját ritkítja szerte a világon. Aki ezt nem hiszi, az hallgassa meg valamelyik erről szóló népszerű dalt: „Édesanyám is volt nékem”, vagy csak simán „Mama”, stb. címek alatt. Igaz, olykor-olykor lehet hallani édesanyákról, akik frissen szült gyermekeiket kukába gyömöszölik, vagy 8 hónapos kisdédjüket a falhoz csapják, mert sírt, esetleg, mert a pasijukat idegesíti dugás közben. Ez azonban az a kivétel, ami erősíteni hivatott a szabályt. Az édesanya szereti a gyermekét és kész, sok esetben jobban, mint önmagát. Én magam tízévesen olyan történeteket olvastam, amiben a hajótörött mama felvágott ereiből kifolyó vérral táplálta csecsemőjét, amikor az anyateje már elapadt. Bizony! Az más kérdés, hogy felnőtt koromban tucatjával találkoztam olyan édesanyával, aki gyermekét eszköznek használta fel a volt (és halálosan gyűlölt) férjével szemben, de ez meg múló népszokásnak kiáltható ki. Mire a nők teljesen megvalósíthatják önmagukat, és minden másodikból sikeres menedzser nő lesz, ez a jelenség minden valószínűség szerint meg fog szűnni. Amíg nem szűnik meg, addig marad egy-két sztori. Tényleg nem sok, mindössze egy-két gyöngyszem, de ezek aztán toronymagasan kiemelkedők. Lássuk csak!

* * *

Elsőszülött fiamat a 3-as metró leszólította egy pizsok csinos nő. Persze kedvem lenne kitérni arra, hogy az „én időmben” a villamoson a férfiak szólították le a nőket (és nem fordítva), de a nők nem álltak kötélnek, mert „utcán nem ismerkedtek”. Következésképpen a férfiak se nagyon szólítottak le senkit, mert akit le lehetett szólítani, azt nem volt érdemes. Szóval, ha a szerkesztő ezt a bekezdést nem húzta ki, akkor most sztornó, folytatom ott, hogy a fiamat leszólították, amit boldogan vett tudomásul, mert neki ilyesmihez nem volt bátorsága.

Nem fogom én itt feleslegesen pocskolni az egyre drágább, jó minőségű papírt, inkább folytatom azzal, hogy a leszólításból gyors összeköltözés lett. Attól kezdve a fiamat havonta csak egyszer láttam, amikor átvette a létfenntartáshoz szükséges apanázst. Az Enikő nevű hölgy különélő szülei ennél egy kicsit jobban jártak, főleg a mama, mert oda minden vasárnap ellátogattak ebédelni.

Ez az egyenlőtlenség némileg sérelmezhető volt, elvégre Tomi fiam egy fillérrel se szakított le kisebb apanázst, mint Enikő. Protestálásom azonban félre lett tolva azzal, hogy Enikő édesanyja, hogy is mondjam, szóval idegileg erősen megviselt. Ki nem – vágtam vissza – ebben a zaklatott, hülye világban? Aztán kiderült, hogy igazságtalan vagyok.

Ugyanis Enikő imádott és nagyra becsült nagymamája, illetve nagynénikéje, akik esetünkben egy és ugyanazon személy, lány-korában teherbe esett. Igaz, akkoriban anyának szülni kötelesség volt, lánynak szülni pedig dicsőség, de a nagymama-nagynéni ezt nem így fogta fel. Szülni szült, de nem érezte dicsőségnek. Következésképpen isteni ötlete támadt, felköltözött Budapestre és környezetében kislányát kinevezte édes hűgának.

Így esett, hogy Enikő édesanyjának nem volt édesanyja, csak egy nővére és ebben az áltudatban telt el gyermekora. Nem csoda, hogy idegei erősen meg voltak viselve. Az meg már csak hab a tortán, hogy egy idegileg erősen megviselt mamának a leánya rendszerint szintén idegileg erősen megviselt lesz. Lett is. Néhány év házasság után minden vagyonával együtt bevonult egy törpe szektába, ahol lelke vagy megnyugodott, vagy nem. Az eredmény nincs az arcára írva.

* * *

Egy Edit nevű kamaszlány volt olyan hülye, hogy zsidó létére 1943-ban háborúellenes röplapokat osztogatott az utcán. Természetesen haláltáborban végezte, de 19 évesen még azt is túl lehet élni. Túl is élte. Viszont jó lóra tett. Rákosi alatt 4 polgári végzettséggel⁸ ő lett a Pannónia Filmvállalat vezérigazgatója, amihez járt volna egy szép villa is a Rózsadombon, jó sok szobával. Ennek csak egyetlen feltétele volt, négy darab gyerek.

⁸ 4 elemi + 4 polgári = összesen 8 osztály elvégzését jelentette a 14. életév betöltése után.

Mai pénzben egy milliárdot érő villáért mit meg nem tesz az ember! Ha csak két gyerek van, fogadunk hozzá kettőt örökbe. Micsoda remekbe szabott, négygyerekes szocialista család!

Aztán az évek szálltak, mint a percek (írta volt Faludy), és vérének harmatával a négy közül az egynek nem irgalmazott Jézus herceg. Az örökbe fogadott kamasz fiú Imre, a rengeteg zaklatás után, egy szép napon nem tért haza. Nem volt már rá szükség, tehát a kutya se kereste. A rendszerváltás után a hajdan kiutalt villát a benne lakó négygyerekes anyuka bagóért megvehette. Ne legyünk igazságtalanok, nem ő volt az egyetlen, aki ezt megtehetette. Igaz, sokaknak csak a lerobbant panellakás jutott.

Aztán hosszú évek múltán Imre anyja kapott egy értesítést a rendőrségtől, hogy Gergely Imre hajléktalan csavargó holttestét szíveskedjen azonosítani. Edit ezt kötelességszerűen megtette. A villa kizárólagos örököse, az édes gyerek István, morogva bár, de még egy temetés költségeit is kiizzadta magából. Az egymilliárdos szocialista juttatásba ez még belefért.

* * *

A 24 éves Ilona volt az üzem legcsinosabb varrónője. A tulajdonos valamennyi új modellt rajta próbálta ki, remekül állt rajta minden ruhadarab. Csak hát ebből nem lehet megélni. Éppen ezért, amikor a főnök egy enyhén félreérthető célzást tett Ilonának, a kocka már el is volt vetve. Hamarosan kiderült, hogy Ilona az ágyban sokkal jobb munkát tud végezni, mint a varrógép mellett.

Ja, még nem írtam hozzá dátumot. Mindez 1949-ben történt, amikor gőzerővel ment az államosítás, társadalom átalakítás és hasonló kellemetlen, egy életre kiható dolgok. Ennek ellenére Ilonának csak egyetlen egy maga szabta feladata akadt, mindenképpen, minél előbb teherbe akart esni, ami 24 év környékén rettenetesen könnyen megy.

Sándornak, vagyis az üzem tulajdonosának persze nem szólt a dologról, addig akart várni, amíg a terhesség visszafordíthatatlanná nem válik, vagyis a negyedik hónap kezdetéig. El is jött az idő, és Ilona tervei szerint a hétfői nap lett volna a nagy meglepetés ideje, munka után a főnök irodájában a szokásos találkozó elején. Csakhogy a számításba esett némi hiba.

Hétfőn kiderült, hogy az üzemet államosítják, amiről Sándor valahogy fülest fogott, aminek egyenes következményeként a hétvégén összes mozgatható vagyonával együtt eltűnt, később kiderült, hogy disszidált. Ilona titkos tervei egyik napról a másikra nem értek egy lyukas krajcárt se.

Hónapokkal később jött egy levél az USA-ban élő Sándortól, aki igen színesen ecsetelte, hogy Ilona mennyire hiányzik neki, és hogy milyen nehéz a dolga, stb. Ilona természetesen mindent megértett, de nem felejtette el bejelenteni, hogy van egy néhány hónapos kicsi Sándorka is, akinek bizony-bizony a nagy Sándorka a papája. Ettől kezdve jöttek a csomagok, mentek a fényképek, valamint szép csendben cammogtak az évek is, sorba egymásután. A hajdan volt csomagok szép lassan elmaradoztak, de az egyre cseperedő Sanyika megmaradt.

A mértéktelenül nagy elszámítás mellett Ilona egy kicsit azért szerencsésnek volt mondható, mert Sanyika kedves, szófogadó, értelmes kisfiúvá cseperedett, és egyúttal a szomszéd és gyerektelen Marika néni kedvencévé is vált, ami az Ilona malmára hajtotta a vizet. Ha Ilonának bármilyen programja akadt, Marika nénire mindig lehetett számítani.

Aztán jöttek az 56-os „események” és a külföldre szökés nagy lehetősége, mert azt csak napjainkban lehet elsütni, hogy az 56-ban határt átlépő 200.000 magyar minden egyes tagja a Corvin-közben harcolt. Ilonát is hívták a barátnők, mondván: „még csak 30 éves vagy, előtted a világ, Ausztrália teli van nőkre éhes, gazdag magyar férfiakkal, stb.”

Ilona azonban hajthatatlan maradt, „könnyű nektek gyerek nélkül, egy 6 éves kisfiúval nem lehet kalandozni”. Aztán hosszan elgondolkozott a dolgon. Mire „kalandozhat” már közel lesz az ötvenhez.

Aki nem tud róla, annak elárulom, a nők két számot utálnak a számegyenesen, a negyvenet és az ötvenet. A 39. születésnapján minden nőt elfog a páni félelem, jézusom, hamarosan negyven leszek. A 49. születésnapjukra megjön az eszük. Ezt ugyanis egymás után ötször ülik meg egyéves időközönként. Aztán bezárul a kör. Nincs tovább.

Ilona is erre gondolt, majd összepakolt néhány fontos dolgot, értékeit magához vette, Sanyikát a bevett rutin szerint átvitte a szomszéd nénihez, majd csendben betette maga mögött lakása ajtaját - életében utoljára.

* * *

Évával, a jelenlegi feleségemmel már a tizenhatodik közös évet tapossuk. Gyerekünk természetesen nincs, van viszont egy Dezső nevű berni pásztor fajkutánk. Dezső egy büszke házőrző eb, és ilyen minőségben kitűnő munkát végez. Régebben, ha egy-két napra elutaztunk, akkor kitettünk neki kellő mennyiségű ételt és italt, amiből ő menten tudta, hogy legközelebb csak másnap este fog minket látni. Ha 8-10 napra külföldre mentünk, akkor a kedves szomszéd néni naponta átjött hozzá etetni és itatni. Dezső ezt nem nagyon kedvelte, de hűséges kutyaszíve megbocsátóan beleegyezett az évente egyszer előforduló eseménybe.

Időközben azonban Dezső megöregedett, a szakkönyvek szerint az idén, vagy legkésőbb jövőre végleg itt fog mindek hagyni. Ilyen az élet, ezzel szembe kell nézni. Viszont az utolsó két évben Dezső ragaszkodása érezhetően megváltozott, mert kutyaszíve érzi a vég közelségét. Mi pedig megértők vagyunk. Két éve nem voltunk külföldön és nem maradunk el egyetlen éjszakára se. Az emberi élettartam hét-nyolcszorosa a kutyáénak, lesz még időnk a kihagyott nyaralások bepótlására. Igen ám, de miközben Dezső kutya bússzemű buksiját simogatom, eszembe jut saját édesanyám, aki – apámmal együtt – kilenc éves koromban nagy hirtelen meggazdagodott. Egyszeriben lett pénze olyasmire is, amire korábban gondolni se mert. Csak hát engem nem lehetett a szomszéd néniire bízni, magával cipeléshez pedig nem fűlött a foga. Megoldás? Beraktak egy internátusba, ahonnan csak karácsonykor, a szeretet ünnepére engedtek haza.

Újabban, „öregesen” meg-megnézem az MTV „Önök kérték” műsorát, de azt hiszem, le fogok szokni róla. Valakik kérésére minden harmadik alkalommal előáll Kovács Kati és elénekli az „*Úgy szeretném meghálálni*” című dalt. Gyorsan nyomok egyet a távirányítón, akkor már inkább egy akciófilm, az se reális, de legalább érdekes a pirotechnikája.

52. Közös szerzemény

Atlasz Vera középiskolás osztálytársnőm a háborús események miatt halmozottan volt év-vesztes, ezért aztán közvetlenül az érettségi után, egyetlen percet se vesztegetve azonnal férjhez ment 21 éves korában.

Egy éven át volt a padtársam, ami alkalmat adott arra, hogy megtapasztaljam, mekkora akarattal, szorgalommal, és irgalmatlan mennyiségű idő ráfordítással haladt előre tanulmányaiban. Jegyzeteit gyöngybetűkkel írta, mert ráadásul még pedáns is volt.

Mint ifjú feleség a tőle megszokott pedantériával és szilárd elhatározással adott életet két gyermeknek, akiknek gondos nevelése mellett – a kor szellemének megfelelően – természetesen derekasan helyt állt a munka világában is. Ennek következtében szinte töretlenül haladt előre a számlátrán, egészen a főosztályvezetői szélig. Na ekkor a személyzetis behívta egy kis elbeszélgetésre, aminek lényege az volt, hogy „elvtársnő diplomát kell szerezned”.

Vera tehát jó harminc évesen újra az iskolapadba került, jobban mondván a Műszaki Egyetem esti tagozatára. Délelőtt felelősségteljes munka, este egyetem, éjjel és hétvégén tanulás, hébe-hóba itt-ott egy icipicit feleség is, de aztán annyi. Aminek egyenes következménye az volt, hogy 13 éves leányával csak karácsonykor és húsvét táján futott össze az előszobában,

akkor is csak fél percre, amíg felvették a kabátot. Nem csoda, hogy januárban vették észre, a kis Vera iskola helyett Szeptember óta valami egészen más helyre jár.

Mit részletezzem, mire a mamának kiosztották a frissen szerzett diplomát lánya már egy szentendrei galeri közprédájaként hetente legfeljebb egyszer járt haza, többnyire egy kis zsebpénz feltankolása végett. Erre mondják azt, hogy az életben mindenért fizetni kell. Ennek a diplomának ez volt az ára.

Papa-mama összeültek, vajon mit lehetne tenni, főleg, mert a galeri kezdte áttenni székhelyét a szülői házba, vagyis az ifjú Vera szobájában rendszerint 2-3 vadidegen alak volt található félmeztelenül szakállal, vagy bugyiban szakáll nélkül. A tanácskozás vége mindig ugyanaz volt, nem tehetünk semmit, még jó hogy nem esik teherbe, és talán nem is drogozik. Majd türelmesen várták, hogy az idő meghozza a megoldást.

Ez különben az Idő közkedvelt szokása, tényleg meghozza a megoldást, csak rendszerint jóval az optimum alatt, nem érdemes tehát rábízni a dolgot, de ezt sokan még akkor se tudják, amikor éppen rájuk szegelik a koporsót. A két Vera esetében az Idő viszonylag kegyes volt, mert a megoldás még kispolgári körökben is elfogadhatónak bizonyult. A kisebbi Vera ugyanis azzal állt elő, hogy össze akar házasodni a Gyurival.

- Jaj de jó, jaj de jó, örvendezett a mama, de ki az a Gyuri?
- Tudod, az a szakállas.
- Drága Verácskám, minden második fiúnak szakálla van, akivel összefutok a fürdőszobában, vagy aki miatt nem tudom használni vécét pont, amikor a legjobban kellene.
- Jaj, ne légy már ilyen béna. Gyuri már egy hete idejár, igazán tudhatnád melyik az.
- Na jó, mindegy – vetett végett a vitának az anyja – az a kérdés, van-e valami elképzelésetek.
- Semmi a világon, milyen elképzelésről beszélsz?
- Úgy értem, hol fogtok lakni? Csak úgy, kíváncsiságból kérdezem – tette hozzá mentegetődzésként az anyja.
- Hát itt, az én szobámban – vágta rá a lány, mintha ez lenne a Föld legtermészetesebb dolga.

Helyzet van, állapította meg az anyja és menten összeült a férjével a századik tanácskozás végett, de bevonták a nagymamát is, „összük meg a felelősséget” alapon. Végül megfogalmazódott a kollektív vélemény. Egy férfi összehasonlíthatatlanul jobb, mint egy egész galeri. Ez az egy, majd vigyázni fog a lányukra, és vélhetően megspórol nekik mindenfajta további gondot. Tegyük tehát biztossá és kényelmessé ezt a házasságot. Szüljön a kis Vera egy-két gyereket, és akkor várhatóan minden a normális vágányon megy majd előre, a végtelen családi boldogság felé. Egyetlen báránnyel felhőnek az égen a közös lakás mutatkozott, de egy húzárvágással ezt is megoldották. A család teljes vagyonát mozgósítva, vettek lányuknak egy kétszobás lakást.

Aztán csaptak még egy világgraszáló lakodalmat, és a szülők szívéből hatalmas kövek estek le. Újra kisütött a Nap, megint szép lett a Világ, és úgy tűnt, ezt a történetet nem fogom tudom megírni a bűdös életben. Ám

újabbban az a szokás, – csak hogy kiforgassak egy régi közmondást – az anya tervez, a lánya pedig végez.

Még nem telt el fél év, amikor a kis Vera egy normálisan induló vasárnap délelőtti egyedül érkezett a családi ebédhez.

- Gyurit hol hagytad? – érdeklődött a hiányzó személy anyósa.
- Elváltunk – válaszolt egyetlen tömondattal, az alig hat hónapos feleség.
- Hogy, hogy elváltatok? Miért jöttök külön? Nem értem az egészet!
- Mit lehet ezen nem érteni: Elváltunk és kész.
- Úgy érted, hogy szétment a házasság?
- Úgy értem, hogy már el is váltunk, közös megegyezéssel, hi-va-ta-los-an. Most már érted?
- Te jószágos úristen. Erről egyetlen szót se szóltál.
- Akkor most szólok. – majd néhány másodperc szünet után folytatta – Különben, délután hazaköltözöm.
- Na várj egy kicsit, mért költöznél haza? Van saját lakásod, majd találsz magadnak egy másik férjet. Ezzel nem dőlt össze a világ.
- Nem hát, de költözöm – jelentette ki a kis Vera, amit hosszas szünet követett, majd folytatta – nem maradhatok ott, mert a lakást eladtuk.
- Eladtátok? – ült le a mama a legközelebbi fotelba és vetette magát széttárt karokkal hátra – mennyiért és hol a pénz?
- Mennyiért? – kérdezte vissza a lánya, majd folytatta – amennyit adtak érte, és a pénzt kétfelé osztottuk.
- Mit csináltatok? – kérdezte üvöltve a most már enyhén hisztériás anyja.
- Szétosztottuk, nem érted, szétosztottuk.
- De hát a lakásod nem volt közös szerzemény, apád és én vettük neked. Az egész életünk spórolása ment bele. Az isten szerelmére az a lakás ági vagyon volt – erőlködött még egy utolsót a mama.
- Azt se tudom, miről beszélsz – mentegetőzött a lánya. – Kettéosztottuk a pénzt. Ez így igazságos, nem?

53. Nyelvében él a nemzet

A külföldiek véleménye szerint a magyar egy nehezen tanulható, nagyon nehéz nyelv. Szerintük. Szerintem könnyen megtanulható, mert például én 4 éves koromban már folyékonyan beszéltem, közel tökéletes nyelvtannal. Ha-ha-ha. Viszont ha a magyar tényleg nehezen tanulható, akkor ez azt jelenti, hogy nekünk meg minden más nyelv tanulható nehezen. Ez biztos igaz, mert a magyar nők szászámra akarnak kifogni külföldi férjet (a fene tudja miért), de idegen nyelvet megtanulni, azt nem. Az istennek sem.

Pontosan ilyen magyar nő volt apám húgának a lánya, vagyis Ibolya, az akkor 18 éves unokatestvérem. Állandóan azért ette a fene, hogy mutassak be neki külföldit. Munkahelyi beosztásomból kifolyólag ez különösebb nehézségbe nem ütközött, de Ibolya a mosolygáson kívül mást produkálni nemigen tudott (úgy értem asztal mellett ülve). Persze ilyenkor jön közbe a tolmácsolás, de intimebb helyzetben ez törvényszerűen elmarad, márpedig intimebb helyzetek nélkül a XX. Században nem kötnek házasságot.

Ibolya figyelmét ezerszer felhívtam a tényre, miszerint minimális angol tudás nélkül még egy közel-keleti (egye fene, leírom), még egy koszos, evőeszközt nem ismerő, büfögő arab férjet se tud összeszedni, nemhogy egy olyan angol mérnököt, aki az én látókörmön belül eshet. Mindhiába, Ibolya makacsul tartotta távol magát az idegen nyelv tanulásának még a gondolatától is. Ezzel szemben nyaggatása nem ismert határt, mármint hogy hozzam őt össze külföldiekkel.

Unokahúgom – szerintem – indokolatlan kérését ennek ellenére a lehetőségekhez képest maradéktalanul teljesítettem, mert a másik oldal, vagyis a hazánkban tartózkodó üzletemberek hasonló kéréssel ostromoltak, mutassak be nekik fiatal magyar nőket. Érdekes módon a nyelvtudás hiánya, a kommunikációs lehetőség teljes csődje, őket se érdekelte. Úgy látszik, van olyan emberi tevékenység, amiben a félreértés legkisebb veszélye nélkül is egyet lehet érteni.

Egyszer aztán egy bemutatandó külföldi úr késése miatt volt egy kis időnk arra, hogy négyszemközt Ibolyát kifaggassam passzivitása felől. Az őszinte válasz rendkívül logikusnak hatott. Ezek szerint, mivel fogalma sincs, ki fogja elvenni feleségül, és élete hátralévő részét, úgy kábé 60 évet, hol fogja eltölteni, addig nem kezd el nyelvet tanulni, amíg nem tudja melyiket érdemes.

Lefordítva magyarra ez azt jelenti, hogy Ibolyának tökéletesen mindegy volt, hogy Pakisztánban, Kanadában vagy esetleg Brazíliában fog-e kikötni a végén. Azóta se tudom eldönteni, hogy ez nagyfokú hülyeségből, avagy lelki sivárságból adódik-e.

Ibolya a végén egy bécsi társasutazás során kint ragadt Ausztriában, ahol egy magyar emigráns felesége lett. Harminc kint eltöltött év után a guten Tagon kívül tud még kábé 20 német szót. Időnként hazalátogat Magyarországra, erős akcentussal beszél, és dupla borraivalót ad a pincéreknél.

54. A tisztaság bajnoka

Karcsi barátom sokáig húzta, de a végén ő is beadta a derekát, 38 éves korában feleségül vette Bertát. Senki sem csodálkozott, mert Berta fiatal volt, csinos, és még házas is. Persze azért neki is voltak gyenge pontjai, a kényelmet jobban szerette, mint a tisztaságot. Na, nem nagyon, csak mérsékelten, egy-egy pókhálót például hetekig nem vett észre a lakás különböző zugaiban, de azért főzés előtt megmosta a kezét, minden este lezuhanyozott, és naponta háromszor mosott fogat. Mindenesetre a magyar átlagot 200 százalékkal túlteljesítette, mert ha jól emlékszem, országunkban évente 2,8 kg/fő pipereszappant vásárol a lakosság.

Szóval, Berta ezen enyhe tisztasághiányát (azaz néhány felesleges pókhálót) Karcsi nem is nagyon érzékelte volna, ha édesanyja (az a hölgy, aki Berta anyósának vallhatta magát) nem ragad meg minden alkalmat, hogy rámutasson.

Lássunk néhány példát! Vasárnapi ebéd előtt: „Nálunk az a szokás, hogy ha vendéget hívunk, akkor tiszta abroszt terítünk az asztalra.” Leves evése közben: „A petrezselymet leforráztad mielőtt a levesbe tetted? Mert én úgy szoktam. Sosem lehet tudni, milyen bogarak vannak rajta.” Főétel feltálalása után: „Nem akarlak megsérteni, drága Bertám, de én ebből a húsból nem kérek, mert olyan állott szaga van.”

A drága mama (illetve egyre kevésbé szeretett anyós) találékonysága ezekkel korán se merült ki. Mielőtt a menyé lakásában leült volna egy székre,

előtte ujját gondosan végighúzta az ülőkén, nem poros-e véletlenül. Az ablakon kitekintve megjegyezte, milyen szép innen a kilátás, majd egy füst alatt folytatta: „a függönyt mikor mostátok ki utoljára?”

A hónapokon keresztül tartó hadjárat azonban nem hozta meg a tervezett hatást. A Bertával kapcsolatos férji érzelmek a legkisebb mértékben se csökkentek, ami elsősorban Berta véget nem érő türelmének volt köszönhető. Berta a tizenkettedik menetben is állta a sarat, egyszerűen nem lehetett kiütni. Ekkor az anyós rátett még egy lapáttal, a következő családi ebédnél csak finnyásan piszkálta az ételt és kijelentette, hogy nem éhes, majd hozzátette ez a félig sült hús, teljesen elvette az étvágyát. Karcsi és Berta egymásra néztek, majd témát se váltva, csendben beszélgettek tovább.

Ami azt illeti, az egyre aktívabb anyós nem esett kétségbe, tovább bővítette eszköztárát. Közölte fiával, hogy többet ne is hívják vasárnapi ebédre, mert az ő gyomra nincs hozzászokva a moslékhoz, és ebben a korban már nem is várható el tőle a hozzászokás. Egyébként fiát biztosította róla, hogy a szerelem vakságával tökéletesen tisztában van, sőt meg is érti. Nincs tehát harag, de ha fenn kívánja vele tartani a szülői kapcsolatot, akkor az egyetlen megoldás, hogy az időnként összehozott közös ebédet ő adja.

Eljött tehát a nagy nap, amikor a drága mama szolgálhatta fel az ünnepi ebédet, amit Berta nem győzött dicsérni a levestől kezdve a húsételen át, egészen a mártásig. A vendéglátó a véget nem érő dicséreteket könnyedén besöpörte, és egy külön kis előadást tartott, hogy az ízletes ebéd legfőbb titka a higiénia maradéktalan betartása, miközben szűrős szemét Bertára szegezte. Mivel a várt hatás elmaradt, következett az utolsó menüpont, a feketekávé és a hozzátartozó foszlós kalács, mely utóbbi a kedves mama specialitásának számított.

Berta kivett egy szeletet a tálból, és lassú alaposággal rágcsálni kezdte, a hosszúlére főzött babkávé kortyolgatása mellett. Ám a harmadik harapás után szemét mereven a harapáshelyére szegezve, hangjában enyhe meglepetéssel, feltette a kérdést:

- Mi ez a fekete a kalácsban?
- Biztos egy szem mazsola – válaszolt anyósa a mindentudás fölényével.
- Na jó, – folytatta Berta – de miért van neki lába?

A tökéletesen jogos kérdés elhangzása után a tisztaság koronázatlan királynője, Berta kezéből kikapta az inkrimináló kalácsdarabot, és fülig vörösödve kivágtatott vele a konyhába. A magukra maradt fiatalok folytatták a fesztelen csevegést.

- Nagyon szeretem az anyámat, de már épp ideje volt, hogy letörjünk a szarvát.
- Igen, – válaszolta Berta – és köszönöm, hogy mellém álltál.
- Az csak természetes, – csókolta meg hitvesét Karcsi – de áruld el, honnan szereztél be egy svábbogarát?
- Ez ma már nem probléma – árulta el Berta – minden kisállat kereskedésben dekára lehet kapni. Ezzel etetik a gyíkokat. Tudod, ma ez a trendi, akinek nincs anyósa, hüllőt tart helyette.

55. Sakk, matt

Szégyen és gyalázat, de a nő nevére nem emlékszem, és akkor se jutna eszembe, ha megfeszítenének. Nincs mit tenni, az egyszerűség kedvéért nevezzük el, Zsófinak. Akkor most újra kezdem a sztorit.

Tehát, Zsófival megbeszéltem, hogy javaslatára egy erzsébeti presszóban találkozunk a koradélutáni órákban. Igaz, hogy Erzsébet vagy 40 kilométerre van lakhelyemtől, de akkoriban még 5 forint volt egy liter benzin, és különben se célszerű egy kibontakozás előtt álló kapcsolatot vitával kezdeni.

Tehát hosszú keresgélés után még időben, sőt, 10 perccel korábban ráakadtam a légyott számára kijelölt presszóra és beléptem. A szóban forgó presszó minden volt, csak éppen meghitt nem, mert volt benne vagy 30 asztal és faltól falig lehetett vagy 20 méter. Kevés vendég üldögélt szanaszét egy unalmas hétköznapi délután, így aztán nem volt nehéz a körülnézés.

Meg is van, egészen biztos az a falnak támaszkodó, arccal a bejáratra néző, ám egy könyvbe mélyen beletemetkező nő lehet a Zsófi, aki különben úgy ült ott, mintha dél óta olvasná az asztalra terített könyvet. Megcéloztam, és határozott lépésekkel közeledtem felé. Amikor már majdnem az asztalához értem, egy pillanatra feltekintett a könyvből, és megszólalt: Ül le, majd mintha ott se lennék, olvasott tovább, én meg csak álltam és néztem, amíg befejezte az elkezdett fejezetet.

Zsófi határozottan jó alakú, és kifejezetten szép arcú volt. Tulajdonképpen nem akartam hinni a szememnek. Ez a nő egy osztályon felüli bombázó. Csodálkozásom közepette a B-52-es becsukta a könyvet, majd megszólalt:

- Könnyen idetaláltál?
- Igen, elég rég közlekedem Budapesten, és van egy jó térképem.
- Errefelé nem vagy ismerős?
- Nemigen, ifjúkoromban néhány hónapig ide jártam dolgozni a Gyapjúfonóba. Akkoriban HÉV-vel jártunk, na meg busszal, amikor késésben voltunk, de az régen volt. – Ezt Zsófi helyeslő bólogatással hallgatta, majd ő jutott szóhoz.
- Én gyerekkorom óta itt lakom, szeretek itt lakni, de sokan lenézik ezt a környéket.
- Én nem – siettem megnyugtatni. Különben is, egy ilyen bitang jó nőért lehazudtam volna a csillagokat is az égről, ha kell.
- Na, majd elvállik – vetette oda Zsófi, és mindjárt előállt az első meglepetéssel.
- Nem szokásom férfiakat lakásra hívni, de gyere fel hozzám, mert ez itt túl zajos.

Mit mondjak, zajt nem hallottam, legfeljebb a közelgő pincér cipőjének a kopogását, aki ott is hagyott minket, amint Zsófi kifizette fogyasztását. Én ugyan tettem némi erőtlén kísérletet a számla rendezésére, de Zsófi nem engedte. Kifelé menet megkérdezte, hogy kocsival vagyok-e. Igenlő válaszomra az után érdeklődött, melyik az én kocsim, odamentünk, beszálltunk, és vártam az utasítást, amit meg is kaptam és szép csendben elindultunk a jelzett irányba.

Zsófi útközben megemlítette, hogy a férje nincs itthon, akiről különben nem is tudtam, hogy létezik. Csodálkozásomra közölte, hogy férjével a viszonya közömbös, vagy ilyesmi. Tulajdonképpen válófélben vannak, de tényleges lépéseket egyikük se tesz az ügy érdekében, vagyis a válás senkinek se fontos.

Közben azon törtem a fejem, hogy mi a fene van, illetve lesz. Jó, nincs otthon a férj, de bármelyik percben betoppanhat. Könnyű úgy közömbösnek lenni, hogy ketten vannak a lakásban, de mi van, ha engem meglát? Azért ezt a férj dolgot jó lett volna előre tisztázni.

Na, akkor megérkeztünk, bementünk a lakásba, behuppantunk egy-egy fotelba és kezdetét vette az ismerkedés. Zsófi szaporán tette fel a kérdéseket, mi a munkám, mi a hobbym, milyen zenét szeretek, és így tovább. Már épp tiltakozni kezdtem volna, hogy talán én is feltehetek néhány kérdést, amikor Zsófi elkezdett önmagáról nyilatkozni olyan alaposan, hogy kis híján fejevadásznak éreztem magam.

Az önvallomás vége felé a legfontosabb mondanivalója az volt, hogy ő fel akar nézni egy férfire. Mondtam neki, ebben az esetben kell még nőnöm vagy 20 centit, de ezt nem tartotta viccesnek. Hogy érzékeltesse a helyzetet, felületesen megemlítette Kocsis Zoltánt, aki már akkor is zongorázott, mint valami kapcsolatfelét. Erre tettem egy erőtlén próbálkozást, hogy gyerekkoromban néhány évig én is tanultam zongorázni, de ezt se díjazta. Szerinte az ő kegyeiért versengő férfinak valamiben kiválónak kell lenni és egyenesen felszólított, hogy nevezzem meg saját kiválóságomat.

Úgy felületesen átsuhant az agyamon, hogy ezért a tortúráért igazán nem volt érdemes kéglire jönni, de aztán bevallottam, hogy kitűnően tudok

rántottát gyártani, és a honvédségnél kiváló céllövő voltam, pedig 6 dioptriás a szemüvegem.

Zsófi azonban nem hatódott meg, és nem értette, hogy miért tartom elképzelését viccesnek. Én meg azt nem akartam megérteni, miért kell nekem Haydn szimfóniáját befejezni, vagy beépíteni a gravitációt a kvantummechanikába, hogy hozzájussak ahhoz, amihez rajtam kívül pontosan hat milliárdan jutnak hozzá, minden zokszó nélkül.

Aztán támadt egy mentő ötletem, középiskolás koromban iskolabajnok voltam sakkból, megkérdeztem, hogy az számításba jöhet-e. Máylim volt, mert Zsófi röhögés helyett némi csodálattal nézett fel rám. Hál' istennek, gondoltam, végre megtörik a jég. Na, ekkor Zsófi másodpercek alatt előkerített egy sakktáblát és javasolta, hogy játszunk egy partit. Oh, hát örömmel, és már magam elé képzeltem izmosan formás combjait, melltartót nem igénylő kebleit, sőt, a bábuk felrakosgatása közben, már pihés puncijának képe is kezdett megjeleneni egyre dúsabb fantáziámban.

Aztán beindult a játék. Mindjárt a második lépésnél észrevettem, hogy susztermattot akar adni. Nana, kis huncut, ezt meg kitől tanultad?! Harminc éve nem ültem sakktábla előtt, de azért gondolkodni nem felejtettem el. Csakhogy, mire észrevettem, hogy profival állok szemben, már késő volt. A kissé félvállról vett meccset elveszítettem. Mit szépítsem a dolgot, Zsófi engem úgy elvert, mint a szart.

Igaz, a meccs után Zsófi felajánlott egy revánsot, de nem fogadtam el. Most, hogy már felfedezték a rádiumot, mit kezdjek egy Marie Sklodowskával?

56. Késő bánat

Erika egyetlen korai gyermeke volt édesanyjának, még húsz év korkülönbség se volt közöttük, ami pont arra volt jó, hogy ne fogadjon szót. Édesanyja bármire figyelmeztette, a válasz mindig ugyanaz volt, te se hallgattál az anyádra. Nóra, a mama, hamar belátta, hogy nincs mit tenni, Erika úgylis a saját feje után fog menni, ha fene fenét eszik, akkor is.

Első gyermekét Erika is huszadik születésnapja előtt szülte, majd két évvel később a másodikat. Tulajdonképpen a nagymama meg lehetett elégedve, mert különben Erika teljesen normális házasságban, teljesen normálisan nevelte két gyermeket, és Nóra szerint az évek multával, egyre „érettebb” lett. A gyerekek szépen cseperedtek, a nagymama gyakran látogatta őket, és a vő is megütötte az átlagos értéket. Mi mást akarhat egy boldogságra vágó, ám a kis család legbelsőbb életébe be nem látó nagymama?

Pedig lett volna mibe belelátni. Erika huszonhetedik születésnapjának munkahelyi megünneplésén feltűnt egy új munkatárs, a mindössze 17 éves Gyuri, aki másodpercekig se zavartatva magát, azonnal heves udvarlásba kezdett. Ez persze önmagában még nem lett volna akkora szenzáció, de a fíz év korkülönbség ellenére, vagy talán éppen azért, Erika nulla idő alatt mondott igent.

Ettől kezdve a családi élet némileg megváltozott. Erika kezdett munka után egyre később járni haza, és amikor a férj megunt, hogy neki kellett a gyerekek a napköziből hazacipelni, kitört a balhé. Attól kezdve a műsor megváltozott. Erika a korábbiaknak megfelelően pontosan ellátta anyai

teendőit, amit egyetlen aprósággal toldott meg, esténként egy adaggal többet főzött. Aztán lefektette a gyerekeket, és az extra adag vacsorát magához véve, becsukta maga mögött az ajtót. Felfogása szerint, ha ellátta kötelességét, szabadidejével azt tett, amit akart.

A férj természetesen nem volt hülye, de az asszonyverés már rég nem divat Magyarországon, nem tehetett mást, mint szép szavakkal megpróbálta Erikát jobb belátásra bírni. Amikor ez az eljárás nem járt sikerrel, akkor elment az anyósához és kipakolt. Nóra rohant a lányához és meg akarta tudni, hogy normálisnak érzi-e magát. Erika közölte, hogy ő szerelmes a fiúba, mindenkinek csak egy élete van, amibe senki se avatkozhat be.

Nóra hiába hivatkozott arra, hogy nem csak neki van egy élete, de például a gyerekeinek is, meg hasonlók, Erika hajthatatlan maradt, illetve rátett még egy lapáttal, vacsorahordás helyett egyszerűen otthagyt a gyerekeit és átköltözött a még mindig 17 éves hódítóhoz.

A két gyerekkel magára hagyott férjet az anyós úgy vigasztalta, ahogy tudta, de persze ez nem oldott meg semmit. A férfi mindenesetre úgy döntött, hogy vár, biztos volt benne, hogy ez csak egy meggondolatlan fellángolás és Erika hamarosan vissza fog térni hozzá és a gyerekekhez. Ezt a kivárási döntését anyósán keresztül meg is üzent a feleségének, megtoldva azzal, hogy bármikor meggondolhatja magát. Erika ezt az üzenetet válasza se méltatta.

Azt szokták mondani, hogy a türelem rózsát terem. Ez alkalommal a rózsza nem Erika feje lágyának a benövése volt, hanem egy megértő kolléganő félév utáni feltűnése. A jó szóra, gondoskodásra és szexre kiéhezett férfit nem kellett túl sokáig kerülgetni, a felhívásra igent mondott, és a nő már repült is a két gyereket egyedül nevelő apuka lakásába.

Az új kapcsolat fenekén még ott virított a tojáshéj, amikor egy este Erika betoppant. A gyerekek néhány másodperc döbbszögletű csönd után az anyjukhoz futottak és boldogan átölelték a lábát, miközben vidáman fecserésztek. Ezalatt, a felnőttek némán nézték egymást. Végül az elhagyott, és több mint fél évig váró férj szólalt meg:

- Hát te?
- Vége, nincs tovább, úgy gondoltam, visszajövök – válaszolta Erika.
- Ilyen egyszerűen? Úgy gondoltad? Mi történt? Rád unt az a taknyos? Különben nem érdekes – és a férfi egy indulatosan legyintett a kezével.
- Nem, nem unt meg, – bökte ki Erika – nekem nem kellett már.
- Kár, mi már jól megvoltunk nélküled – és ezzel sarkon fordult, bement a belső szobába, ahol egy darabig matatott, majd kijött és karonfogva új élettársát, kísért a ajtón.

A férfi többet az életben nem lépte át a küszöböt. Erika egyedül nevelte fel a két gyereket a nagymama jelentős segítségével mellett. A fia ma már 32 éves, nem az anyjával, a nagymamával lakik, nőülésről hallani se akar. Lánya 30 éves, férjezett, apjára már nem is emlékszik.

57. Szűz a lelke mindennek

Manapság minden szűz, például egy nő lába, ha még nem látott gyantát, gyantaszűz. Szűz a sör, ha nincs benne alkohol. Természetesen lehet valami akár extra szűz is, mint mondjuk az olíva olaj, ha a kereskedő 1000 forintot akar kapni egy literért. Hogy ez nőkre átvetítve mit jelent, el se tudom képzelni, dupla szűzhártya vagy csak szimpla, de dupla vastag? Jobb, ha ezt abbahagyom.

Fiatal koromban csak a nő lehetett szűz, azok is egyre rövidebb ideig. Mindenesetre életem első nője szűz volt, és ugye ezek szerint én is, bár ezt a szót férfiakra használni nekem egy kicsit komikus. Ez azonban nem változtat a lényegen. Szüzek voltunk mindahányan, azaz összesen ketten.

Nem állítom, hogy azonnal tudtuk, mit kell tenni, de viszonylag hamar kitaláltuk az anatómia adta lehetőségeket. Megy az ilyesmi, mint a karikacsapás, gondoskodnak róla a hormonok. Hogy ez a dupla szűz elrendezés szerencsés-e vagy sem, nehéz eldönteni. A férfiak egy része megdöglik a szüzekért, egy másik része menekül előlük. Az araboknál meg egyenesen megkövezik azt a nőt, akiről a nászéjszakán kiderül, hogy nem szűz. Hülye egy világ. Teljesen indokolatlanul szűz centrikus.

Javakorabeli férfi voltam, amikor öregedő apám, aki már nem praktizált, de imádott beszélni róla, megkérdezte, hány szűz nő volt az életemben. Némi töprengés után rávágtam, hogy nyolc. Apám elismerően bólogatott, majd azt mondta, jó neked, én mindig csak a második voltam. Ránéztem, aztán hangosan kitört mindkettőnkből a röhögés, majd eszembe jutott Klárka.

Klárka 40 volt, amikor megismertem, és napokon belül alkalom adódott rá, hogy kérdés nélkül „bevallja”: életében én vagyok a második férfi. Ha egy nő hazudik, nem nagyon idegesít, nem a szövegre szoktam koncentrálni, de a szükségtelen hazudozás rendszerint kihoz a sodromból. Tényleg? – Tettem fel némi szarkasztikus hangsúllyal a csodálkozó kérdést. Igen – jött a válasz, miközben őszintének álcázott ártatlan kék szemét rám szegezte.

Nem feszegettem a kérdést, nem kívántam elpuskázni egy beindult kapcsolatot, de a témát evidenciában tartottam, és vártam a megfelelő alkalomra, ami természetesen egy szép napon meg is érkezett. Klárka egy hattagú társaság füle hallatára kijelentette, hogy én őt majdnem szűzen kaptam meg. Jellemző módon a társaság egyetlen tagjának se tűnt fel a kijelentés és úgy siklottak át felette, mintha mindössze a töltött káposzta minőségéről lett volna szó. Jóra sikerült és kész. Senkit nem zavart, hogy ez az „analóg” kifejezés egyre jobban digitalizálódó világunkban kifejezett marhaság. Analóg vonalon valami lehet majdnem egy vagy kicsivel több, mint nulla, de digitálisan vagy egy, vagy nulla. Nem lehet valaki majdnem szűz. Vagy szűz, vagy nem. Így aztán ez a kijelentés nekem egy kicsit már tényleg sok volt. Négyszemközt megkérdeztem Klárikától, hogy is volt ez a majdnem szűz dolog?

Ezek szerint Klárka meggondolatlan fejjel 19 évesen egy kérőnek igent mondott, de a nászéjszakát követve kiderült, hogy a férfi súlyos alkoholista. Ez a felfedezés úgy elvette a kedvét a férfiaktól, hogy kerek 20 éven át rájuk se tudott nézni. Mindent összegezve nekem tulajdonképpen egy majdnem szűz gyöngyszemre sikerült szert tennem. Ne is mondjam, az egyik ámulatból a másikba zuhantam, és egyre azon törtem a fejem, miért nézek én ki ekkora hülyének.

Közben valahogy kialakult az a gyakorlat, hogy vasárnap délből felmentünk Klárka egyedül élő, özvegy édesanyjához természetesen ebédelni. A következő alkalommal Klárka háta mögött alkalmam nyílt feltenni egy aprócska kérdést a drága mamának, ami így szólt: - Nehéz egy 40 éves nőről elképzelni, de igaz, hogy Klárikának előttem csak 5 férfivel volt dolga? A drága mama őszintének tűnő kék szemét rajtam felejtve, szemrebbenés nélkül azt válaszolta, hogy igen.

Klárka telefonhívását, azóta is várom. Apám, ha élne, boldogan venné tudomásul, hogy egyszer fiának is sikerült másodiknak lenni.

58. Egy üveg kölni

Tamás barátom iskoláit végig színötössel végezte. Érettségi után azonban semmihez se volt igazán kedve. Bármelyik egyetemre beiratkozhatott volna, végül, az egyikre jelentkezett, és négy évvel később egy diploma boldog tulajdonosa lett. Tamás papíron lángész volt, gyakorlatilag nem értett semmihez. Gépészmérnöki diploma ellenére kiesett a kezéből a kombinált-fogó.

Egy esetben, amikor összejött a két család, felesége engem kért meg, hogy karórájának fémszíján állítsak egy kicsit, mert túl szoros. Boldogan – mondtam Tamás felé, - ha tudsz adni egy csavarhúzó. - Máris hozom – felkiáltással Tamás kitépett a konyhába, ahonnan behozott egy félméteres csavarhúzó, aminek éle minimum 8 mm széles volt és legalább másfél mm vastag. Tamáskám – fordultam hozzá – nem az utánfutódnak kell leszerelni a vonóhorgát.

Tamás született balfaszságával tökéletesen tisztában volt, ami részben szerzett tulajdonságnak számított, mert zsidó papája egész gyerekkorában azt próbálta beleverni, hogy ne ugráljon, ne akarjon kitűnni a szürke tömegekből, mert ez a legbiztonságosabb életstratégia. Ez aztán ambícióira rá is nyomta a bélyegét, sose akart más lenni, mint beosztott alkalmazott.

Egy esetben a főosztályvezetője kint felejtette magát Nyugaton. Az igazgató másnap a különben roppant szorgalmas és lelkiismeretes Tamást bízta meg ügyvezetőnek. Feleségével madarat lehetett volna fogatni, mert a rájuk mosolygó szerencsét havonta kétszer több pulóver megvásárlásának lehetőségeként fogta fel. Tamás azonban minden tőle telhetőt megtett, nehogy véglegesítsék. Imádott beosztott lenni, el se tudta magát képzelni

felelősségteljes munkakörben. Tulajdonképpen ez egy megbecsülendő és követendő magatartás, csak kevesen gondolják így. Például, egy Lampert Mónika miért hiszi el magáról, hogy nő léte re belügyminiszternek született; de ez semmi, az őt kinevezők miért képzeltek el?

Tamás tehát élte ambíciómentes, egyszerű életét, amiben feleségének, ha tetszett neki, ha nem, osztoznia kellett. Okozott is súrlódást eleget. Végére is Jutka egy kicsit másképp látta a világot, aminek időnként hangot is adott, beismerve mekkora barom volt, amikor Tamáshoz ment feleségül. Igaz, Jutka nem az ambícióhiányt neheztelte, hanem a relatív pénzhiányt, hiszen az örökös beosztotti fizetésből nagylábon élni aligha lehetett. Márpedig az évek multával a nők egyre többet szeretnének költeni magukra (ha tehetnék), mert szent meggyőződésük, hogy a 16.000 forintos téglv tartalmának rendeltetésszerű felhasználását követően, minimum 10 évet fiatalodnak, és nincs férfi a világon, aki ebből a hitűkből ki tudná őket robbantani. Mi több, ha a magukra szórt kölni 22.000 forintba kerül, ráadásul Magyarországon nem is lehet kapni, akkor nem lesz férfi az utcán, aki ne fordulna meg utánuk.

Sajnos Jutkának nem csak a 16.000 forintos téglvokról és a 22.000 forintos kölnikről kellett lemondania, de még a nőnap i bolyacsokrokról is, mert bizony a szükség nagyúr, a gyerekek nevelése pedig fontosabb. Fontosabb-fontosabb, de egyes nők nem a racionális pénzköltés bajnokai. Ezért aztán Jutka örökös elégedetlenkedésében éveken át a „megoldást” kereste.

Aki keres, az talál. Már jól benne volt a negyvenben, mikor Jutka összefutott az utcán első férjével. Nahát, micsoda véletlen! És beültek egy presszóba. Kiderült, hogy István nem rég vált el szörnyű feleségétől. Hát, van ilyen! Jutka pedig huszonhét év után, nagyon nincs megelégedve férjével. Magyarul, az isten hozta őket össze, elsősorban azért, mert István, ellentétben Tamással, szörnyen gavallér volt.

Az etyepetye hamar beindult közöttük, ebben a korban minden elfecsérelt napért kár. Közben Tamásra rámosolygott a szerencse, cége annyi sok év után 3 hétre néhányadmagával kiküldte Amerikába. Három hét hosszú idő, ami alatt Jutkának volt lehetősége átgondolni a helyzetet, Istvánnal lefixálni a jövőt, és szép komótosan elköltözni a közös lakásból. Aztán letelt a három hét, és Tamás gépe egy csütörtök délután Ferihegyen landolt, ahol a telefonon értesített hitves – talán csak megszokásból – várta.

Tamás a vámvizsgálat után kézicsomagjából előhalászta az oly régen, oly nagyon vágyott 22.000 forintos kölnit, amit Magyarországon nem is kapni. Életében először tehetta meg, mert a 3 heti költőpénzből könnyedén ki tudta gazdálkodni.

A váróban az egymást három hete nem látott pár csendben összeölelkezett, majd Tamás így szólt

- Nézd, mit hoztam neked! – és ezzel átnyújtotta a híres kölnit.
- Nahát! – csodálkozott el Jutka. – Nagyon köszönöm, tényleg kedves tőled – és ezzel retiküljébe süllyesztette a zsákmányt, majd folytatta – de amit most mondani fogok, annak nem fogsz örülni.
- Miért, mi történt? – kérdezte Tamás némi rossz előérzéssel.
- Elhagytalak! – jelentette ki Jutka a világ legtermészetesebb hangján.
- Mit csináltál? – kérdezte a meglepődött Tamás.

- Elhagytalak, nem érted? Már el is költöztem tőled! – és ezzel hosszú csend ült közéjük, miközben egymás arcát nézték.
- Most viccelsz? – tért magához Tamás.
- Nem viccelek. Elhagytalak és kész.
- Ha így állunk, miért nem mondtad ezt be a telefonba? Minek jöttél ki elém a repülőtérré?
- Minek? Azt mondtad, nagy meglepetés vár rám. Kíváncsi voltam, mi az a meglepetés.
- Ha elhagytál, akkor add vissza a kölnit. Ha tudtam volna, hogy a hátam mögött miben mesterkedsz, nem hoztam volna neked semmit...
- Nem – vágott egyelőre még törvényes férje szavába Jutka – ezt még megérdemlem, 27 évet szenvedtem érte.

Tamás és Jutka heteken belül elváltak. Vagyonmegosztási probléma nem volt. István újból elvette Jutkát feleségül, ami után napokon belül kiderült, hogy 55 évesen állásából kitették, egy millió forint végkielégítéssel. Ez a pénz volt az alapja a gavallériának. Miután a pénz elfogyott, Jutka fizetéséből kellett tengetni életüket István nyugdíjáig, azaz még hét évet. Évekkel később Jutka mindenkinek azt mesélte, hogy nyomoráért Tamás a felelős, mert a repülőtéren egyetlen szóval se mondta, hogy költözzön vissza.

59. A titkárnők gyöngye

Egy titkárnőt vagy Markának hívnak, vagy nem titkárnő. Marika az volt, és ahányszor Zoltán belépett a szerkesztőségbe, mindig mosolygott, sőt eltolta maga elől a szövegszerkesztőt, kifordult a komputer elől és miután közölte, hogy az olvasószerkesztő hol van, bájos csevegésbe kezdett. Zoltán az első találkozás alkalmából rájött, hogy Marika minden férfihez kedves, egyszerűen ez az alaptermészete.

Zoltán a hetilap szerkesztőségében hetente adta le a szerződésileg vállalt bridzs rejtvényeit, és azt tapasztalta, hogy az olvasószerkesztőre mindig várnia kell, hol öt percet, hol harmincötöt.

Fél év után Marika már igazi jó barátnak számított. Ő már rég nem a férfit, Zoltán meg nem a nőt látta benne, cinkos haverkodásnak volt ez nevezhető. Közös cikizték az olvasószerkesztőt, vagyis Marika közvetlen, Zoltán közvetett főnökét. Különböző is, a titkárnő tudta a férfiről, hogy három hónapja új felesége van. A férfi meg azt tudta róla, hogy a „megfelelő” férjre vadászik, ez volt a munkahely megválasztásának elsőszámú szempontja.

- Végül is egy 30 éves nő már nem sokat teketóriázhat – vallotta be a titkárnők gyöngye, ahogy néha Zoltán viccesen becézte – egyébként, amit lehetett, már mindent kipróbáltam. – Ez az utolsó félmondat megütötte Zoltán fülét, ezért a naiv férfit játszva, kíváncsiskodni kezdett egy kicsit.
- Mi az, hogy „mindent” kipróbáltál? - tette fel a kérdést.
- Úgy, hogy mindent – jött a mosollyal fűszerezett sejtelmes válasz.

- Ne haragudj, de ezt nem hiszem el. Úgy érted lovak, kutyák meg minden? – Erre Marika abbahagyta a mosolygást, és elkezdett vihorászni, majdnem hogy röhögni, verte a szövegszerkesztőt, és potyogtak a könnyei. Végül nagy nehezen lecsillapodott, alkalmat biztosítva a férfinak, hogy folytassa mondanivalóját.
- Nem tudom, miért nevelsz, de szerintem a mindenbe ezek is beletartoznak.

Hamarosan kiderült, Marika egyelőre csak férfiakban utazik, de azért megszeppent. Ha Zoltán bedobta a lovakat meg a kutyákat, akkor miket képzelhet róla?

- Tényleg, miket gondolsz rólam?
- Semmit. Te mondtad, hogy „minden”. A fene tudja, mit jelent.

Ekkor az olvasószerkesztő telefonon kiszólt Marikának, hogy ne várjanak rá, mert sokáig fog tartani a megbeszélés, inkább, aki várna rá, jöjjön vissza egy óra múlva.

Jobban teszem, ha maradok, - szólalt meg a férfi, - de akkor mondd el, mit takar ez a „minden”. Hálából bemutatok neked egy tök mulya pasit, akiről a volt felesége most akasztott le egy lakást, nincs több félévnél, de már megint eszi a fene a nő után ahelyett, hogy kasztráláson törné a fejét. Ez a szöveg persze bevált, Marika úgy döntött, hogy mesél. A lényeg az, hogy a partnereinek sose mondott nemet. Így aztán minden hülyeségbe „belehajszolták”. Ezekbe a hülyeségekben bőven volt hely a csoportos szexnek is. Zoltán természetesen ámult, és úgy tett, mintha nem tudta volna, eszik-e vagy isszák, mármint a csoportos szexet. Marika kiiktatta a kellően hüledező, de azért a megfelelő érdeklődést mutató férfit.

Amikor Marika közölte, hogy legtöbbször saját feleségüket viszik magukkal, Zoltán nem akart hinni a fülének. Aztán simán lázba jött, mert kiderült, hogy ilyen környezetben a legnyuszibb ürge is 300 százalékra teljesít, és akkor hol vannak még a menők! Marika határozottan élvezte, hogy most az egyszer ő mondott a férfinak valami újat és nem fordítva.

- Mondd Marika, jársz még ilyen helyekre?
- Nem nagyon.
- Mi az, hogy nem nagyon? Igen vagy nem?
- Néha.
- Kár, nagyon kár, egyszer elmennék csak úgy, kíváncsiságból, persze nem a feleségemmel, Réka ilyesmiben sose venne részt. Meg se próbálnám. Tudod, ő egészen más fajta nő. A szülők még ma is templomba járó emberek, leányuk erkölcsös, visszahúzódozó. Ismered az ilyen nőket: szeretkezés előtt lekapcsolja a villanyt, meg ilyesmi.

Ekkor kiszólt az olvasószerkesztő, ha mégis vártak volna rá (vaj' miből gondolta) akkor be lehet hozzá fáradni, ami meg is történt. Zoltán távozásakor a titkárnő cinkosul összekacsintott vele. A férfi alig várta a következő találkozást.

Egy héttel később Marika azzal fogadta Zoltánt, hogy ha a múltkor komolyan gondolta, akkor itt a nagy alkalom, hét végén el tudja vinni valahova, de ugye utána be fogja neki mutatni Mulya urat?

Hétfőtől csütörtökig Zoltán azon törte a fejét, mit mondjon Rékának, mi dolga lesz péntek este. Három hónappal egy esküvő után meg kell fontolni minden lépést.

Szerencsére Réka csütörtökön este kisegítette, azt mondta „összefutott a lányokkal”, akik hívták másnap estére egy jó kis dumapartira. Zoltánnak fogalma se volt, kik ezek a „lányok”, és mert nem kívánt beletúrní neje előző életébe, a lehető legnagyobb megértést mutatta. Még azt se kérdezte meg tőle, hol lesz nyélbe ütve ez a „dumaparti”.

Zoltán másnap este köntösben és papucsban óriási odaadással olvasta az újságot, miközben Réka, a feleség ide-oda libegett a lakásban, és alaposan kicsípte magát ahhoz képest, hogy néhány lánnyal készült dumálni. Végül hátulról egy leheletfinom pusztát adott a férje homlokára (ami önmagában egy külön kunszt), majd becsapta az ajtót, ami után Zoltán a férj, mint egy őrült a telefonhoz tépett. Ugyanis pontosan fél nyolc volt, amikor a tervek szerint éppen találkoznia kellett volna Marikával.

Tárcsázott, várta, hogy felvegyék, és közben kinézett az ablakon. Az apja pöcsét! Felesége elvitte a kocsit, abban a szent pillanatban hajtott ki a garázsból. Erről szó se volt. Pont most, amikor különben is késésben van. Na végre, Marika felvette a kagylót.

- Szia, én vagyok.
- Mi van? Az ajtóból jöttem vissza. Van valami gáz?
- Nem, semmi, csak valami közbejött, és még fel se öltöztem.
- Cseszd meg, – jött a tömör válasz – most mi legyen?
- Semmi. Tépek, ahogy tudok. Amint odaérek hozzád, felcsengetek.
- Az nem jó, mert a kaputelefon napok óta nem működik, gyere fel.
- OK. Felmegyek.
- Figyelj, Zoltán, kábé mikor érsz ide?
- Nem tudom, mert lerobbant a kocsi – füllentett egyet, mert nem volt kedve bevallani, hogy saját nője „lopta el” egy röpke éjszakára – de majd hívok egy taxit.

Ezzel le is tette a telefont, és még öltözés közben nyomkodni kezdte a taxi társaság számát. Ennek ellenére mire Marika ajtajához ért, már negyed kilenc felé járt az idő. Hamarosan kiderült, hogy az előszobacsengő se szól, és ököllel kell verni az ajtót. Ez egy eléggé reménytelen dulakodásnak tűnt, mert Marika CD-je még az ajtón át is bömbölt. Pillanatnyilag tehát az volt a helyzet, hogy lent járómotorral várt egy taxi, a férfi verte az ajtót, Marika pedig a fülén ült. Zoltán zsebéből előhalászta a mobilt, és lázasán hívta Marika számát.

- Mi van, elindultál már?
- Figyelj, nem szól a csengő, bömböl a cédéd, itt állok az ajtód előtt, és azt kérdezed tőlem, elindultam-e már. – Halk sikoly.
- Jesszusom, nyitom – majd bentről hangos rohanás, és pezsgőszínű ruhában Marika kitárta az előszobaajtót. Zoltán belépett és megállapította, hogy a szorosan testre tapadó szerelés vadonatúj.

- Hogy tetszik? - kérdezte Marika - és pörgött egyet a ruhában.
- Abszolút nyerő! – ismerte be a férfi, miközben szemmel követte a tenyérynél fülbevalót, amely szakítva függő helyzetével, önálló életre kelvén begurult egyenesen a szekrény alá.
- Jó ez az új fülbevalódivat, csak nem szabad hozzá mozogni. – Próbálta a férfi elveszíteni a több hónap alatt felépített szimpátiát.

Marika szemei leguggolás közben villogtak is, miközben megpróbálta kihalászni a fülbevalónak használt világoskék párizsi-szeletet. Úgy tűnt azonban, hogy a szélsőséges mozgás nemcsak a fülbevalónak, de a szűk ruhának se nyerte el a tetszését, mert Marika popójának környékén a cipzár egy 20-30 centis szakaszon kiszakadt.

A reccsenés hallatára Marika guggoló helyzetben megmerevedett és ránézett a férfire. Egy darabig játszották a farkasszemet. – Ma este ez van, semmi se jön be – nevétték el magukat mind a ketten. Elsőnek Zoltán szólalt meg.

- Hogy, kezdésre nem érünk oda, az tuti.
- Lassan már a végére se – válaszolta Marika, majd hozzátette – mert ugye most jön az átöltözés.
- Addig kimegyek – próbált Zoltán tapintatoskodni.
- Minek? Fogsz ma este többet is látni.
- Hát csak úgy szokásból – állt egyik lábáról a másikra a férfi. Marika ránézett és kuncogni kezdett, majd megnyugtatta – Ha szégyenlős lennék, nem hívtalak volna el.

Tehát így állunk, Marika nem szégyenlős. Hurrá! Persze a nők nem úgy öltöznek át, mint a férfiak. Először levetette a szakadt pezsgőt, és ott állt szekrénye előtt egy falatnyi tangában, és leltározott, ami azt jelentette, hogy sorra minden ruhát a kezébe vett, majd visszajuttatott egy „uncsi” megjegyzéssel. Zoltán önfeledten nézte a műveletet, illetve sokkal inkább Marikát az elképesztően apró tangában, hátulról, hajlongás és egyéb kunszt stílik közepette. Közben Marika hangosan beszélgetett valakivel és választ nem várva magyarázott, ezt miért nem veszi fel, azt miért nem veszi fel, és így tovább. Egy férfi ennyi ruhával isten úgyse, ötszáz évig kihúzná, ő meg nem tud mit felvenni!

A végén Marika leakasztott egy millió csipkéből álló fekete költeményt, csak úgy natúr magához szorította, megfordult és megszólalt:

- Szerinted ez jó lesz?
- Hát, ha temetésre megyünk – bárgyúskodott Zoltán, miközben szemeit az egy réteg csipke alatt megbújó keblekre meresztette, amit Marika nagyon is jól látott, de csak állt és kérdésére várta az érdemi választ. Közben pedig a maga elé fogott ruha egyre lejjebb csúszott. Micsoda bitang jó melles, állapította meg magában a férfi, de már kellene valamit szólni, mert lassan harapni lehet a csendet.
- Halálosan jó az alakod – hallotta saját rekedt hangját, amire Marika leejtette a ruhát, és kellő lassúsággal 360 fokot fordult.
- Tetszik? – tette fel az est legfelelősebb kérdését.

- Kár, hogy most nősültem – motyogta magában a férfi, és két kezét önkéntelenül Marika irányába nyújtotta, amibe a nő néhány lassú lépést téve szép komótosan belecsúszott.

Rögtönzött, de annál kiadósabb szeretkezésük előtt az utolsó, még értelmes mondat Marika száját hagyta el: most már úgyis elkéstünk. Ez be is jött. A rózsadombi címre féltizenegykor érkeztek meg. Igaz, Zoltánnak már egyáltalán nem volt fontos, de Marika ragaszkodott hozzá „én sose szegem meg a szavam” alapon.

Az apartmant-ház kapuja természetesen zárva volt, és akkor megkezdődött a hülyéskedés a recsegő-ropogó kaputelefonnal, amit ha nem vesznek fel, állandóan nyomni kell egy gombot, vagy nem szabad hozzányúlni, vagy mindenki hallja, vagy senki. Aztán valahogy ez is megoldódott, és jó néhány szótag kimaradásával valaki bejelentette, hogy lejön értük.

Így is történt, egy szakállas férfi öt perc múlva fürdőköpenyben, papucsban, csatakos hajjal kimászott a liftajtó mögül. „Szasztok, gyertek be”, majd gyors bemutatás. Zoltán agyán átvillant egy pillanatra, nem úszó tanfolyam van-e a hatodikon, de némi mosoly kíséretében elhessegette a gondolatot. Szeretkezés közben megzavart férfiak nemigen ismerik a viccet.

Fölfelé menet Laci a liftben közölte, hogy a többiek nyolckor kezdtek, és a legokosabb, ha az előszobában levetkőznek, mert az olyan hülyén néz ki, ha ruhástól mennek be a szobába. Bár Zoltán megértően bólogatott, Marika mégis fontosnak tartotta megjegyezni, hogy partnere teljesen új fiú, amit Laci egykedvűen vett tudomásul.

Az előszobában Laci szó nélkül eltűnt a fürdőszobaajtón keresztül. A meglehetősen otthonosan mozgó Marika pedig vetkőzni kezdett, és szemeivel biztatta Zoltánt, hogy kövesse tettét. Másodperceken belül totál pucérok voltak, félórán belül immár másodszor. Aztán Marika vezetésével beléptek egy gyengén kivilágított, összenyitott két hatalmas szobába, ahol szerte-szét szórt emberhalmazok voltak láthatók.

Mint új fiúhoz illik, Zoltán megkérdezte partnernőjét, most mi lesz. Marika egy szót se szólt, csak annak rendje és módja szerint finoman magára húzta a férfit, majd a kölcsönös kielégülés után, nagy sokára játékosan a fülébe súgta – most szépen körül nézel, és a többi már a te dolgod.

Zoltán legszívesebben azt mondta volna, hiába néz körül, mert ebben a pózban kizárólag csak őt látja, ami ugyan nem baj, de akkor kár volt idejönni. Már csak azért is, mert egy napon megszerezni egy nőt, és mindjárt átengedni másnak elég nagy hülyeségnek tűnik. Ezért aztán inkább azt mondta – hiába nézek körül, te vagy itt a non plus ultra – mert még akkor nem tudta, hogy az igazi non plus ultrára egy kicsit még várni kell.

- Lehet, hogy én vagyok a non plus ultra, de azért legalább nézzél körül. Tudod – folytatta – nem én vagyok itt az egyetlen nő, meg aztán mindjárt csatlakozik hozzánk valaki, egyébként mindenkit ismerek kivéve azt a feketehajú nőt, akit egyszerre két pasi abajgat a nagyobbik díványon.

- Tényleg? – nézett körbe Zoltán is, majd erőtlenül folytatta – ne is mondd, én meg csak azt az egy nőt ismerem.
- Ne hülyéskedj, tényleg ismered? – csodálkozott el Zoltán kétfordulós partnere.
- De még mennyire. Tudod ki az? – és mielőtt szónoki kérdésére választ kapott volna, folytatta – Réka, a feleségem.

60. A fürdőszoba

Tamás, gyerekkori barátom kishúgának munkahelyén társas összejövetelt tartottak, és mert a nevezett kishúg egy kicsit már elmúlt 30 éves, Tamás megkért, hogy menjek el én is (plusz még másik öt barátja), hogy Zsuzsának – akit különben még viccből se lehetett volna benevezni a Miss Hungary vetélkedőbe – nehogy petrezselymet kelljen árulnia.

Na jó, tudom, hogy ez már kiment a divatból és a fiatalabbaknak fogalmuk sincs mit jelent, tehát megmagyarázom. Petrezselymet az a lány árul, akit a kutya sem kér fel táncolni, ezért aztán csak ül-ül és maga elé bámult. Őrült nagy blama, ráadásul öngerjesztő. Akit egy ideig nem kérnek fel táncolni, azt később az istennek se kéri fel senki. Szóval Tamás barátom ez utóbbit akarta jó előre kizárni, természetesen a mi jelenlétünkkel.

Miután beindult a tánc, mi, az orvul meghívottak, Zsuzsát egymás kezéből kezdtük kitépni, amire csakhamar a többi, nem beépített pasinak is kedve szottyant, és ezzel szolgáltatásunkra az est hátralévő részében már nemigen volt szükség. De ha már ott voltam, gondoltam körülnézek. Szóval volt ott egy csomó diplomás csaj, valamennyi 30 plusz egynéhány éves, akik egytől egyig mind férjre vadásztak. Mellesleg Zsuzsa is (aki azóta jó hatvanas vénkisasszony).

A férjre vadászó harminc feletti csajoknak van egy kellemetlen tulajdonságuk, mivel nincs vesztegetnivaló idejük azonnal a célra törnek.

Vagyis mellőzve minden udvariasságot hol direkt kérdéseket tesznek fel, hol nem kért tényeket deklarálnak. Ez a – nevezzük – direkt módszer olyan, mint a manapság polgárjogot nyert „direct mail”, szépen becsomagolt ajánlat tétel a megfelelő feltételek biztosítása mellett. Tulajdonképpen a célnak roppant megfelel. Mutasd meg a lapjaidat, én is megmutatom az én lapjaimat, aztán ha kellően illeszkednek egymáshoz, akkor már írhatjuk is a meghívókat.

Na szóval, némi körülnézés után szert tettem egy Kati nevű csajra, aki egy lassú tangó mellett elmondta, hogy melyik osztályon dolgozik, mint diplomás nyelvtanár, mennyit keres, igaz, hogy a szüleivel él de gyakran küldik ki külföldre, stb., aztán rákérdezett az én hasonszőrű adataimra. Csak azt nem kérdezte meg, hogy nő vagyok-e, mert akkor érte volna némi meglepetés. Na ekkor egy twist jött, ami közben elég nehéz beszélgetni, duma tehát felfüggesztve. Twist után büfé, büfé után egy pici asztal, ami mögé leültünk lihegni, rágcsálni és iszogatni.

Ekkor került sor a második fordulóra. Most már olyan kérdések jöttek, hogy szerettek-e operába járni (gyűlölök), mi a véleményem a képzőművészetről (semmi), Melyik a kedvenc zeneszerzőm (tökmindegy), de ez már alkalmat adott az első komolyabb szóváltásra. Kati ugyanis elárulta, hogy Mozartot és Csajkovszkijt élvezi a legjobban. Erre én Csajkovszkijt lebuszítottam (ez igaz), amire bizonyítékként felhoztam az agyon nyaggatott B-moll zongoraversenyét, mert az szerintem akácmézbe hempergetett szultánkenyér. Mozartot pedig nem bírom elviselni az abszolút pedáns harmóniai miatt, művei gyakorlatilag gépzenék a Don Giovanni és a Requiem kivételével.

Ez Katit úgy érte, mint derült égből a villámcsapás. Azonnal rádöbbsent, hogy velem se fog egybe kelni, inkább egy életre szóló párta, mint egy ilyen szakbarbár, aki ráadásul még fel is vág vele. De nem fordult sarkon és nem hagyott az aprócska asztal mellett. Felvette a kesztyűt, úgy gondolta, ha férj nem lehetek, akkor legalább fingat egyet rajtam, és álnok módon áttért az irodalomra. Pontosítok, a költészetre. Megkérdezte, szoktam-e verseket olvasni (nem). Ugyanis ő imádja őket, és találjam ki, ki a kedvenc költője. Gondoltam, ha Baudelaire lenne, akkor nem kérdezné, tehát rávágtam, hogy Ady. Hát ezt meg hogy találtam ki? Úgy, válaszoltam, hogy minden második osztálytársnőm magyarfüzetébe be volt ragasztva a bazedov szemű, kéjenc arcú Ady fényképe. Na ekkor lettem szó nélkül faképnél hagyva.

A hölgy azt hagyta ki a számításból, hogy nem voltam hozzászokva a faképnél hagyáshoz (ezen tulajdonságom időközben bőségesen megváltozott). Otthon megírtam a „Fürdőszoba” című – na most nagyképű leszek – versemet és megkértem a barátom húgát, hogy csekélység számba menő szolgáltatásomat szíveskedjen viszonzni egy másik aprósággal, és a Fürdőszobát tegye le Kati asztalára azzal az üzenettel, hogy munkásságom ezen gyöngyszemét kizárólag neki dedikálom. És akkor most a „gyöngyszem”:

A fürdőszoba, amelyben Ady elrohadt, miközben múzsájától kapott, állandóan kiújuló sebeit nyaldosta.

Fürdőkádam dadam,

Felpuffadt a hasam,
 Hasam dadam
 Falhoz vágtam
 Fürdőkádam
 Dadam

Falikutam tatam
 Rohad már a hasam
 Hasam tatam
 Teliszartam
 Falikutam
 Tatam

Vécéláncom cocom
 Hol a salvarzánom
 Salvarzánom
 Jaj de várom
 Kiokádom
 Cocom

Kézi bilim lilim
 Kiújult a dilim
 Dilim lilim
 Átszakadt a
 Végbél bibim
 Lilim.

A megzenésítés jogát a szerző fenntartja.

61. Paradicsomos káposzta

Gnädig Laci szerencsés fickó volt. Az általam vezetett bridzstanfolyam harmadik órájára egy abszolút bombázóval jelent meg. A nő nem csak gyönyörű volt, de helyes és kedves is, felért egy ötös lottóval. Három nappal később négyszemközt megkérdeztem tőle, hol szedte fel ezt a pizok csinos nőt. Ilyenek nem szaladgálnak pasi nélkül, szabadon a világban, hogy a fenébe tett rá szert?

Áradozásom azonban Lacit nem hozta lázba, szomorú szemekkel hallgatott, majd amikor szóhoz jutott, meg is szólalt.

- Nem érdekes, az egész egyetlen egy napig tartott.
- Ne hülyéskedj velem!
- Igen – vallotta be Laci – képzeld el, aznap délelőtt szakított a pasijával, vagy csak összevesztek, már nem tudom, de odajött hozzám az irodában, és azt kérdezte tőlem, mit csinálok ma este.
- Te hülyéskedsz velem – hitetlenkedtem, és teljes joggal – csak úgy odament hozzád minden előzmény nélkül?
- Mondom, hogy összeveszett a pasijával.
- Na jó, összeveszett, de ezért csak úgy felkínálkozott?
- Nézd, vagy berágott és bosszút akart állni, vagy tényleg szakítani akart, és nem akart unatkozni, nem tudom, de amikor mondtam, hogy bridzstanfolyamra megyek, azt kérdezte elkísérhet-e.

- Oké, és aztán?
- Láttad, nem? Ott voltunk és korán távoztunk.
- És?
- Felmentünk hozzá és olyan izgatott voltam, hogy nem állt fel.
- Cseszd meg! És mit csináltál?
- Semmit. Egy kicsit beszélgettünk, majd hazamentem. Aztán másnap próbálkoztam, de lerázott.
- Van ez így, – vigasztaltam – de ne idegesítsd magad, több is veszett Mohácsnál.

A negyedik órára Laci egyedül jött, de nem volt valami kimagaslóan vidám, inkább csak az idejét töltötte, semmire se figyelt. A többiek persze elnézőek voltak vele, mert mindenki tudott már a sztoriról. Az időszakos impotencia híre a férfiak között futótűzként terjed.

Egy héttel később Laci megint másodmagával jött, egészen pontosan egy volt évfolyamtársnőjével, aki ugyanannyi volt, mint ő, pontosan 30 éves. Ez alkalommal Laci sugárzott a boldogságtól, ráadásul az új nő, Ágota már eleve tudott bridzselni, ami sokat javított megítélésében, ugyanis ezt a nőt Lacitól senki se irigyelte, éles ellentétben az előzővel.

Aztán még mielőtt a tanfolyamnak vége lett volna, Lacitól megérkeztek az esküvői meghívók. Ezen senki se csodálkozott, harminc körül a nőknek hirtelen nagyon fontossá válik a férjhez menés. Igaz, az önálló lakás rendszerint csak egy távoli álom. Sebaj, Ágota édesanyjával élt együtt egy kétszobás társbérletben, ahol a tervek szerint az új pár megkapta a nagyszobát. Különben se volt a jövő oly nagyon sötét, mert a harmadik szobában élő idős néni gyomorrákban szenvedett, és a szoba felszabadulására szinte csak napokat kellett várni.

Állítólag, együttéléssel ismerhető meg az ember. Esetünkben volt is együttélés a javából. Az együtt élő anyós állandó szemrehányásokat tett, amiért fel kellett vállalnia a kisházban éleést. Az együtt élő Laci állandó szemrehányásokat tett, hogy a néni még mindig él, pedig neki nem ezt ígérték, és váltig állította, őt senki se világosította fel, hogy 85 környékén a rákos daganat fejlődése gyakorlatilag leáll. Az együtt élő Ágota állandó szemrehányásokat tett, hogy hiába esznek hetente háromszor paradicsomos káposztát a félrerakott pénz, lassabban gyűlik, mint kellene, pedig már útban van a második gyerek.

Ezeknek ellenére a helyzet semmit se változott. Teltek az évek, és ették a paradicsomos káposztát. 100.000 forint ráfizetéssel a kétszobás társbérletet el tudták volna cserélni egy háromszobásra, de nekik csak 50.000 forintjuk volt. Mire meglett a százezer, már 150.000 kellett volna. Mire meglett a 150.000, már semmire se volt elég. Közben nem mentek még egy színházba se, nem nyaraltak, nem vettek ruhákat, magnót, könyvet és lemezeket, csak ették-ették a paradicsomos káposztát.

Egyetlen szórakozásuk a bridge volt, ugyanis azt ingyen lehet játszani, a partnerek helybe jönnek, és rendszerint megelégszenek egy csésze teával, ami végül is nem más, mint melegvíz. Így aztán havonta egyszer-kétszer

találkoztam velük, és iparkodtam nem észrevenni a házaspár szomorú lelki és testi állapotát.

Aztán egy szép téli napon csoda történt. Amint beléptem a szobájukba, az addigi megszokott gyereksírás helyett klasszikus zene középerős hangja ütötte meg a fülem. A sarokban ott állt egy vadonatúj zenegép, onnan jött a hang.

- Nahát, – szólaltam meg – ez igen, egy igazi HI-FI!
- Nem volt olcsó – jött az enyhén röstelkedő magyarázat.
- Mi történt veletek? – tettem fel a kérdést, amire Ágota elhagyta a szobát, Laci pedig vörös fejvel magyarázkodni kezdett.
- Ágota egyik nap berágott. Dél körül felhívott telefonon és közölte velem, hogy ez nem élet, ezt nem bírja tovább, ennek semmi értelme és lecsapta a kagylót.
- Lecsapta-lecsapta, de mi történt azután? – Ekkor újra nyílt az ajtó, és megjelent Ágota egy pofára is marha drága bundában.
- Hogy mi történt? – kérdezte Laci vissza. – Ez történt! – és a bundára mutatott. – Lakás helyett, bunda.
- Te se panaszkodhatsz, – vágott közbe Ágota – a bűdös életben nem lett volna zenegéped!

62. A körütekintés csimborasszója

Ica nénikém már jóval ötven felett volt, amikor mindig tökrészeg férje, az Állatorvosi Főiskola (akkor még nem volt egyetem) párttitkára délelőtti delíriumos mámorában egy félemeletnyit legurult a lépcsőházban, ráadásul biológiailag olyan kimért pontossággal, hogy egy héttel később meg lehetett tartani a temetését. Nem kell szépíteni a dolgot, Ica fellélegzett. Feltételezésem szerint házaseletet már rég nem éltek, a férj a háztartásba anyagiakat nem ruházott be, egyetlen gyerekük az irodalmi ambíciókat dédelgető Marosvölgyi-Hegyi Béla már „kirepült”, szóval nénikém részére a részeg gurulást személyesen maga a gondviselő rendelte el.

Aprócska nyugdíjából úgy, ahogy kijött, de hetente egyszer eljárt apámékhoz segíteni a takarításban, ami ebéddel és apró anyagi juttatásokkal járt, de az igazi ok kétségtelenül a családi pletykák meghányás-vetése lehetett. Ezért fordult elő, hogy minden harmadik-negyedik látogatásom alkalmából vele is összefutottam.

Az évek aztán szép lassan teltek, és Ica egyre gyakrabban panaszkodott, hogy nyomasztja az egyedüllét. Egyetlen fiától volt ugyan két unokája, de azok már nagyobbacsák voltak, nagymamára aligha volt szükség. Ezért egy alkalommal megkérdeztem tőle, mi az ördögért nem áll össze valakivel, mind a ketten jobban járnának.

Ica néném nem volt valami gyors felfogású, felvetésemre csak hetekkel később kaptam választ. Ezek szerint, kifogása nem lenne a dologgal kapcsolatban, de honnan az ördögből tud ő leakasztani egy megfelelő férfit.

Na, ha csak ez kell, lépett közbe apám, ő tud segíteni a dolgon. Be is mutatta hűgának egy ismerőst, egy korban hozzáillő, nemrég megözvegyült férfit.

Ica és Kálmán diplomáciai tárgyalásokba kezdtek. Első alkalommal beültek egy apró cukrászdába egy óbudai mellékutcában, ahol egy-egy feketekávé elfogyasztása mellett játszi könnyedséggel egyetértettek abban, hogy mindketten megtartják lakásukat, nem költöznek össze és a szex egy szóba se jöhet, felesleges nyűg.

Második találkozásuk alkalmával kiderítették, hogy nyugdíjuk nagyvonalakban azonos, tehát egyiknek se nyílik lehetősége anyagilag kihasználni a másikat.

A most már törzshelynek számító cukrászda harmadik meglátogatásakor kénytelenek voltak az előző heti témát sztorizálni, mivel Ica a közös főzésről hallani se akart, és Kálmán is meg volt elégedve a hónapok óta igénybevett előfizetéses étkezésével.

Ekkor egy kis diplomáciai csend állt be, mert Kálmán rokoni temetésre leutazott vidékre, de a következő szerdán pontban háromkor már megint benn ült a törzshelyen, ahová Ica is percekben belül megérkezett. Ekkor került sor a közös szórakozások egyeztetésére. Ica imádott olvasni, és óriási előnyben részesítette a romantikus regénygiccseket. Kálmán viszont sakkozni járt át a szomszédba. Nyilvánvalóvá vált, hogy ezt összeegyeztetni nem lehet. Tévézni mind a ketten szerettek, különösen az olyan programokat kedvelték, mint az „Önök kérték”, de TV-készüléke mindkettőjüknek volt. Egy-egy műsorért nem volt érdemes átmászkálni egymáshoz.

Az egy héttel később megtartott közös kávékevergetéskor Kálmán előállt az egyesített mosás ötletével, ami némi gazdaságossággal járna, ugyanis mindkettőjük mosógépe fél kapacitással volt működtetve. Ekkor fordult elő első alkalommal, hogy Ica felemelte a hangját és megengedett magának némi közönséges megnyilvánulást is, mert kijelentette, hogy szaros férfi gatyákat többé a büdös életében nem akar mosni.

A jelek szerint gatyájának szarossá nyilvánítása még nem lépte át Kálmán tűrőképességét, mert a közös kávéfogyasztásra egy héttel később is sor került. Ez alkalommal a téma a közeli halottak napján esedékes temetőlátogatás volt, de dűlőre nem jutottak, mert Ica édesanyja – azaz az apai nagyanyám – és Kálmán elhunyt nejének sírját fél Budapest választotta el egymástól.

A temetőlátogatás után csendesebb szerdai napok következtek, mert a témák kezdtek ellaposodni. Kálmán tett célzást arra, hogy két tucat lyukas zoknit őrizget az éjjeliszekrény fiókjában, de a stoppolás lehetőségét Ica könnyedén elhárította, fokozódó szürke hályogjával. Cserébe Kálmánról kiderült, hogy kezében remeg a csavarhúzó, amikor meg kellene erősíteni Ica egyik rozsdamentes lábasának a fülét.

Később a szerda délutánokat főleg arra használták fel, hogy együtt méltatlankodtak a mai ifjúság viselkedése miatt, és hatalmasakat egyetértettek abban, hogy az ő idejükben ez egészen másként volt. Aztán rohamosan közeledni kezdett a karácsony, és a szenteste közös eltöltése szinte adta magát, de nem tudtak dönten, melyikük menjen át a másikhoz.

Ica nem vállalta a főzést, Kálmán pedig feleslegesnek tartotta a karácsonyfát.

Január vége felé Ica influenzát kapott, amiről Kálmánt telefonon értesítette. Így esett, hogy egy szerda kimaradt. A következő szerda előtt Icával megint összefutottam anyáméknál, ahol a téma az volt, Ica elmenjen-e a következő szerdai találkozóra. Hosszas töprengés után Ica úgy döntött, hogy nem megy. Érdeklődésemre azt a választ adta, hogy betegsége alatt Kálmán nem ajánlotta fel, hogy meglátogatja. - Mondd meg, Tibikém, – tette fel nekem a kérdést – mit várhatnék én el egy ilyen embertől, akkor, amikor komoly szükségem lenne rá?

63. Kétféle mérce

A Magyar Ateisták Társaságának havi ülésén mellém telepedett egy fiatal hölgy, akinek életkoráról annyit, hogy nyugodtan a lányom lehetett volna. Az általános vita alatt beszédbe keveredtünk. A hölgy, akiről később kiderült, hogy Ildikó a neve, az után érdeklődött, miért van az, hogy oly sok tudós „templomjáró” ugyanakkor híve a darwinizmusnak.

A beszélgetés az egyház hasznos (erkölcs), és kevésbé hasznos (butítás) jelenkori tettei felé terelődött, ahonnan már csak egy apró lépés volt az erkölcs boncolgatása. Ha pedig erkölsről van szó, akkor nem lehet elkerülni a szexet se. Hát itt van, már megint megérkeztünk.

Az csak természetes, hogy a következő ülésen is egymás mellé „kerültünk” és az még természetesebb, hogy a korábbi témát folytattuk. Ez alkalommal azonban Ildikó merészebb kérdéseket is feltett, mint például van-e feleségem. Igenlő válaszem után a sorszám iránt érdeklődött, és mert a szám nagyobb volt, mint kettő, az is kíváncsisága tárgyává vált, hogy végül is „hány nő volt az életemben”.

Mivel nem vezetek nyilvántartást, és hazudni se szoktam feleslegesen, rávágtam egy körülbelüli számot, a hatvanhetet. Valójában azt kellett volna mondanom, hogy 60 plusz-mínusz 10, de ez csak később jutott az eszembe. Különben maga a szám azt hiszem, másodrendű, mert bármelyikkel megleptem volna. Egyébként a témán gyorsan átsiklottunk, majd percekkel később elbúcsúztunk egymástól, mert a havi ülésnek vége lett.

Egy hónappal később régi jó barátokként üdvözöltük egymást, és az ülés után, Ildikó indítványára, beültünk egy presszóba egy kis folytatás végett. Ne is mondjam, a következő találkozásunkig nem kellett várni egy hónapot, mert

péntek délutánra meghívott valami baráti összeröffenésre, ahol különböző érdekes embereket ígért bemutatni.

Persze, ha jól visszagondolok, ehhez hasonló trükköt már sütöttek el velem, mert mint tudjuk, minden vicc csak az újszülötteknek új. Azaz péntek délután mindössze ketten voltunk, ugyanis az utolsó pillanatban kiderült, mindenki más lemondta a meghívást. Mivel nem arról volt szó, hogy az életemre törnek, egyáltalán nem estem pánikba.

Ildikó ragyogó háziasszonynak bizonyult, ráadásul pontosan tudta, mit akar. Elsőszámú célja a leitatásom volt, de ez totális dugába dőlt, mert antialkoholista vagyok, amit persze nem tudhatott. Mindenesetre világossá vált számára, hogy az eredeti forgatókönyvön módosítani kell, de mit? Annak is tudatában volt, hogy a vendégek lemondásának meséjét nem vettem be. Azt is tudta, ha nem tesz kísérletet a négyszemközti lét kihasználására, akkor röhögni fogok a markomba. Nem tehetett tehát mást, mint elkezdte ecsetelni azt, amit félrészegen kellett volna végighallgatnom.

A lényeg dióhéjban az, hogy milyen jól összeillünk, hagyjam el a feleségem, költözzek hozzá, még gyereket is szül nekem, ha akarom, de ha mindehhez nincs kedvem, szívesen lenne a szeretőm. Magyarán: nem bánná felvenni a 68-as sorszámot.

Nem mondom, hogy hasonló még nem történt velem, de ilyen programszerűen, ilyen töményen még soha senki nem vágta a fejemhez precíz elképzeléseit velem kapcsolatban. Természetesen azzal kezdtem, hogy rettenetesen megtisztelve érzem magam, de ilyen nagy horderejű döntést nem lehet meghozni egyetlen másodperc alatt, egy előre nem várt bejelentésre reagálva.

Ildikó tiszteletben tartotta véleményem, és a délután hátralévő részét egészen más dolgok megvitatásával töltöttük el, majd elbúcsúztunk azzal a felkiáltással, hogy az eredeti témára hamarosan vissza fogunk térni. Ja, igen! A szeretővé válás verziójával kapcsolatban egyikünk se tett semmilyen lépést. Azt is mondhatnám, hogy tökéletes úriasszony- és úriemberként viselkedtünk.

Néhány nappal később kaptam tőle egy E-mailt, amiben szóbeli ajánlatát szinte szóról-szóra megismételte, de kitért bizonyos anyagi részletekre is, ami számomra rendkívül kedvező lett volna, ha nem rendelkeznék saját jövedelemmel.

Válaszomban rámutattam arra a tényre, hogy számomra az összeállítás egy kicsit fontosabb az anyagiaknál, és ezt az összeállást már több mint tíz éve élvezem egy másik hölgy oldalán.

Levelem totális félreértésére utal, hogy egyetlen mondatos választ kaptam: mit tud a feleségem, amit ő nem tudna?

Erre már nem volt más választásom, mint felsoroltam azokat a tulajdonságait, amik az én megítélésem szerint hibának számítanak. Ilyesmit normál körülmények között nem szoktam nők képébe vágni, de végtére is ezt ő provokálta ki, nem jó szántamból tettem. Amire nem számítottam, hogy szellemi összecsapásunknak most fog megszületni a non-plusz ultrája.

Ildikó közölte velem, hogy egy „normális” férfinak (a kifejezés tőle származik) élete folyamán 4-5 nője van. Hatvanhét nővel a hátam mögött hogy veszem magamnak a bátorságot a kritizálására?

Ezek szerint, ha ő lehetett volna a hatvannyolcadik, akkor minden a legnagyobb rendben, de mert nem lehetett a hatvannyolcadik, nekem be kellett volna érnem öttel.

Erre mondják, hogy a jó pap is holtig tanul, hát még a kiöregedett szoknyavadász!

64. E-mail szerelem

Nem akarok felválni vele, de naponta érkezik egy-két E-mail az olvasóimtól. Ezért még nem kell felvennem egy személyi titkárt, meg tudom válaszolni valamennyit magam is, és meg is válaszolom őket. Szerintem az író-olvasó kapcsolat nem ott ér véget, ahol a vevő leperkálja azt a nem is túl kicsi összeget, és kilép a könyvesboltból.

Na, most a levelek. Mondjuk, olyan nincs, amiben elküldenek melegebb vidékre, de kritikát azért kapok jó- és rosszindulatút egyaránt. A többség mégis arról értesít, hogy mekkorákat röhögött a könyven, és milyen jól szórakozott rajta. Van olyan levélíró is, aki túlzásba viszi a dolgot, és azt állítja, ahányszor a könyvemből eszébe jut ez vagy az, menten hangosan felnevet mondjuk, leves kanalazás közben. Természetesen mindenkinek megköszönöm méltató sorait, és akinek van valami kérdése, hát, azt érdemben megválaszolom. A levelezés ennél a pontnál általában be szokott fejeződni. Mondom, általában. Volt már azonban néhány érdekes kivétel.

Az egyik ilyen levél írója egy 25 éves nő volt, ami nem számított különlegességnek, de az már igen, hogy bármit válaszoltam neki, az további levelek írására sarkallta. Egy szép napon pedig arra ébredtem, hogy a nő sikeresen kialakított egy tip-top bizalmi kapcsolatot kettőnk között. Szinte már mindent tudtunk egymásról, a lopakodó észrevétlenségben.

A történet itt be is fejeződne, ha egy szép napon nem robbant volna a bomba, de robbant. Erika – mert ezt a nevet használta – egyszerűen bejelentette, hogy gyereket akar tőlem. Szerintem okosabb lett volna, ha azzal kezdi, tudok-e még nemzeni, de ő ezt a fokozatot diszkréten átugrotta. Nekem pedig egyből beugrott az a G. B. Shaw anekdota, ami szerint az idős és befutott Shaw kezét megkérte egy fiatal és buta, de persze csodásan szép színésznő azzal az indokkal, hogy micsoda sikeres gyerekeik lesznek örököve

Shaw eszét és a hölgy szépségét. Shaw az ötletet azzal hárította el, hogy a gyerek ne adjisten akár az ő szépségét és a hölgy eszét is örökölheti, ami kifejezett katasztrófa lenne. Szóval eszembe jutott, mert ugye nincs új a Nap alatt, de nem akartam plagizálni, ezért inkább más vizekre eveztem, és megkérdeztem, tud-e arról, hogy van feleségem? Tudott.

Akkor azt kezdtem feszegetni, hogy mégis, miként gondolja a dolog bonyolítását? Persze a levelezést abba is hagyhattam volna, de az vesse az első követ, akit nem tett volna a dolog kíváncsivá. Tehát érdeklődtem. Erika nem jött zavarba, azt javasolta, hogy beszéljem meg a feleségemmel a dolgot.

A helyzet az, hogy a feleségem kifejezetten utálja, ha valaki tőlem akar gyereket. Erika tehát kapott egy határozott nemleges választ. Viszont ez a nő a NEM választ, egyszerűen nem ismerte. Kiderült, nem akar elszakítani a feleségemtől, nem akarja tönkretenni a házasságunkat, nem akar a szeretőm lenni. Szóval semmit se akar, csak egy gyereket, és persze tőlem.

Na, akkor azt kezdtem boncolgatni, tudja-e miből lesz a gyerek? Tudta. Tudja-e, hogy a művelet elektronikusan nem megvalósítható. Tudta. Hát, akkor adja elő elképzelését. Előadta. Ekkor feszegettem egy kicsit a különbséget, és felhívtam a figyelmét arra, nem a lányom, de még az unokám is lehetne. Válasz: lehetne, de nem az. Ezek után bedobtam, hogy még nem is láttuk egymást. Ezzel egyetértett és leveléhez mellékelte egy fényképet, valamint megnyugtatóan, hogy nekem nem kell küldeni fényképet magamról, mert könyveim hátlapján ott virít a képem, majd megtoldotta azzal, hogy milyen édesen mosolygok.

Na gondoltam magamban, ha lúd, akkor legyen kövér és azt képet kértem. Másnap ott volt az aktkép, amit maga készített egy mobil telefontal. Erre finoman közöltem, hogy a teltharcsú nőket nem csípem, és hiába emelte magasba mindkét kezét, a jókora tőgyek így is lógnak. Semmi vész – válaszolta – hány kilót fogyjon le?

Kezdték kifogyni az ötletekből, de azért még volt néhány. Felhívtam a figyelmét arra, hogy a gyereknek az egészséges fejlődéshez kell egy apa is. Ezzel egyetértett és megígérte, hogy szülés után férjhez megy. Na, ha férjhez megy, nem lehetne az a gyerek inkább tőle? Nem – jött a határozott válasz – mert a pasi tök hülye. Honnan tudja, hiszen még nem is ismeri? De ismeri, az anyja már kinézte neki, pont ezért akart tőlem gyereket. Sakk-matt!

Ekkor ajánlottam a mesterséges megtermékenyítést egy spermabanktól, ahová kizárólag szuperzsénik ondója kerülhet be. Erika angyali türelemmel közölte, hogy erről sajnos nem lehet szó, mert ő még szűz. Na, cseszd meg, új fejlemény! Tehát, szűztelenítéssel egybekötött megtermékenyítés, lehetőleg egy ültő helyben. Igen, majd ő megmondja mikor, mert figyelni fog a peteérésre.

Gondolom, azóta is a peteérését figyeli, mert a számítógépemen letiltottam a feladót és azon vigyorgok, milyen jó, hogy az elektronikus megtermékenyítést még nem találták fel.

65. Hűvös megtűrés

Aki tud angolul vagy ismeri a történelmet, az tudja mit jelent az „Entente Cordiale⁹”, vagy „Splendid Isolation¹⁰”. Ezek a fogalmak kizárólag az angolszász kultúrában gyökerezhetnek. Feltételezésem szerint ebből a kultúrából nőtt ki a „Cool Toleration” jelenség is, aminek ezen elnevezést – be kell vallanom – magam adtam, és azt jelenti, hogy „hűvös megtűrés”.

Első feleségem, Elayne mestere volt a hűvös megtűrésnek. Először is megtűrte lényemet, magyarul nagy kegyesen tudomásul vette, hogy vagyok. Aztán megtűrte az ágyban, mert valami furcsa okból kifolyólag benne is termelődtek nemi hormonok. Megtűrte a konyhában, mert valakinek főzni is kell. Megtűrte a lakásban, mert megjavítottam ezt-azt, elintéztem ezt-azt, szóval hasznos ki háziállatnak bizonyultam. Eltűrte (sőt, azóta is tűri), hogy nem Wanke-nak hívják, hanem Antalfy-nak, mert idehaza elég szép ez a név (honfitársaim erre állandóan felhívták a figyelmét), meg könnyebb is kiejteni. Eltűrte, hogy vannak körülötte gyerekek, jelzem saját gyermekei, mert hát megszülte őket, csak egy kicsit későn döbbsent rá, hogy tulajdonképpen nem is akart gyerekeket¹¹.

Pedig tényleg hasznos voltam. Mást ne mondjak, az egy fedél alatt eltöltött 32 év alatt (szent isten, hogy ez milyen sok) nem láttam például vasalót, pórshívót, fakanalat a kezében. Nem tudta hogyan kell bekapcsolni a pórshívót, na és persze hogy hol tároljuk. Olyannal már elő se merek állni, hogy

⁹ Entente Cordiale = szíves egyetértés. Ami Anglia és Franciaország informális (megtűrte) szövetségét jelentette

¹⁰ Splendid Isolation = előkelő elszigetelődés. Ami Anglia finom távolságtartását jelentette az európai (elsősorban) politikától, de bármi mástól is.

¹¹ Hogy miért szült mégis hármat, azon én is sokat elgondolkoztam. A válasz az, hogy így szocializálódott. Ahol ő felnőtt, ott mindenki annyi gyereket hoz a világra, amennyit tud. Ezen gyakorlat bölcsességét csak akkor kezdte megkérdőjelezni, amikor már késő volt.

nem is tudja mi jelent a konyhát feltörölni, vagy időnként ablakot pucolni. Azzal természetesen tisztában vagyok, hogy ezeket az állításokat minden egyes olvasó túlzásnak fogja tekinteni, és arra fog gondolni, itt van egy sovíniszta disznó, aki nem bírta elviselni, hogy egy önmegvalósító, sikeres nő mellett, néha neki is kellett végezni némi házimunkát. Hát nem, nem erről van szó.

Elaynenek valóban nem voltak a fentiekben felsorolt tárgyak a kezében. Egy esetben anyám-apám, jó magyar szokás szerint, odatelefonálás nélkül, beugrottak hozzánk, és mivel nem voltam otthon, úgy gondolták, megvárnak. Elég feszült volt a helyzet, ugyanis Elayne nem tudott mit kezdeni velük. Anyámnak lett egy mentő ötlete és kért egy csésze kávé. Ez az egyszerű kérés kiemelkedő bonyodalmat okozott. Nőm ugyanis nem tudta hol van a cukor. Anyám nem akart hinni a szemének, illetve a fülének, amikor megtudta, hogy csak én tudom, hol van a cukor.

Nem akarok felvágni vele, de Elayne három gyerek után egyetlen egy pelenkát se mosott ki. Mivel abban az időben az eldobható pelenkákat még nem találták ki, angliai tartózkodásunk alatt, előre megfontolt szándéktól hajtva vettünk három tucat frottír pelenkát, mert emlékeztem rá, hogy Magyarországon csak az a vékony, úgynevezett „Tetra-pelenka” kapható (amihez lehetett igényelni néhány PVC lapot is). Ez a 36 darab pelenka kiszolgált mind a három közös gyereket. A pelenkázást nem én végeztem (szégyellem is magam érte), azt a kismama csinálta. A kakis pelust bedobta egy fedővel rendelkező műanyag vödörbe, a többi az én dolgom volt. A kakit, ha egyben volt, kidobtam a vécébe. A pelenkákat nagyolva kiöblítettem, majd be a mosógépbe, ahol mosószerrel felfőztem forrásig. Többszöri öblítés, hogy ne marja ki a gyerek popsiját a mosószer, és végül facsarás, kitergetés, összeszedés, hajtogatás, be a szekrénybe. Mivel a gyerekek egymás után jöttek, ez a művelet sor jó hat éven keresztül tartott. Ja igen, hadd tegyem hozzá, akkoriban még nem voltak ilyen csodálatos automata mosógépek, szóval ez a pelenkamosás eléggé hosszadalmas műveletnek számított.

Amíg nem volt más személy, addig természetesen én főztem, és 32 éven keresztül én vásároltam be. Hülye dolog, de fogalmam sincs, miért csináltam. Azt hiszem csak úgy rajtam maradt. Jól ismert tény, ha két ember együtt lakik, egy helyen dolgoznak, stb. Közülük az fog kitakarítani, aki kevésbé viseli el a piszkot. Az fog először befűteni, aki fázósabb. Az fog először lemenni élelmiszerért, akinek jobban kopognak a szemei. Másodszor már nem kétséges ki fogja felvállalni ezeket a tevékenységeket, hiszen már van precedens. A pelenkázást nyilván azért csinálta a kedves mama, mert a pelenkázás közvetlen szoptatás előtti tevékenység. Szoptatni pedig, – sajnos – a nők szoktak. Ha lettek volna emléim, akkor egészen biztos én szoptattam volna, és ebből kifolyólag én lettem volna az, aki pelenkáz, de hát emléim nem voltak, amiből csak az látszik, hogy én se vagyok tökéletes.

A teljesség igénye nélkül a fentiekben felsorolt tevékenységek mellett az összes „férfimunkát” elláttam. Harminckét év alatt nem járt nálunk egyetlen egy villanyszerelő, lakatos, vízvezeték szerelő, asztalos, szobafestő és mázoló, gázszerelő, bojlerszerelő, stb. sem. A gépkocsinkat is én javítottam egészen a

generálózásig.¹² A legszebb a dologban az, hogy feleségemtől 32 év alatt egyetlen egy elismerő szót nem kaptam, egyetlen egyszer se köszönt meg semmit. Velem együtt tevékenységeimet is eltűrte, illetve tudomásul vette, hogy már be lehet kapcsolni, már nem szivárog, már rá lehet állni, és így tovább.

A megtűrésnek nem voltak határai se térben, se időben, de még tematikailag sem. A példa kedvéért tegyük fel, hogy volt valami fontos közölnivalóm. Na, mi legyen az? Mondjuk a következő tényállás: Zoltánnak eltört délután a karja, mert gördeszkán lejött a Budai Lászlón¹³, és a Statisztikánál nem tudott megállni. Bevittem a Madarász utcai kórházba, begipszelték a kezét, fekszik az ágyába, 6 hét múlva viszem leszedni a gipszet, most néhány napig nem engedem iskolába. Odamegyek tehát Zoltán édesanyjának az asztalához, vagyis a feleségemhez, aki vagy írógépbe fordít, vagy valami vaskos könyvet olvas. Mindkét esetben fején fülhallgató van és mondjuk Bartók Kékszakállúját hallgatja (önmagát természetesen Juditnak képzelem, és vajon ki az életét sanyargató Kékszakáll?), hogy ne zavarja gyermekeinek a zivaja. Amikor eléállok, valahogy észrevesz és főhercegnői kegyességgel a fülhallgatót a füle mögé tolja (ami a belőle kijövő udvariasság abszolút maximuma), és rám néz. Én elmondom a fenti „tényállást” miközben ő bólogatással jelzi, hogy minden egyes szavamat hallja. Amikor befejezem a mondatot, a történet tárgyát képező édesanya egyetlen egy mukk nélkül, maximális kimértséggel visszatolja fülhallgatóját a fülére, és folytatja a korábbi tevékenységét. Magyarul, eltűrte, hogy beszámoljak gyereke balesetéről, és annak tőle teljesen független lerendezéséről.

A nyomaték kedvéért hadd tegyem hozzá, nem elszigetelt esetről van szó. Zoltán már túl volt a kamaszkoron, amikor egy éjszaka hirtelen olyan magas láza lett, hogy már (jó hangosan) félrebeszélt. Mivel Elayne szobája és a hall, ahol Zoltán aludt, össze volt nyitva a hangos nyöszörgésre az anyuka ébredt fel először, de a gyors príznickalkalmazást már az apuka végezte pontosan úgy, ahogy egykor az anyám ismétlem az *anyám*, és nem az apám, nekem csinálta.

Ahogy a fenti eset is példázza, a gyerekek betegségeinek kezelése, orvoshoz cipelése is az én feladatomból volt, ahogy én írtam be őket az iskolába, én jártam szülői értekezletekre, és természetesen én néztem át az ellenőrzőfüzeteket, velem leveleztek a tanárok. „Kedves apuka! Zoltán fia a Marczibányi téri lőtérrel történeteket tulajdonított el, az ügyben a rendőrség nyomoz. Kérem, szíveskedjen befáradni az iskolába. Dr. Kovács Iván igazgató.”

Ezt az ügyet minden bizonnyal le lehetne rázni a következőképpen: Hát persze, egy vásott fiúgyerek, akit ki más fegyelmezheti meg, mint a papa. Csakhogy egyfelől minden pedagógus tudja, hogy a vásott, rossz, de különben tehetséges tanulóhoz tartozik valami negatív otthoni háttér, ami a mi esetünkben egy nemtörődöm, szeretni nem tudó anya volt. Ki lehet még

¹² A motort szétszedtem, a hengert felfúratam, a tengelyt kiköszörültettem, vettem méretes dugattyúgyűrűket és nagyobb szimeringet, majd összeszereltem a motort.

¹³ Nagyon meredek (20%-os) utca a McWarth liget felett.

azt is találni, ami több helyen szokás, hogy a lánnyal az anya, a fiúval az apa „törődik”. Csakhogy a leánynak született Katrinát is én vittem be este a János kórházba, miután elszenvedett egy balesetet és már délelőtt sötétbarnát vizelt, és én tördeltem a kezeimet, amikor az orvos „egyelőre még nem tudta” ki kell-e operálni a felrepedt vesét, vagy esetleg megmaradhat. Leányom édesanyja mindössze eltúrte, hogy értesítsem az eredményről. Kell slussz poén? Mert van! Amíg bent volt a kórházban, egyedül csak én látogattam, és természetesen én hoztam haza is.

Elayne anyai érzéketlenségének nem volt felső határa. Egy esetben, amikor az építkezésről este hazaértem, Katrina az ablak sarkánál állt és mereven nézte az utcai forgalmat. Az ablaktól a világért el nem jött volna. Oda mentem hozzá és akkor vettem észre, hogy potyognak a könnyei. Kérdeztem tőle mi történt, de ő csak a fejét rázta, és azt mondta, hogy semmi. Zoltán világosított fel, hogy a szeretetre éhes lányomat egy 20 évvel idősebb pasas „hülyíti”, akinek ígérete szerint már órákkal ezelőtt meg kellett volna érkeznie. Talán rosszul gondolom, de az én elképzelésem szerint ilyenkor egy édesanyjának magához kell ölelni a lányát, és mint nő a nőnek meg kell vigasztalnia és elmagyarázni, hogy hát a férfiak nagy része már csak ilyen, és majd jön egy másik, aki többre fogja őt becsülni, mint ez.

Az édesanyjával természetesen Zoltán se járt jobban. Egy ízben Zoltán felhívta telefonon az édesanyját, hogy valamit elmondjon az iskolával kapcsolatban. Az anyja azt mondta a telefonba, hogy nem ér rá és letette a kagylót, de ezt a 12 éves Zoltán nem vette észre, és mondta, csak mondta a mondókáját, amikor kezdett neki gyanússá válni a csend. Ekkor egy pillanatra megállt, majd kérdő hangszúllyal beleszólt, Mami?... Mami!... és rádöbbsent, hogy a másik oldalon már rég nincs senki. Erre szomorú hangon elbúcsúzott a nem létező anyjától, bájj, és ő is letette a kagylót. Az a búcsú olyan szomorú és lehangoló volt, hogy férfi létemre majdnem elsírtam magam.

Az csak természetes, hogy amikor Zoltánt behívták katonának és már látogatni lehetett, egyedül én voltam ott az első látogatási napon. Na meg a másodikon, harmadikon. Aztán később már hazaengedték eltávozásra.

Szó, ami szó, ez volt az a híres „hűvös megtűrés”, ami hazudnék, ha azt mondanám csak rám vonatkozott. Elayne ugyanilyen – mint a példák mutatják – hűvös közönnyel tűrte el gyermekei létezését is, és adott esetben tűri mind a mai napig. Lányom¹⁴ a napokban panaszkolta, hogy felment az édesanyjához, aki tovább folytatta munkáját az íróasztalánál, míg ő az asztal előtt állt és várta, hogy feltekintsen rá. Miután ez nem következett be, elkezdte mondókáját. Eközben édesanyja folytatta szövegszerkesztési tevékenységét. Katrina egy darabig mondta-mondta, és mivel nem reagáltak rá, megfordult és eljött. Itthon bőgött egy jó nagyot és kész.

A gyerekek talán csak harminc felett kezdték értékelni, mit is veszítettek lelkileg, na meg anyagilag is. Elayne ugyanis felállított egy Guinness rekordot is.

¹⁴ A sorok írásakor Katrina 36 éves, unokám 9. Katrinának férje sosem volt. Ők ketten velünk a jelenlegi feleségem házában két apró szobában laknak, amihez tartozik egy külön fürdőszoba és egy saját teakonyha is. Katrina szívesen élne a különben egyedül élő édesanyjával, annak 2-szoba hallos, 90 m²-es budai lakásában, de a szobán forgó hölgy ehhez nem járul hozzá.

A Föld mintegy 3 milliárd élő és már elhunyt anya közül ő az egyetlen, aki gyermekeit nem tanította meg anyanyelvére. Pontosítok, aki gyermekeihez nem anyanyelvén beszélt. Helyette, rossz nyelvtannal, helytelen szóhasználattal, rémes kiejtéssel és intonációval, magyarul makogott hozzájuk, nem egyszer komoly derűtséget keltve. Ezen, kétségtelen egyedülálló, rekord kiérdemeléséhez vezető motiváció mind ez ideig ismeretlen. Egy biztos, ma Magyarországon anyanyelvi szintű angol nyelvtudással rendelkezők félmillió havi fizetésnél kevesebbet nem visznek haza, és a munkanélküliségről fogalmuk sincs. Első feleségemmel közös, három gyermekem nem tartozik ebbe a kategóriába! Ja igen, egy ízben Katrina elpanaszolta az anyjának, hogy ha tudna angolul, akkor kaphatna egy jó állást. Amire a drága mama azt válaszolta „már rég beiratkozhattál volna egy angol tanfolyamra”, bájos, nemde?

Lassan a „Hűvös megtűrés” végére érek, rövidesen befejeződik a történet, de amikor ezeket a sorokat írom délelőtt 11 óra van, és a múlt bekopog az ablakon. A velem egy házban, férj nélkül élő, 36 éves Katrina tegnap este csapott egy kis kiruccanást, és csak az öreg isten tudja mikor jött meg, mert természetesen nem leskelődöm. Minden esetre pillanatnyilag még alszik. Csongor, Katrina 9 éves kislánya, pizsamában ül a TV előtt és a szombat délelőtti gyerekbutítást nézi, majd megunja és elkezd öltözni, végül hozzám fordul. „Dedi, van egy kis baj”, Ki vele Csongor, mi az? „Leesett az ingem gombja, fel tudnád varrni?”

67. Utószó

Tisztelettel jelentem, megérkeztünk a „Született nők” végéhez, és mindjárt tartozom egy vallomással. A könyv eredeti címe „Azok a csodálatos nők” lett volna, mert tényleg csodálatosak, csak valahogy mégsem azt lett. Néha egy címet kitalálni nehezebb, mint megírni egy egész könyvet. Minden esetre nők terén nekem ennyire telt, ennyit tudtam mondani róluk. Csodálatosak voltak?

Ki tudja, bizonyos értelemben igen. Ugyanis a „csodálatos” jelző nem pontos. A „meglepő”, „nem várt”, „furcsa”, „szokatlan”, „elképzелhetetlen”, „bámulatos” stb. jelzők esetenként indokoltabbak lehetnének. Viszont a történetek arra mindenképpen jók voltak, hogy bemutassam, a nő és a férfi agya nem egyformán működik. A tanulság azonban ennél jóval több, de előbb kitérek egy viccre. Állítólag egy férfinak egyszer sikerült megérteni a nőket, de ezen ismereteit nem tudta átadni a többi férfinak, mert halálra röhögte magát.

Ebből a viccből is látható, hogy az agyműködés különbözőségét a férfiak többsége elintézi azzal, hogy „a nőket nem kell komolyan venni”. Ez hiba, hatalmas hiba. Ugyanis a nők is észreveszik az agyműködés különbözőségét, és nagyon hamar rájönnek, hogy ezt könnyedén saját hasznukra tudják fordítani, és sokan fordítják is.

Ennyire buták lennének a férfiak? Szó sincs róla. A férfiak logikusan gondolkoznak, és feltételezik, hogy a nő előbb vagy utóbb meg fog érkezni annak belátásához, hogy több „haszon” származik az önként együttműködő, mint a csellel átvert férfiből. Erre a megállapításra azonban csak nagyon kevés nő érkezik el. Miért? Mert saját agyberendezése nem engedi.

A nő elsősorban anyagi és egyéb biztonságot akar saját maga és gyermeke részére. Erre tanította az evolúció. Az viszont nem nevezhető igazi biztonságnak, ami egy másik ember (legyen az akár a férj maga) önként szolgáltat. Ezért veszi a nő kezébe saját sorsának intézését. Az általam felsorakoztatott nők többsége pontosan ezt teszi.

De azért van fény az alagút végén. Az én feleségem, Éva, valóban egy csodálatos nő. Igazi, megbízható, tökéletes társ, aki soha, egyetlen másodpercre se téveszt szerepet. Pontosán tudja, mindenképpen egy életre eldűl, hogy nőnek vagy férfinak születik. Éppen ezért öntudatra ébredésének első pillanatától kezdve a szó nemes értelmében nő akart lenni, „mindössze” meg kellett találnia azt a férfit, aki őt megérdemli. Remélem sikerült neki.

Különben Évának van egy kedvenc vicce. Ami azt illeti, mindenkinek van kedvenc vicce, vagy viccei, de Évának csak ez az egy van, és ami fontosabb, időnként hajlandó el is mondani annak, aki még nem hallotta. Hogy miért tetszik neki ez a vicc, azon a lélekbúvárkodásra hajlamos olvasóimnak kell elgondolkozni. Íme a vicc:

Béla és Jenő régi barátok összefutnak az utcán. – Hát veled mi újság? – kérdi Jenő. – Képzeld – válaszol Béla, – meghalt a feleségem. – Szent isten – csapja össze Jenő a kezeit – mi történt? Triviális – válaszol Béla – gombamérgezés, de már újra nősültem. Gratulálok, stb. és elválnak. Egy-két évvel később megint összefutnak valahol. Jenő kezdi a beszélgetést – na és hogy van az új feleség? – Ne is mond – válaszol Béla – meghalt. – Csak nem – szörnyülködik Jenő. – De igen. – és az ok – érdeklődik Jenő. – Triviális – válaszol Béla – gombamérgezés, de újra nősültem. – Add át kézcsókom a kedves feleségednek, stb. és elváltak. Néhány év és a két régi barát megint összefut az utcán. – Hogy vagytok? Hogy vagytok? – kérdi Jenő. – Ne kérdezd, meghalt a feleségem. – Ez is? – csodálkozik el Jenő – csak nem megint gombamérgezés? – nem, dehogy – válaszol Béla – nem akarta megenni.

Hogy miért pont ez Éva kedvenc vicce, azon én magam is sokáig gondolkodtam, aztán eszembe jutott valami. Egy gyermektelen baráti házaspár, akiket kamaszkorom óta ismerek, végül úgy döntöttek, hogy örökbe fogadnak egy kislányt. Ami azt illeti ez Magyarországon nem egy könnyű dolog, de végül is sikerült egy 6 éves roma kislányra szert tenni. Hívtak, nézzük meg, ismerkedjünk össze gyermekükkel. – Szívesen – válaszoltuk – bármikor átmehetünk, de aztán a dologból nem lett semmi, mert a feleség az ismerkedést túl korainak tartotta. A gyerek még nem egészen illeszkedett be közéjük úgy, ahogy szeretnék. Ebben maradtunk.

Nem telt el fél év, és boldogan mesélték, képzeljétek a kis Jutka már egészen megszeretett minket. – Örömmel halljuk – volt a válaszuk. – Nem fogjátok elhinni – mondták a boldogságtól sugárzó arccal – már szemtelen.

Bizony, bizony, „már szemtelen”. Évának azért ez a kedvenc vicce, mert ezzel tudja közölni a külvilággal, hogy vele soha semmi baj nem történhet. A maga módján ő így „szemtelen”.

Antalffy Tibor:

Mi volt előbb Isten vagy Ősrobbanás?

Eddig csak elhittük, de most itt az első tudományos bizonyíték arra, hogy van teremő Isten.

A könyv címét, *Mi volt előbb Isten vagy Ősrobbanás?* A következőképpen kell értelmezni: Vajon Isten az Ősrobbanással teremtette-e Világot, vagy az Ősrobbanás isteni teremtés nélkül következett be (mondjuk úgy, magától) majd 13,7 milliárd évvel később a színen megjelenő Ember alkotta meg az Istent saját használatára.

A kérdés eldöntéséhez elsősorban kozmológiai és kvantummechanikai ismeretekre van szükség, de az Ember ma már eleget tud ahhoz, hogy Isten léte tudományosan is bizonyítható legyen.

A szerző kifejezetten tudományos kételkedéssel látott a kérdés megválaszolásához és arra a következtetésre jutott, hogy a legújabb tudományos eredmények egyértelműen egy olyan nem anyagi világ létezésére utalnak, ami isten létét elengedhetetlenül feltételezi.

Antalffy Tibor, a szerző 1933-ban született, iskoláit, tanulmányait Budapesten és Melbourne-ben (Ausztrália) végezte. A Kádár-korszak alatt évtizedeken át műszaki és tudományos munkákat fordított magyarra. Egész életében szabadúszó volt, aki anyagilag nem függött dékánoktól, igazgatóktól, megszokta, hogy azt mond és ír, amit gondol.

A „Mi volt előbb Isten vagy ősrobbanás?” Honlap-linkje megtalálható: www.antalffy-tibor.hu alatt

Megrendelhető közvetlenül
a Novella Kiadótól is:
1132 Budapest, Visegrádi u. 11.
Telefon/fax: 339-8617
E-mail: novellakft@chello.hu

A könyv ára:
2490 Ft.

Antalffy Tibor

Van-e jövőnk?

Hannibal Ante Portas! „Hannibál a kapuk előtt”, söpört végig az ó-kori Roma utcáin a döbbenetes hír. Minden romai polgár tisztában volt vele, ha Hannibálnak sikerül átjutni Roma kapuin az a romai civilizáció végét jelenti. A szerző ezt a rémült üzenetet szeretné szétküldeni azoknak, akiknek vannak füleik a hallásra. **Extinctio ante portas:** Megsemmisülésünk ott leselkedik ránk a kapuk előtt!

Ilyen komoly lenne a helyzet, vagy ez csak a szerző pesszimista lázálma? Ez az a kérdés, amit az olvasónak magának kell megválaszolni, de ahhoz, hogy ezt önmagának megválaszolhassa, összegyűjtött ismeretekre van szüksége. Ezt az összegyűjtést végezte el a szerző mindenre kiterjedő alapos munkával, és látta el saját meglátásaival.

Abban valamennyi kritikus egyetért, hogy bár a könyv tartalma egyesek szerint vitatható, a felvetett témák, és azok fejtegetése mindenképpen elgondolkodtató. Azokat pedig hasznos ismeretekkel látja el, akiket érdekel az előttünk álló évek kilátásai, vagyis az emberiség sorsa.

A szerző szerint ilyen komoly és ennyire sokrétű veszély még soha egyetlen emberi civilizációt sem fenyegetett, mint amiben nekünk van részünk: nukleáris háború, vízhiány, terrorizmus, a világot végigseprő vírusos betegségek, önmagunk lassú megmérgezése, globális klímaváltozás, kultúrák összeesése, emigrációs előzőnlés, a genetikai módosításokkal előállított élelmiszerek kiszámíthatatlan következményei, nanotechnológiai „megfutas”, részecskegyorsítók katasztrofális túlkapása. Ezek bármelyike egymagában is elég lenne egy kiheverhetetlen pusztuláshoz, de így együttesen szinte „garancia” az elkerülhetetlen Vég bekövetkezésére.

A „Van-e jövőnk?” Honlap-linkje megtalálható: www.antalffy-tibor.hu cím alatt.

Megrendelhető közvetlenül
a Novella Kiadótól is:
1132 Budapest, Visegrádi u. 11.
Telefon/fax: 339-8617
E-mail: novellakft@chello.hu

A könyv ára:
2490 Ft.

Antalffy Tibor

Irány Ausztrália

Láttál már ausztrál kengurut? Nem az állatkertben, csak úgy vadon? Már kerek öt éve voltam Ausztráliában, amikor egy vasárnap reggel mellbevágott a gondolat, hol vannak a kenguruk meg a többiek? Hát hol lennének? Az üdvözlőlapokon. Persze az üdvözlőlapokon látható aborigine harcos is teljes harci díszben, vagyis tök meztelen. A valóságban az aborigine harcos koszos, nincs kipingálva, por-, és légy lepte, és persze nem harcol.

Kengurut tehát nem láttam. Az ember egyéb más állatokkal van elfoglalva. Időnként megírják az újságok, kinek a lábával úszott el egy cápa, és mert ez egy elég nagy állat, a lábakat többnyire többől tépi ki, és ami a helyszínen marad, az rendszerint másodpercek alatt elvérzik a langyos tengervízben.

Ami azt illeti, a szárazföld se izgalommentes. Sydneyi családi házadban már holnap előfordulhat, hogy egy mérges pók bemászik az ablakon, és huncutul elbújik a salátástál tövében, vagy mérges kígyó tisztel meg a hátsó kertedet, és várja a kedvező alkalmat, hogy rád hozza a frászt, ami rendszerint sikerül neki.

A könyv végig érdekes, mulatságos és nagyon informatív. Ritkán jut az olvasó kezébe ilyen eredeti nyelvezetű és ennyire gördülékeny útleírás. Ezen kívül az összes hivatalos és kevésbé hivatalos tudnivaló

ismertetésével még dönteni is segít, itthon vagy külföldön? Például tudod-e, hogy Ausztráliában:

- Két év ott-tartózkodás után kérheted az állampolgárságot?
- Vízumkérelmedet pontrendszer alapján bírálják el?
- A nyugdíjjogosultsághoz mindössze 10 év munkaviszony szükséges?
- A rokkantnyugdíj-jogosultsághoz elég egy munkában eltöltött nap?
- Az első 210 angolórát költségét a állam fizeti?
- A mentőket, tűzoltókat vagy a rendőrséget angol nyelvtudás nélkül is kihívhatod?

Az „Irány Ausztrália” honlap-linkje megtalálható: www.antalffy-tibor.hu
Cím alatt.

Megrendelhető közvetlenül
a Novella Kiadótól is:
1132 Budapest, Visegrádi u. 11.
Telefon/fax: 339-8617
E-mail: novellakft@chello.hu

A könyv ára:
2490 Ft.

Antalffy Tibor

Szeretném, ha sokáig dobognál

A szerző ismeretterjesztő sorozatának negyedik kötetében az Isten és a Világmindenség, az emberiség jövője és végül a kivándorlás problémája után felvállalta korunk „divatos” halálokának, a szív- és érrendszeri betegségének a problémáját, megelőzését, kezelését, gyógyításának a témakörét is.

Az olvasóban önkéntelenül is felmerül a kérdés, vajon a szerző kardiológus, vagy teológus, specialistája valamelyik szakterületnek, esetleg kivándorlási szakember, szociológus, netán részecskefizikus lenne? Ennyi mindenhez értene, hogyan lehetséges ez?

Nos az igazság az, hogy a szerző egyik sem, ő mindössze egyetlen egy dologhoz ért, de abban aztán utolérhetetlen. Az egyszerű embereknek megmagyarázza a megmagyarázhatatlant, megérteti velük a megérthetetlent, és mindezt élvezetes stílusban, hétköznapi nyelven.

A könyv elolvasása után az olvasó tudni fogja mindazt, ami szükséges ahhoz, hogy elkerülje ezt a betegséget. Ha pedig már elkapta a

gépszíj, sikeresen küzdjön, hogy minél tovább életben maradjon, mert, mint a könyvből kiderül, igazi gyógyulásról szó sem lehet.

Részletek a könyvből

A 45 év feletti lakosság 17 százaléka kezelés alatt álló szívbeteg, és egy további 38,3 százaléka úgy szívbeteg, hogy fogalma sincs róla. Ez azonban nem változtat azon a tényen, hogy a lakosság 45 év feletti részének 55,3 százaléka szívbetegnek bizonyul. Mivel a szívbetegség nem gyógyítható, csak kezelhető, rettenetesen nem mindegy, hogy mikor veszed észre. Te ugye eddig se jártál kontrolra, ezután se fogsz, pedig kellene, nem gondolod?

A „Szeretném, ha sokáig dobognál” könyv honlap-linkje megtalálható: www.antalffy-tibor.hu alatt

Megrendelhető közvetlenül
a Novella Kiadótól is:
1132 Budapest, Visegrádi u. 11.
Telefon/fax: 339-8617
E-mail: novellakft@chello.hu

A könyv ára:
1890 Ft.

Hátsó borítóra

- Tessék mondani, ez egy ismeretterjesztő könyv?
- Igen.
- És milyen ismereteket terjeszt?
- Hát, megismerteti a nőket.
- A nőket? Akkor ez a könyv tulajdonképpen kivesézi őket?
- Ezt is lehetne mondani.
- Ezek szerint a nőket meg lehet ismerni?
- Nem tökéletesen, de ahhoz eléggé, hogy elmenjen tőlük a kedve.
- És tessék mondani, a szerző ért a nőkhöz?
- Igen, határozottan ért a nőkhöz.
- Még azt tessék elárulni, ezt tanítják valahol?
- Mit?
- Hát a nőkhöz értést.
- Nem.
- Akkor az író a nőismeretét hogyan szerezte be?
- Tapasztalati úton. A szerző 73 éve férfi, volt néhány felesége, számtalan barátnője, jó néhány szeretője, kolleganője, egy-két anyósa, aztán egy ideje menedzsel egy lelki klinikát is.
- Lelki klinikát? Nők részére, vagy férfiak részére?
- Nem válogatós. Nők is, férfiak is mehetnek hozzá, de a férfiak nem mennek.
- Miért nem mennek a férfiak?

- Mert a férfiak nem bánják, ha átverik őket.
- Az más, és mit szól ehhez a könyvhöz az író felesége?
- Hogy-hogy mit szól? Ő volt a lektor.

* * *

Egy volt barátnő véleménye a szerzőről: Hogy milyen ember ő? Ezerarcú vízöntő. Hol halálosan komoly, hol mulatságos. Jószívű, ám kérlelhetetlen. Ha kifogy a gyengédségből, akkor meglepően cinikus. Hűvösen racionális, mégis minden butaságot kipróbál. Hihetetlen, de mindenkin segíteni akar. Természetesen neki is van egy gyengéje, amire nem szeretné, ha rájönnének: imádja a nőket.